

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208128

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—552—7-7-66—10,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No.

TM 894.8112

Accession No.

TM 667

Author

S18R

Sambandam, P

Title

Ratnavali, 1935.

This book should be returned on or before the date
last marked below

ரத்னாவளி

ஒரு தமிழ் நாடகம்

ராவ்பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.,
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ் நூல்கள்:—

லீலாவதி-சுலோசன, சாரங்கதரன், மகபதி, காதலா கண்கள், நரகுல
தெய்வம், மனோஹரன், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவல் இருபுறமும்,
என்ன நோந்திடினும், விஜயரங்கம், களவா தலைவன், தாசிப்பெண்,
மெய்க்காதல், பொன் விலகுகுகள், சிமஹளநாகன், விருமபிய
விதமே, சிறுத்தொண்டா, காலவாசி, ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான
சுலோசன, சதி சுலோசன, புஷ்பவல்லி கீதமஞ்சர், உத்தமபத்தினி,
அமலாதித்யன், சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கலபண்டிகை அல்லது
சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றாம்
பாகம், சபாபதி நான்காம் பாகம், வளவரிமணம், பேயல்லபெண்
மணியே, புத்த அவதாரம், விசுவின் மனைவி, வேதாள உலகம்,
மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்திராஜாஜ்ஞா, கொடையாளி
காணன், சஹதேவன் சூழ்ச்சி, நோக்கத்தின் சூழ்ப்பு, இரண்டு ஆத்
மாகுகள், சாஜனஜெனரல் விதித்த யருத்த, மாளவிகாகனிமித்தம்,
விரீதமான முடிவு, சுலதானபேட்டை சப அசிஸ்டெண்ட மாஜிஸ்
டிரேட், சருந்தலை, காள்பன் கள்ளத்தனம் விகரமோவசி, முற்பகற்
செய்யின் பிற்பகல் விளையும், நாடகமேடை நினைவுகள் முதற்பாகம்,
நாடகமேடை நினைவுகள் இரண்டாம் பாகம், நாடகத் தமிழ், யயாதி,
பிராமணனும்-சுத்திரனும், வாண்புர வணிகன், இரண்டு நண்பர்கள்,
சகருஜித், ஹரிசுந்திரன், மாரககண்டேயா, கண்டு பிடித்தல்,
கோனேரி அரசுகுமாரன், சநகையிற கூட்டம், குறமுகள், வைகுண்ட
வைத்தியா, முதலியன்.

நான்காம் பதிப்பு

சென்னை 'பியர்லெஸ்' அச்சுக்கூட்டத்தில்

அச்சிடப்பட்டது

1935

INSCRIBED

to

THE BELOVED MEMORY

of

MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR

and

P. MANICKAVELU AMMAL

and

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU

PREFACE

I have taken the skeleton of the plot of this drama from its Sanskrit Original. I have made considerable changes in the story, adding several new characters and also several new scenes.

I have slightly abridged the prose in this edition in order that the drama might be acted in three and a half hours at the most.

I should like to draw the attention of all persons concerned that under the latest Copy-right Act any breach of copyright is made a criminal offence also. So I would like to inform all societies both Professional and Amateur, that they would do well to take my permission before they stage this or any other drama of mine. The author's copyright includes, not merely staging same, but also translating it into other languages.

"PAMMAL LODGE"
G T MADRAS
2nd April 1935

THE AUTHOR,

ரத்னாவளி

நாடக பாத்திரங்கள்

வத்சராஜன்	கௌசாம்பி நகா மன்னன்
யௌகந்தராயணன்	வத்சராஜன் அமைச்சன்
வசந்தகன்	வத்சராஜன் உயிரத்தோழன்
பாப்ரவ்யன்	விகடன்
டாமரவ்யன்	பாபரவ்யன் இளைய சோதரன்
வசுபுதி	சிமஹன் மன்னன் அமைச்சன்
விஜயவாமன்	கௌசாம்பி சேனைத் தலைவன்
சமரசித்தி	ஒரு மாந்திரீகன்
வாசவதத்தை	வத்சராஜன் மனைவி
ரத்னாவளி (சாகரிகை)	சிமஹன் மன்னன் புதலவி
காஞ்சனமலை	வாசவதத்தையின் உயிரத்தோழி
சுசங்கதை	சாகரிகையின் உயிரத்தோழி

கடல வலைஞர், படைவீரர், அரண்மனைப் பாடகர்கள்,
சேவகர்கள், தோழியா முதலானோர்

கதை நிகழ் இடம் :—கௌசாம்பி நகா.

ர த் ஓ வ ளி

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—கடற்சுரை.

காலம்—காலை.

ஒரு புறம் வலைஞர் ஒரு பெரிய வலையை வலித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மு-வ. அல்லாம துகரு துக்கா அறநது பூட்டுதாடா, இந்த எய் வெடுத்த வானம் நண்ணு அடிச்சாலும அடிச்சுது!

இ-வ. ஆமாம், அந்தே பெரிய கப்பலே சுககலு சுககலாப பூட்டு தாம்! இந்த கவுறு நிக்கிதா?

மு-வ. எந்த வுகுறனுலும தப்பிச்சுகினு இராகுமா அதுலே?

இ-வ. டே யப்பா! எல்லாம் முய்கிதாபோயிருககும்—மலெயெப போலெ மோதிச்சே ஒவ்வொரு அலே!

மு-வ. ஏண்டா, அது நமப யுரு கப்பலுதானே அது?

இ-வ. பாத்தாககா அப்படித்தான இந்துது—நிச்சிமா என்னமா சொலரது?

மு-வ. டே யப்பா! பெருச்சா என்னமோ வருதுடா! மீனு! வாங்கடா! வாங்கடா!—இசுங்கடா! இசுங்கோ!

மு-இ-வ. எதோ! எதோ! [அவாசளிடம போய்]
ஆமாண்டா! ஆமாண்டா! இசுங்கோ! இசுங்கோ!

[எல்லோருமாகச சோந்து வலையைப் பாடித்
கொண்டே இழுக்கின்றனர். வலையின் மத்தி
யில் ரதனாவளியின் உடல் வருகிறது.]

எல்லோரும். [அதைக் கண்டு பயந்தவராய்] டே...டே...டி...டி...
பொணம்!...பொணம்!...

பாப்ரவ்யன் ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தைப் படித்தவண்ணம் வருகிறான்.

பா. “தெற்கு மூலை, கொடிக கம்பத்திற கெதிரில்” — தெற்கு மூலை—கொடிக கம்பம்— எதிரா.—அடே! எங்கே எங்க வாத்தியாரா?

வலைஞர். நாங்கல்ல! நாங் . கல்ல!— [ஓடிப்போகின்றனா.]

பா. ஆ! அதோ வருகிறார் வாத்தியாரா ராஜாவுடன்! என்னைப் பார்த்தால் அப்படியே திருமடிக் போய்விடுவாரா. இங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருந்து மெல்ல அவர் பேசுவதையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எங்கே ஒளித்துக்கொள்ளுகிறாது? வேறே ஸ்தலையும்காணோமே!—

வலைகளின் மத்தியில் ஒளிந்து கொள்ளுகிறான்.]

வத்சராஜனும், வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வ. தோழா, எதன்பொருட்டு என்னை இவ்விடம் அழைத்தனை? விசேஷம் உண்டல்ல விளம்புவாய் விரைவிலே

வச. ஏன்? அவசரமோ? வாசவத்தையைப் பார்த்து அநேக யுகங்களாழிற்றே! சக்கரம் போய்ப் பாககவேண்டும் போலிருக்கிறது—போம், போம்!—

வ. தோழா, கோபியாதே எனமேல் கோதை முனிநது நிற்பான் என்று கூறலானேன், காரிய மென்ன கடித்திற் கூறு.

வச. காரிய மொன்று மில்லை. எந்நேரமும் அரண்மனை அந்தப் புரத்தில அடைபட்டிருக்கிறீர், கடலோரம் வந்து இவ்வழகிய காட்சியைக் கண்டு கண்குளிர லாகாதா சற்று என்று அழைத்தேன்.

வ. பாவையிடத்தெனறுளது பாபபத்தற்கு?

வச. பாவையிடத்தில மாததிரம் என்ன இருக்கிறது பாபபத்தற்கு?

வ. நண்பனே, அறியா தொன்றும் அழைக்கிறாய். இவ்வார் கலியைக் கேட்டலினால் அணங்கின் பாதத்தாரா கலியினைக் கேட்டலினால் லுண்டாம் இனயம் உண்டாமோ வெனக்கு? இது திரையானது அவள பக்கலி நித்திரைக் கொப்பாமோ?

இவ்வாழியி னழகு அவட்சிறு விரலாழிமு நென்மொழி
மைப படியும் இவ வேலை மைப்பொதியும் அவள வேலை
நிகாக்குறோ?

வச. சரி! போதும்! போதும்! யொளகந்தராயணர் சொன்னது
உணமைதான்.

வ. என்ன ரொண்ணை யொளகந்தராயணன்?

வச. வேறொன்ற மில்லை! இவ வரசை நீர் ஆள்கிறீர், உமமை
தேவி ஆள்கிறாள் என்று கூறிலா.

வ. ஆறா! உணமைபக கூறினான், தவறென அது?

வச. தவறென இருக்கிறது அது! அதிருக்கட்டும்.—நான்
வந்த காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்கிறேன்.
—அரசே, எனக்கு விடையளிக்கவேண்டும். இங்கிருப்பது
எனக்கு விஷமில்லை, நான் தேச சஞ்சாரம் செய்யப்
போகிறேன்.

வ. தோழா, என்ன இப்படி கூறுகிறாய்? என்ன உனக்கு
மீது வெறுப்பு?

வச. அதைத்தான் கேட்க வந்தேன், என்ன உனக்கு
மீது வெறுப்பு?

வ. தோழா, என்னை விட்டுப் பிரிய உனக்கு மனம் வருமோ?

வச. ஆமாம்! என்னை விட்டு நீர் பிரியாதிருக்கிறீர்! என்னைப்
பாடுபட்டு சாவகாசமாய்ப் பேசினீர் எதனை நாடக ளாயது,
மாடுபடுக ளாயது, வருடங்க ளாயது? வாசவத்தை வந்தது
முதல வசந்தகன பாடு திண்டாட்டந்தான்! நண்பனே!
நண்பனே! இப்படியா வாசீரா நீர்? வாசவத்தை
தையி லுடைய வாசநத்தை யாசீரே! ஐ ஐயோ!—

வ. வசந்தகா, இதன்பொருட்டா உனக்கு மீது கோபம்?
இது நியாய மன றுனக்கு; நீ பிரம்மசாரி, உனக்கு மொரு
விவாக மாற்றான் தெரியுமென் னிலைமை!

வச. அது போற்றிப்போகிறது—நானாவது தனிமையாக சம்மா
விருக்கலா மென்றாலோ, தேவியி னுத்தரவு தட்டலாகா

தென்று அந்தப் பெரும் மூடன் பப்பரவாயனை என் தலையில் கட்டிவிட்டார்!

வ. அவன் என்ன செய்கிற னுன்னை?

வச. ஐஐயோ! அதை யேன் கேட்கிறீர்? ஒரு கூணமும் என்னை விடே நென்கிறான். எந் நேரமும் என் பக்கத் திலேயே நின்றுகொண்டு நான் சொல்வதை யெல்லாம் ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொண் டிருக்கிறான்! நான் சொல்வது செய்வது எல்லாம் கற்றுக்கொள்ள வேண் டுமாம். நேற்றிரவு நான் தூங்கிக்கொண் டிருக்கும் பொழுது என்னை எழுப்பினான்; என்னடா என்று திடுக் கிட்டெழுந்தேன்! 'ஒன்று மில்லை, ஒரு நாழியாக நீங்கள் குறட்டை விடுவதைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தேன், இன்ன ராகத்தில் குறட்டை விடுகிறீர்களென்று புலப்படவில்லை. அதைத் தயவுசெய்து சொல்லவேண்டும் புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொள்ள' என்று கேட்டான்! பெரிய இழவா யிருக்கிறது!—

பா. [வலையின் கீழிருந்து] பேரிழவா யிருக்கிறது.

வச. [திடுக்கிட்டு] அடடா! யாரது?—ஒருவரையும் காணாமே! யார் பேசியது?

வ. என்ன வசந்தகா, என்ன திடுக்கிட்டாய்?

வச. ஒன்று மில்லை; இந்தப் பப்பரவாயர் குரலைக் கேட்டது போலிருந்தது.

வ. என்ன சித்தப்பிரமை! நம்மை யன்றி இங் கொருவரு மில்லையே!

வச. சரிதான், இந்தச் சனி இங்கேயும் நம்மை விடாது எங்கு வந்ததோ என்று பார்த்தேன், அதனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வருதல் அவ்வளவு கஷ்டத்திலிருக்கிறது.

வ. அது ஏன் உனக்கு அவ நென்ற லாகவில்லை?

வச. எப்படி ஆகிறது? முதலில் பெயரைப் பாருங்கள்—பப்பர வாயன்!

- பா. [வலையின் கீழிருந்து] பாப்ரவ்யன்.
- வச. அடடே! அரசே! இப்பொழுது கேட்கவில்லையா நீர் குரலை? இங்கேதான் எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டு இருக்கிறாற்போல தெரிகிறது! தேடிப் பார்ப்போம்.
- வ. வசந்தகா, சித்தப்பிரமை! உன் மனத்தில் எந்நேரமும் அவனைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாற்போலிருக்கிறது! அல்லது இக் திரை கட்டுவாரையோ?
- வச. இந்த அலை கோஷ்டத்திலாவது கொஞ்சம் அர்த்தமிருக்கிறது. அவ்வளவு விருந்தால் போதாதா? அதிருக்கட்டும் — இங்கேதான் இருக்கவேண்டும், நான் கா தாரக் கேட்டேனே! எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறது, இந்தச் சனி. [தேடுகிறான்.]
- பா. [வலையின் கீழிருந்து] இந்த—சனி—இந்தச் சனி.
- வச. [திடுக்கிட்டும்] ஒகோ! இந்த வலை! முட்டைக்குள் இருக்கிற ரையா ஆசாமி!
- வ. பாப்ரவ்யா! இதென்ன விந்தை!
- பா. [வெளி வந்து] மகாராஜா, மன்னிக்கவேண்டும் — வாத்தியாரே, கடைசியில் என்ன சொன்னீர்? நன்றாய்க் கேட்கவில்லை—
- வச. இந்தப் புஸ்தகத்தைச் சமுத்திரத்தில் போடவேண்டும் என்று சொன்னேன்.
- பா. [எழுதிக்கொண்டே] இந்தப் புஸ்தகத்தை—
- வச. சமுத்திரத்தில் போடவேண்டும்!
[அதைப் பிடுங்கிச் சமுத்திரத்தில் போடப் பார்க்கிறான்.]
- பா. ஐ ஐ யோ! வேண்டாம்! வேண்டாம்!—
- வ. பொறு! பொறு! வசந்தகா! பேதை யவன்! பாபம் கொடுத்துவிடு.
- வச. ஆனால் என் நெதிரில் இதில் ஒன்றும் எழுதுவதில்லை என்று பிரமாணம் செய், தருகிறேன்.

- பா. அப்படியே!
- வச. ஜாக்கிரதை! மறுபடியும் எழுதும்பொழுது பார்த்தேனோ, கிரித் தெறிவேன்
- பா. உத்தரவுபடி—ஆனால் ஒரு மனு, சற்றுமுன்பாக சொன்னீரே, இந்த சனி—இந்தச சனி, அதற்கு சூத்திரமென்ன?
- வச. துடப்பம்—கட்டை, துடப்பக்கட்டை என்று வருகிறதே அதே சூத்திரம், தெரிகிறதா?—ஆஹா! கெட்டது குடி! அதோ தேவி வருகிறார்களேபோல லிருக்கிறது சேடியருடன் உம்மைத் தேடி! அரசே! வாரும், வாரும். இங்கு வருமுன் காணாததுபோல போய்விடுவோம்!
- வ. தோழா, அது நியாய மன்று பிறகு வாசவதத்தைக்கு மிகவும் கோபம் வரும்.
- வச. வந்தாலும் வரட்டும். நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உம்மை இங்கு அழைத்து வருவ தென்ன, நீ மறுபடியும் தேவியிடம் போய்விடுவ தென்ன? வாரும், வாரும், முக்கியமான விஷய மொன்று சொல்லவேண்டும்.

சண்பகமாலே, மதனிகை, நீபுணிகை, சுசங்கதை வருகிறார்கள்.

- நால்வரும். ஜெயவிஜயீபவ! மஹாராஜா! தேவியவாகள் உம்மை விரைவில் அழைத்துவரச சொன்னாகள.
- வச. நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, கேட்டீரா? இப்பொழுதும் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. நீங்கள் போய் தேவியுடன், வசந்தகன இன்னும் விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான், என்று சொல்லி விடுங்கள்
- வ. வசந்தகா, நான் சொல்வதைக் கேள்—
- வச. கேட்கிறேன் வாரும்!
- [அரசனைப் பலாந்தாரமாய் எதிர்ப்புறம் அழைத்துச் செல்ல அங்கு வாசவதத்தையைக் காண்கிறான்.]
- வா. வசந்தகா!
- வ. பிராணநாயகி, அவனை வெறுக்கவேண்டாம். அவன் மீதொரு குற்றமு மில்லை. வேண்டுமென்றால் என்னைத்

தண்டிப்பாய். என்னுயிரே! உன் அழகிய பாதம் செந்தர் மரையெனச் சிவக்க இத்தனைத் தூரம் நீ என் பொருட்டு நடந்து வருவானேன்? என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி யனுப்பின் நான் விரைந்தோடி வந்திருக்கமாட்டேனோ?

வச. கேட்பானேன்?

வா. ஆம், சற்று முன்பாக, விரைந்தோடிப்போகப் பார்த்தீரே! இதுதானே தாம் சூண்பொழுதில் வருகிறேன் என்று போனது? என்னுடைய நிரூபனத்தொன்றான உமக்கு ஒரு சூணம் ஒரு யுகமா யிருக்கிறாற்போலிருக்கிறது. மற் றெவருடனும் பேசும்பொழுதும் ஒரு யுகமும் சூணமாகி ருறபோலிருக்கிறது!

வச. ஐயோ பாவம!

வ. கணமணி! என்ன இப்படி கூறுகிறாய்? உனைவிட்டு அரை சூணமும் பிரிந்திருக்க எனக்கு மனம் வருமோ?

வச. உம்! உம்!

வா. ஆமாம்! அரை சூணம் பிரிந்திருக்க மனம் வராது. அரை நாழிகை பிரிந்திருக்க மனம் வரும். அதிருக்கட்டும்.— இங்கு வந்தென்ன செயதுகொண்டிருந்தீர்?

வச. அப்படிக்கேளுங்கள்!

வ. கண்ணே! என்மீது கோபியாதே! வசந்தகனும் நானுமாக இங்கு உலாவ வந்தோம். வசந்தகன் கடலி னழகை வாணிககத தொடங்கினான். அதினிலும் உன்னெழிலே மேம்பட்டதென ஸதாபித்தேன.

வா. அவ்வளவாவது செய்தீரே!

வச. இன்னும் என்ன செய்யவேண்டுமோ?

வ. கண்ணே! இன்னும் கோபமா?

வா. எனக் கென்ன கோபம் பிராணநாதா?—ஏன் வசந்தகா! மஹாராஜாவை அழைத்துக்கொண்டு போகிறது தானே? சற்று முன்பாக இழுத்துக்கொண்டு போகப் பார்த்தீனையே!

- வச. நானில்லை அம்மா! உங்கள் கண்பல மெங்கே? என் கை பல மெங்கே? சரி! தீர்ந்தது! கொண்டவரும் கொடுத்த வரும் ஒன்று—
- பா. [அவன் பின் பக்க மிருந்து] நடுவில் நின்றவன் வாயில் பிடி மண்ணு.
- வச. [திரும்பிப் பார்த்து அப்புஸ்தகத்தைப் பிடுகி] நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, என்முன் எழுத வேண்டாமென்று!
- பா. அதற்காகத்தான் உமக்குப் பின்னாக எழுதினேன்.
- வா. வசந்தகா, அவன் மீது கோபித்துக்கொள்ளாதே, கொடுத்து விடு.
- வ. உன் உத்தரவுபடிதானே செய்தான், கொடுத்துவிடு.
- வச. சரி! ஒரு வராசககு இரண்டு வராசா?—நீயும் உன் புஸ்தகமும் எங்கே போகப்போகிறீர்கள், பார்ப்போம்.
- வா. வசந்தகா, உனக் கின்னும் இந்தக் குணம் போகவில்லையே?
- வ. உடன் பிறந்தது உடலுடன்தான்!
- வச. இல்லை இல்லை, தங்களுககுத் தேவியார் வாயத்தது போல எனக்கும ஒரு மனைவி வாய்த்தால உடனே போய்விடும பயந்தோடி.
- கா. [நகைத்துக்கொண்டே] ஏன! என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறதுதானே வேண்டுமென்றால்!
- வச. அம்மா! அம்மா! வேண்டாம். உனக் கொரு கோடி நமஸ் காரம்! தீர்ந்தது பிறகு, மழுங்கத் தீர்ந்தவன் தான்!
- கா. ஆனால் சசங்கையைத்தான் மணஞ் செய்துகொள்ளப் போகிறீரோ?
- வச. அதுதான் யோசனை செய்துகொண் டிருக்கிறேன்.—ஏ! சசங்கதை!—
- க. காஞ்சனா! உனக்கும வேலை யில்லை, இந்தப் பிராமணருக்கும் வேலை யில்லை!

ஒரு சேவகன் வருகிறான்.

சே. ராஜாதிராஜனே! பராக்! காலையில் கரை யோரம் உடைந்த மரக்கலம் சிங்களத் தீபத்தியதென்றும், அத்தேசத்து ராய பாரி பிரக்ஞை யற்றவராய் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டா ரென்றும், சற்று முன்பாக யௌகந்தராயணர் சமுகத்திற் குச் சேதி அனுப்பினா.

வ. அப்படியா? நம்முடைய விஜயவர்மன் எப்படி யானான்? ஐயோ! நான் அப்பொழுதே சந்தேகித்தேன்—வாசவ தத்தை, நான் போய் விசாரித்தது வருகிறேன், இங்கே தான் சற்றிரு.

வா. போய்ச சிக்கிரம் வாரும், அங்குதானே இருந்துவிடாதீர்.

வச. நானும் வருகிறேன்.

வா. வேண்டாம், நில் அப்படியே, மஹாராஜாவை எங்கேயாவது அழைத்துக்கொண்டு போய்விடு வாய் நீ.

வச. ஐயோ! என்ன பய மம்மா, அரை நாழிகையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டீரோ உமது பிராணநாதரை? அவர் வேறொரு ராஜகுமாரியை மணமபுரிந்தால் ஒரு வேளை, அப்பொழுதென்ன செய்வீரோ நீர்?

[தோழிகள் சற்றிப் பார்த்தவரும் பொழுது ரத்னாவளி யின் உடலைக் காண்கின்றனா.]

தோழியர். அம்மா! அம்மா! இதென்ன விந்தை!

வா. [அருகிற் சென்று] ஆ! ஏன்ன?

வச. என்ன! என்ன!—

சு. இதோ பாரும்! யாரோ ஒரு பெண்ணினுடைய உடல் இருக்கிற திங்கே வலையில்!

வச. ஆஹா! என்ன சூபவதி!

கா. இறந்துகிடக்கிறாள் போ லிருக்கிறதே! ஒரு வேளை மரக் கலம் உடைந்தபொழுது ஒதுக்கப்பட்டவளோ?

சு. இலலை! இல்லை! இறக்க வில்லை! இதோ சுவாசம் மெல்ல வருகிறதே! மூர்ச்சையா யிருக்கிறாள்.

- வா. ஆம், ஆம்! ஐயோ பாவம்! உடனே ஏதாவது சிகிச்சை செய்வோம்.
- வச. நான் மஹாராஜாவுக்குப் போய்த் தெரிவிக்கிறேன்.—என்ன அழகி! என்ன அழகி! [விரைந்து போகிறான்.]
- வா. அடடா! எங்கே ஓடுகிறான் வசந்தகன்?—பாப்ரவ்யா! ஓடி அவனை அழைத்துவா.
- டா. இருங்க எம்மணி சொஞ்சம். இதோ எழுதிவிட்டு வருகிறேன்.—என்ன அழகி! என்ன அழகி!
- வா. வசந்தகனா கூறினான்? ஒஹோ! மஹாராஜாவிடம் போய் ஏதாவது உளறிவிடுவான்.—சசங்கதா, நீங்கள் அப்படியே இப்பெண்ணை விரைவில் அரண்மனைக் கெடுத்துச் செல்லுங்கள். எடுத்துச் சென்று தக்க ஒளஷதங்கள் கொடுத்து மூர்ச்சை தெளிவியுங்கள். ஜாக்கிரதை, ஒருவருக்கும் ஒன்றும் வெளியிடாதீர்கள், புறப்படுங்கள்.
- [இரண்டு தோழிகள் ரத்னாவளியை எடுத்துச் செல்கின்றனர்.]
- கா. நல்ல வேலை செய்தீர், அம்மணி. இல்லாவிடின் இந்தப் பிராம்மணன் ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்வான். இப்பேரழகி மஹாராஜாவின் கண்முன் படா திருத்தலே நலம
- வா. இப்பொழுதழைத்துக் கொண்டு வரட்டும் மஹாராஜாவை—விரைந்து ஓடினானே!—ஒரு வேடிக்கை செய்யலாம்.—பாபரவ்யா, இப்படி வா. சொன்னபடி கேள்; இப்படிப் படுத்துக்கொள், வாயைத் திறக்காதே!
- [அப்படியே செய்கிறான்.]
- பா. புஸ்தகம், அம்மணி!
- வா. இதென்னத்திற்கு?—போகிறது கொடு. மஹாராஜா வந்து பார்க்கும்பொழுது மூர்ச்சையா யிருப்பதுபோல் அப்படியே யிரு—காஞ்சனா, இந்தத் துணியை எடுத்துப் போத்து விடு.
- வத்சராஜனும், வசந்தகனும் விரைந்து வருகிறார்கள்.
- வச. தேவலோகத்துப் பெண்தான்! என்ன அழகி! என்ன அழகி!

வ. எங்கே? எங்கே?

வா. யார்?

வச. விளையாடாதீர்கள்! சற்று முன்பாகக் கரையோரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்த அணங்கை நிகா மின்னாள்.—

பா. [வலையின் கீழிருந்து] மின்னாள்!

வச. ஆ! அதோ! அதோ! ஒளிதது வைத்தீர்களா என்ன?
[வலையைத் தள்ளிப் பார்க்க பாப்ரவ்யனைக் காண்கிறான். எல்லோரும் நகைக்கின்றனர்.]

வா. ஐ ஐயோ! இப்படியும் ஏமாறுவார்களா? இதோ அரசே! யாரைப் பாராக அப்படி ஓடிவந்தீர்கள்? இந்த அழகியை! இந்த தேவலோகத்துப் பெண்ணையா? இந்த அணங்கை நிகா மின்னையா? [நகைக்கிறான்.]

பா. வாததியாரே, அந்தப் பத் மென்ன, மின்னாலா, மின்னாளா?

வச. சொல்கிறேன்!

[புத்தகத்தைப் பிடிக்கக்கொண்டு ஓட, பாப்ரவ்யன் பின் தொடர்கிறான்.]

வா. பிராணநாதா, இப்படியும் ஏமாறது போவீரா? யாரைப் பாராக அவ்வளவு விரைந்தோடி வந்தீர்? ஏன் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறீர்? இப்படிப் பாரும, வெட்கமாய் இருக்கிறதோ?

வ. உம்! இதெல்லாம் உன் விளையாட்டுடன் நெனக்கு தெரியும்.

வா. ஆமாப, நிரம்பத்தான! கேட்பானேன்? ஏமாந்தது வாஸ்தவம்தான். சரி, போனாற் போகிறது. இனியாவது இப்படி ஏமாறுதீர்! இருட்டி விட்டது, போவோம் அரண்மனைக்கு, வாரும். [எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை காலம்—கால.

யௌகந்தராயணன் வருகிறான்.

யௌ. [தனக்குத்தானே] தேடரிய முயற்சி யிருந்தும் தெய்வானு கூலம் வேண்டு மெதற்கும்! வத்சராஜன் பொருட்டு நான் வருந்திச் செய்த முயற்சி யெல்லாம் விபாதத மாயினவே! எண்ணிய கருமம் முடிப்பதற்கு இழியா மசத்தியத்திற்கு முடனபட்டேன்! வாசவததை உள்ளளவு ரத்னாவளியை இலங்கை மன்னன் கொடுக்க இசையானென அறிந்து “அனலிற பட்டு இறந்தாள் அணங்கு” எனப் பொய்ச் செய்தி கற்பித்து, விஜயவாமனை யனுப்பி விக்கிரம பாஹு சாமதிககச செயதும், அவலை இவரு அனுப்பப்பட்ட அம்மாத சிரோமணி அலை கடலில் ஆபத்தை யுற வேண்டுமா? தேவியிடம் பாங்கியா யிருக்கும் இமமாதே அம்மன்னன் மகளாய் இருக்கக்கூடுமா? மரககலம் உடைந்த சந்தாப்பமும, மாத அகப்பட்ட சந்தாப்பமும, ஒன்று யிருப்பதால் இப பெணமணிதான ரத்னாவளியாயிருக்க வேண்டுமெனத் தோற்றுகிறது. ஆயினும் நான் உறுதியாய்க் கூற முடியவில்லை. நாம் என்ன செய்வ திப்பொழுது?— ஒன்றும் செய்யாதிருத்தலே நலம்! இவ்வளவுதூரம் செய்து வைத்த தெய்வம் இன்னும் என்ன செய்கிறதோ பார்ப்போம்! இப பெண்ணே ரத்னாவளியா யிருப்பாளாயின் இவளைக் கடலினின்றும் கரை யேற்றிய தெய்வம், ஓர் தக்க காதலனையும் கொடுக்காதா பாபபோம. அந்தப்புரத்தில் தோழியா யிருக்குமொழுது அரசன கண் முன்படாது போகிறாளோ பாபபோம. கண்ணெதிரிற் பட்டால் காரிகை காமனையும் கைவச மாக்குவாள். இததகையெழிலைக் கொடுத்த தெய்வம் அத்தகு நாதனையும் கொடுக்கும். வத்சராஜன் குணமோ நாமறிவோம். வாசவததை யிருந்தும், வனப்பில் மிகு இவ வனிதையைக்கண்டவுடன் காதல கொளவா—ஆலை ஒருவேளை இது அரசிசை வேறு படுததுமோ? முதலில் கோபம்கொள்வாள் அரசி, உண்

மையே, ஆயினும் நாளாவர்த்தியில் அது அடங்கி, தன் நாதன் சுகத்தையே மேலாகக் கருதி சமாதானமாவாள். —நமதெண்ண முடிக்கத் தக்க நண்பன் வசந்தகனே! உண்மையை அவனுக்கும் வெளியிடாது அவனைக் கொண்டு நமதெண்ணம் முடித்தல் வேண்டும். நம்மாலானதை நாம் தளர் வின்றிச் செய்வோம். பிறகு நாதனிருக்கிறார். அவர் விட்ட வழி யாகிறது. நான் எடுத்த காரியம் ஈடேறுமென்று எனக்குள் ஏதோ ஒன்று கூறுகிறது! இக்காலமும் நமக்கேற்றதாகவே யிருக்கிறது, நாளேத்தினம் மாலை வசந்தோரசவம் பட்டணமெங்கும் கொண்டாடும்பொழுது, நமதரசரை வினோதம் பாககப பட்டண மெங்கும் அழைத்துச் செல்லுங்கால அரண்மனை வினோதமும் பார்ப்போமென்று அந்தப் புத்திலும் அழைத்துச் சென்று எப்படியாவது அப் பெண்ணைப்பாராகும்படி செய்யவேண்டும்.

[போகிறான்.]

பாப்ரவ்யனுடன் வசந்தகன் வருகிறான்.

- வச. இப்படி வா, உன்னுடன் ஒரு ரகசியம் பேசவேண்டும். இங்கொருவரும் வரமாட்டார்கள்.—நான் கேட்கிறதற்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறாயா?
- பா. சொல்லுகிறேன்.—புஸ்தகம்?
- வச. புஸ்தக மிருக்கட்டும்—நேறழைத்தினம் சமுத்திரக்கரையிலகப்பட்ட அந்தப் பெண் என்ன வாயினாள்? மஹாராணி எங்கேயாவது ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்களா என்ன?
- பா. புஸ்தகம்?
- வச. என்ன புஸ்தகம்? இதைச் சொல் தருகிறேன்.
- பா. புஸ்தகத்தில்தானே எழுதியிருக்கிறது, அதைப் பார்த்தால்தான் தெரியும்.
- வச. அதிலொன்றும் எழுதியில்லை.—நீ ஞாபகப்படுத்திச் சொல் உனக்கு என் விததை யெல்லாம் கற்றுத் தருகிறேன்.
- பா. புஸ்தகம்?
- வச. அந்த இழவு புஸ்தகத்தையும் தருகிறேன்.

- பா. நான் சொன்னால் ஆல்ல ?
- வச. ஆம், சொன்னால்.
- பா. சொல்லாவிட்டால் ?
- வச. சொல்லாவிட்டாலா ?—தரமாட்டேன்.
- பா. சொன்னால் ?
- வச. தருவேன்.
- பா. உம்—ராமாயணம் ?
- வச. என்ன ராமாயணம் ?
- பா. ராமாயணம் கற்றுத்தரவேணும். தேவியர்கள் உங்களுக்குத் தெரியுமென்று சொன்னாகளே.
- வச. இதென்னடா இது ! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையா யிருக்கிறது ! இப்பொழுது ராமாயணம் எங்கிருந்து வந்தது ?
- பா. அது சொல்லாமற்போனால் நான் சொல்லமாட்டேன்.
- வச. இதென்ன தொந்தரவு ! ராமாயணத்தைச் சொல்வதாவ திப்பொழுது உனக்கு ? எத்தனை மாதம் பிடிக்கும ? ராமாயண மென்றால் சாமானியமா ?
- பா. உம்—ராமாயணம் எனக்கு எல்லாம் தெரியும்.
- வச. தெரிந்தால் என்னைக் கேட்பானேன் ?
- பா. ராமாயணத்தில் நாலு பெயர் அண்ணன் தம்பிகள் வரு கிறார்களே—அவர்கள் பெயர்தான் தெரியாது, மற்றதெல்லாம் தெரியும். அதுதான் தெரியவேணும்.
- வச. ஒ!—ஆப்பா!—சுலபமாய் முடிந்ததுவேலை ! ஆனால் இந்த ராமர், லட்சுமணர், பரதா, சத்ருக்னா, இந்த நான்கு பெயரும் தெரியவேண்டுமோ ?
- பா. ஆ ! அதான் ! அதான் ! அதான் !
- வச. இதைக் கற்றுத் தருகிறேன். நான் கேட்டதைச் சொல் கிறாயா ?
- பா. உம்.

- வச. சரி!—நாலு பெயர், ராமர், லட்சுமணர், பரதர், சத்ருக்
னர், சரிதானா?
- பா. சரி—தான்.
- வச. இனி சொல், எங்கே அந்தப் பெண்?
- பா. உம்—உம் அந்த நாலு பெய ரென்ன?—லாமர்—
- வச. லாமர் அல்ல, ராமர்; அதிருக்கட்டும்.—அந்தப் பெண்
ணைங்கே?
- பா. சொல்கிறேன்—இதற்குள் இது மறந்து போய்விட்டதே!
லாமா?
- வச. என்ன லாமர்? லாமர் அல்ல. ராமர், ராமர்! தெரிந்ததா?
- பா. தெரிந்தது.—என்ன கேட்டீர்கள்?
- வச. அப்பா!—நேற்று கடலில் அடித்துக் கொண்டு வந்த பெண்
எங்கே தெரியுமா?
- பா. அது கேட்கிறீர்களோ?—நேற்றைத்தினம் எல்லோரும்
போனோமா?—அப்புறம்—மறந்துபோய் விட்டதே—லாமர்—
- வச. பப்ரவாயரே! இன்னொருதரம் லாமரென்றால் எனக்குக்
கோபம் வரும். எத்தனை முறை சொல்வது நான்? ராமர்!
ராமா, ராமர்! தெரிந்ததா?
- பா. ஓ! தெரிந்தது!—ராமா—ரட்சுமணர்—
- வச. இதென்ன இழுவாயிருக்கிறது! ரட்சுமணர் அல்ல—லட்சு
மணர்.
- பா. அதுதான்! லாமர், ரட்சுமணர்—
- வச. சரி! பப்ரவாயரே! கடைசிதரம் சொல்கிறேன், இன்னொரு
தரம் தப்பாகச் சொன்னையோ எனக்குக் கோபம் வரும்,
ராமர், லட்சுமணா! தெரியுமா?
- பா. இப்பொழுது தெரிந்தது; கோபித்துகொள்ள கூடாது.
உம்.—
- வச. அப்பா!—அந்தப் பெண் எங்கே சீக்கிரம் சொல்.
- பா. ஐஐயோ! நோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது—ஒரு மனு.

- வச. என்ன ?
- பா. அப்புறம் சரதரா ? பத்ருக்கனரா ?
- வச. சுவாமி ! சுவாமி !—தலை விதி !—பரதர் !
- பா. பரதர்.
- வச. சத்ருக்கனர் !
- பா. சத்ருக்கனர் !
- வச. இனிமேல் இதைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டாம், கேட்டால் எனக்கு மிகவும் கோபம் வரும்.
- பா. இல்லை, இல்லை.
- வச. சொல் ஆனால்.
- பா. என்ன அது ?
- வச. என்ன அதுவா ! அந்தப் பெண் எங்கே ?
- பா. ஓ ! அதுவா ? சொல்கிறேன்—நேற்று அங்கே போயிருந்தோமா ?—உம—சாயங்காலம்—அங்கே போயிருந்தபோது கடலோரம் சாயங்காலம் போனோம்,—
[வீரல்விட்டு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்ணுகிறான்.]
- வச. என்ன எண்ணுகிறாய் ?
- பா. மூன்று பெயா ஞாபகம் இருக்கிறது. நான்காவது மறந்து போய்விட்டது !
- வச. ஐயோ ! இழவே !—சத்ருக்கனா !—அப்புறம் சொல்.
- பா. ஆம் ! ஆம் ! ஆம் !—என்ன கேட்டீர்கள் ?
- வச. என்ன ! வினாயாடுகிறாயா என்ன ? எனக்குக் கோபம் வருமிறப்பொழுது ! சொல்கிறாயா என்ன ?
- பா. ஆ ! ஞாபகம் வந்தது—பத்ருக்கனர்—போயிருந்தோமா ! சாயங்காலம்—கடலோரம்—அப்போ—
[ஒரு புறம் போய் வீரல்விட்டு எண்ணுகிறான்.]
- வச. [அவன் வீரல் பிடித்துக்கொண்டு] கடைசி முறை சொன்னேன் ! இன்னொருதரம் வீரலை எண்ணினால் நான் போய்

விடுவேன்! அப்புறம் ஒன்றும் கற்றுக்கொடுக்கமாட்டேன்.
சொல்கிறாயா என்ன இப்பொழுது?

பா. வாதியார், கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது, இதோ சொல்லி
விடுகிறேன்.—உம—போயிருந்தோமா?

வச. எல்லாம் போய்தான் ஆயிறறே, எத்தனைத் தரம்? அப்புறம்?

பா. முன்பு போக வேண்டாமா?

வச. உம! போய ஆயிறறு, அப்புறம்?

பா. போன பிற்பாடு,—ஞாபகம் வரவில்லையே!

வச. அதெல்லாம் உதவாது நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திப் பாரா.

பா. உம்—ஞாபகப் படுத்தினால் லாமர் சமாசாரம் ஞாபகம் வரு
கிறதே!—

வச. அதெல்லாம் வரக்கூடாது! அந்தப் பெண் என்ன வானுள்?
அதை மாத்திரம் சொல.

பா. போயிருந்தோமா?

வச. நான் வருகிறேன்.—போதும்! [போக முயல்கிறான்.]

பா. ஆ! ஞாபகம் வந்தது! ஞாபகம் வந்தது! இதோ சொல்கி
றேன்.

வச. அப்பா! இத்தனை இழவா அதற்கு?—சொல!

பா. போயிருந்தோமா?—அப்புறம்—புஸ்தகம் காணாமற்போ
யிறறு!

வச. இதை யாச கேட்டது? அந்தப் பெண் எங்கே? எங்கே?
எங்கே?

பா. எந்தப் பெண்?

வச. நேற்று கடலோரம் அடப்பட்டப் பெண்.

பா. எந்தக் கடலோரம்?

வச. நேற்று நாமெல்லாம் போயிருந்தோமே அந்தக் கடலோரம்.

பா. நாமெல்லோரும் கடலோரம் போயிருந்தோமா நேற்று?

வச. சரிதான்! இந்த இழவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதுடன்
குட்டிச் சுவரிடம் போய் முட்டிக்கொள்ளலாம். நான் வரு
கிறேன். [போக முயல்கிறான்.]

- பா. [வசந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு] வாத்தியார்! வாத்தியார்!
ஒரே மனு! கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது!
- வச. என்ன?
- பா. இந்த நாலு பெயரும் சரியாகச் சொல்கிறேன்; கேட்டு
விட்டுப் போகவேண்டும்.
- வச. சொல்லி அழு!
- பா. லாமர்—உம்—உம்!—ராமா—ரட்சமணர்; அல்லவே!—
லாமர், ரட்சமணர், சரதர்—உம்—பத்ருக்னா—உம்—
சத்ருக்னர்—பரதா—லாமா—உம்—பாக்னர்.—ஆ! ஹா!
வந்துவிட்டது! வந்துவிட்டது! சத்ருக்—பாகனர்.—லாமா
லங்கா!—
- வச. ஹா! ஹா! ஹா! [விடாது நகைக்கிறான்.]
- பா. நன்றாய்ச் சிரித்தீர்! நேற்றைத்தினம் அந்தப் பெண்ணை
தேவி அரண்மனைக்கு ஒருவரு மறியாதபடி கொண்டுபோகச்
சொல்லி, என்னை அந்த வலையில் படுத்துகொள்ளும்படி
கட்டளையிட்ட பொழுது, இப்படித்தான் சிரித்தாராகள்!—
- வச. ஆ! ஆ! அரண்மனைக்கா எடுத்துப் போகச் சொன்னார்கள்?
- பா. ஆமாம்—வாத்தியார், அந்தச் சிரிப்பைமாதிரும் எனக்குக்
கொஞ்சம் கற்றுக்கொடுத்து விடவேண்டும்; எப்படி—ஹா!
ஹா! ஹா! [நகைக்க முயல்கிறான்.]
- வச. அப்பா! எப்படியாவது சமாசாரம் வெளிவந்ததே போதும்.
அந்தப் பெண் நம தரணமனையில்தானே யிருக்கிறாள் இப்
பொழுது?
- பா. ஆமாம், அதை உம்மிடம் கூற வேண்டாம் எனாரர்கள்
தேவி.
- வச. சரி, இனிமேல் சொல்லவேண்டாம்.
- பா. சொல்ல விலலை; நீர் அந்தச் சிரிப்பு மாத்திரம்—
- வச. நானே யாகட்டும்,—நான் மஹாராஜாவிடம் போகவேண்டும்
[விரைவுடன் போகிறான்.]

பா. அந்தமட்டும் நாம் ஒன்றும் சொல்லாமலே இந்த நாலு
பெயரையும் கற்றுக்கொண்டோமே !

[லாமர் ரட்சமணா லரதர் பத்ருக்கன், என்று
சொல்லிக்கொண்டே போகிறான்]

காட்சி முடிகிறது.

முன்றும் காட்சி.

இடம்—நந்தவனத்தின் மாளிகையி லோர் உயர்ந்த மாடம்.

காலம்—சாயங்காலம்.

வந்தசராஜன், யௌகந்தராயணன், வசந்தகன் வருகிறார்கள்.

வ. மந்திரி டௌகந்தரா, தோழா வசந்தகா, கண்டரா இன்று
நமது கவுசாயபி கண்ணெட்டிய தூரம கடிமணம் புனைந
ததுபோல கவின் பொலிந்து நிறகிறது ! நோக்குதிர ஒரு
பால, அந்தண ரரற்றும் அரு மறை ஒலியும், செந்தமிழ்
வாணா சிறப்புறு பொலிவும், வாதினில வலலார் வழக்குறு
வியபும், பாதகமகலப் பழமை சொல் பண்பும், திரைகட
லொலியெனத திரண்டெழுகின்றது ; காணமி னித்திசை ;
இனனிசையாழினா இயக்குறு மொலியும், துன்னிய முழ
வும தேனிசைக கருவியும் கன்னியா கந்தரம கரநதெழு
மொலியுடன பன்னிய நாதம இனைதெனப பகரொணை,
பாரபவா மனங்கவாந தெழுகின்றது. அதோ அங்ஙன்,
சோலைக ளெங்கும் சூழ் தடாகத்தும், பாலியர் தாமும்
பாலையா தமமுடன, யலைகள் பெய்தும் மண மலர் கொய்
தும், ஏலவே நீரில இறங்கி யாடியும், சொறபல பேசி பற்பல
விதமாய், விளையாடுகின்றனர். கற்புடை பங்கையா கணவர்
தம்முடன, அற்புத விதமாய் ஆடியும் பாடியும், நறபெறு
மகிழ்வின் நலங்கொண் டாடுகிறா ; வீதி பெங்கும் விழ
வுறு வசந்தம் கவிந்து பொலிவதைக் காணுங்கால், அமரர்
வாழும் அமராவதியோ, கமலநாதன் கவினுறு நாடோ
செங்க ணெடுமால சேருந் தலமோ, கங்கையை முடிமேல்
அணிந்தோன் நகரோ, எனச சந்தேகித்தற கிடமாகிறது—
இவை யனைத்தினும் உத்தமப் பொருளாய் உள்ள தெது ?

- யெள. அரசே, எப் பொருளை நோக்கினும் ஒப பரியதா யிருக்க, செப்புத லென்னே, இப்பெரும் பதியில? ஆயினும் இத் தகை மகிழ்விற்கும் ஹேதுவான நாதன் நீர்தா மாதலின் உம்மையே உத்தம பொருளை எனக் கோண்டீடன்! ஏனெனில் பிரஜைகளை யெல்லாம் சுகமாய்ப் போஷித்து, சந்தோஷ மாய் உறசவம் கொண்டாடும ஸ்திதியில் வைத்தவர் தாமே யாதலின், இக்காட்சியின் பெருமை தமமுடையதே! குறை யொன் றின்றி குடி உள வாழ்வது, குற்றமிலாச செங்கோன் றனனன் செய்ய தவ மன்றோ?
- வ. தோழா யெவகநதரா, எனையிடம் வாருசை உனையது உன்னை இத்திறமகூற! உனனா லன்றோ இந் நாட் டரசு எழில் பெற விளங்குவது? உன னுதவி யினறி என்ன லெனனா? அருந்திற லமைச்சனா முனையிடம் அரசை ஒப்புவித்ததன்றோ, பெரும் பாரம் நீங்கிவவனாய், சிறிற்பை முகரலாவேன நான?
- வச. அதுருக்கடும்;—அரசே, மந்திரியவாகளைக் கேட்ட கேள்வி என்னைய கேட்கவேண்டாமோ? அவரை மாததிரம்தான் கேட்க வேண்டாமோ?
- வ. உன்னையும் கேட்கிறேன், சொல.
- வச. இத்தனை ஜனங்களும உறசவங் கொண்டாடுவது என் பொருடடுத தானே?
- வ. உன் பொருட்டாவது?
- வச. ஐஐயோ! இது தெரிய வில்லையா! வசந்தோறசவம் கொண்டாடுவது வசந்தகன பொருட்டுத்தானே?—ஏன ஐயா, மந்திரியாரே?
- யெள. ஆம், உண்மையே; உனக்கும் வசந்தனுக்கும் வித்தியாசம் கொஞ்சந்தானே அவன் மன்மதன், நீ மதோன மத்தன்! சுசங்கதை, இன்னும் இரண்டு மூன்று தோழியருடன் வருகின்றனர்.
- வ. வசந்தகா, தத்தையின் தோரியா நம்மை நோக்கி வருகிறார்; என்ன விசேஷம் வினவி வா.

வச. இதோ போய் வருகிறேன்.

[படியின் வழியாக இறங்கி வரும்போது எதிராக வரும் தோழியரை நோக்கி]

ஹா!

அன்ன நடையாளே !
மின்ன லிடையாளே !
கன்னல மொழியாளே !
தன்னு மொழிலாளே !
என்ன விசேஷம்மோ ?

தோழியர். இந்த விசேஷமே !

[குறுக்குமே சோநத நீரை வசந்தகன் தலையில் கொட்டி நான்கு பக்கங்களிலு மிருந்து புஷ்பங்களை யிறைக்கிறார்கள்.]

வச. ஐஐயோ ! இதென்ன ? இதென்ன ?

தோழியர். இதென்ன காலம், மறந்தீரோ ?

[எல்லோரும் நகைக்கின்றனர்.]

வச. [திரும்பி அரசு னிருக்குமிடம் வேகமாய்ச் சென்று] அப்பா !

வ. வசந்தகா, இதென்ன கோலம் ?

வச. இந்தக் காலத்தின் கோலம் !—

வ. என்ன, விசாரித்து வந்தனையா ?

வச. நானெங்கு விசாரித்து வருவது ? நான தான் விசாரிக்கப் பட்டு வருகிறேன் !

[தோழியர் அரசுமிடம் சென்று, அவன்மீது புஷ்பங்களைத் தூவுகிறார்கள்.]

சு. ஜெயவிஜயீபவ ! எம் பெருமானே ! தேவியவர்கள் இந்தக் காலத்தில செவ வசோகுமரம் உத்தியான வனத்தில பூத்திருப்பதால் இவ வசந்தோற்சவத்திற் குரிய மன்மத பூஜையை அதனிடம்செய்ய விரும்புகின்றதாகவும், தாம் அங்கு தயை செய்யவேண்டுமென்றும், விண்ணப்பம் செய்யச் சொன்னார்கள்.

வ. இதோ வந்துவிட்டதாகச் சொல்லுங்கள் ; நீங்கள் போங்கள் முன்பு. [தோழியர் வணங்கிப் போகின்றனர்.]

யௌகந்தரா, வசந்தகா, வாருங்கள் நீவீரும் ; வாசவதத்தை
செய்யும் வசந்தன் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்வோம்.

[மூவரும் மேன்மாடியின் வழியே போகிறார்கள்.]

தோட்டத்தில் பூஜைக்குரிய புஷ்பம் முதலானவைகள் வைத்திருக்கும்
பாததிரங்களுடன் வாசவதத்தை, காளீசனமாலே
சந்நுவளி, தோழியருடன் வருகின்றனர்.

- வா. காஞ்சனா, சாகரிகா, பூஜைக்கு வேண்டிய பாததிரங்கள்
முதலான எல்லா வஸ்துக்களையும் கொண்டு வந்தீர்களா ?
- கா. கொண்டுவந்திருக்கிறோம், அம்மா.
- வா. சாகரிகா, நீ என்ன ஒருவாறா யிருக்கிறாய் எப்பொழுது
பார்த்தாலும் ? மறறவாகளைப்போல் என்னுடன் தாராள
மாகப் பேசுவது மில்லை. உன்னுடைய பூர்வீக விராத்தாந்
தததையும் கூறமாட்டே நெனசிறாய் ; உனக் கென்ன
மனக் கவலை ? நாங்க ளெல்லாம சந்தோஷமாய வசந்தோற்
சவம் கொண்டாடும்பொழுது நீ மாத்திரம மன வருத
தத்தோ டிருப்பானேன் ? உனக்கென்ன குறை இங்கு ?
சொல்.
- ர. தேவி, நான விரும்பிய பொருளக் கெல்லாம இவ வரண்
மனையி லிருக்குமபொழுது எனக் கென்ன குறை யிருக்கப்
போகிறது ?
- வா. கணவ னிலலாக் குறை யொன்றுதானே ?
- ர. என்ன அம்மணி, வினையாடுகிறீர்கள் !
- வா. ஆனால் வா, சந்தோஷ முகத்துடனிரு—காஞ்சனா, நாம
பூஜைக்கு ஆரம்பிக்க லாமா ?
- கா. அம்மா, பூஜைக்கு வேண்டிய இன்னும் கொஞ்சம் நறுமலா
களைக் கொய்துகொண்டு ஆரம்பிப்போம்.
- வா. ஆம், ஆம், அப்படியே செய்வோம். வசந்தகால மாதலால்
நம்முடைய உத்தியான வனம் நன்றாய்ப் புஷ்பித்து என்ன
அழகாய் விளங்குகிறது ! இவ வழகிய மலர்களைக் கொய்
வோம் விரைவில். [சந்தோஷமாய் பேசிக்கொண்டும் பாடிச்
கொண்டு மலர்களைக் கொய்கிறார்கள்.]

கா. தேவி, தாம் வளர்த்துவரும் ஜாதி மல்லிகை என்ன ரமணீயமாய்ப் புஷ்பித்து இருக்கிறது பாரும்! இதோ இதனருகிலிருக்கும் மஹாராஜாவின் பிரியமான செடியாகிய நவமாலிகையும் புஷ்பித்திருக்கிறது! அதோ, அப்பெரிய புஷ்பத்தைப் பாரும், கண்டவா மனம் கவாகிறது! உமது மல்லிகைச் செடி காற்றி லசைந் தாடுவது அந்த நவமாலிகை மலரைப் பெற விரும்புவதுபோலன்றோ இருக்கிறது?

வா. சரிதான், சீக்கிரம் பறியுங்கள் நேரமாய்விட்டது.

ர. இம் மலா என் மனம் கவாகிறது! [பறிக்கிறாள்.]

கா. ஐயோ! சாகரிகா! என்ன அம் மலரைக் கொய்து விட்டாயே! தேவியவாகள மஹாராஜாவுக்கு தான் கொடுப்பதற்காக வைத்திருந்தார்களே!

சா. ஐயோ! நான் என்ன செய்வது? எனக்குக் தெரியாதே!

வா. சரி! இனி என்ன செய்வது? போனோர் போகட்டும், வாருங்கள், பூஜை ஆரம்பிப்போமா?

ஒரு தோழி வருகிறாள்.

தோ. தேவி, மஹாராஜா உத்தியான வனம் வருகிறதாக விரைவில் சொல்லி யனுப்பினார்.

வா. [ஒரு புறம் காஞ்சனையுடன்] காஞ்சனா, இப்படிவா கொஞ்சம். நான் என்ன தப்பிதம் செய்தேன்! இந்த சாகரிகையை மஹாராஜாவின் கண்ணெதிர்ப் படாதபடி வைத்துக் கொண்டிருந்தோமே, இப்பொழுது இங்கு மஹாராஜா வருவாராயின் இவளைப் பார்க்கும்படி நேரிடுமே?

கா. ஆமாம், அம்மணி! விரைவில் ஏதாவது போக்குச் சொல்லி யனுப்பிவிடும அந்தப்புரம்.

வா. ஆம், அதுதான் யுத்தி—சாகரிகா, உன்னிடம் ஒப்புவித்த அந்தச் சாரிகைப் பக்ஷியை அந்தப்புரத்தில தனியாக விட்டு வந்தனையே! இந்த வசந்தோற்சவ காலத்தில அகன் கூண்டை யாராவது திறந்து விடப்போகிறார்கள், நீ போய் அதை ஜாக்கிரதையாகப் பாத்துக்கொண்டிரு. உன்

கையிலுள்ள மலர் முதலியவைகளை யெல்லாம் காஞ்சன மாலைபிடம் கொடுத்துப் போ சீக்கிரம்.

ரா. அப்படியே, அம்மா. [பூஜை திரவியங்களைக் காஞ்சனையிடங் கொடுத்துப் போகிறாள்.]

வா. அம்மட்டும் நல்ல யுக்தி செயதோம்! இல்லாவிட்டால் இவ் வழகிய சிறுமி நம்மவர் கண்ணெதிர்ப்பட்டால் பிறகு சங்கடத்திற் கிடமாகும்.—காஞ்சனா, இனி நாம் பூஜை செய்ய ஆரம்பிப்போம், நேர மாகிறது.

கா. இதோ இச செய்வ சோகமரத் தடியில்தான் பூஜை செய்யவேண்டும்.

[தோழியர் அசோகின்கீழ் மன்மதன் விக்கிரகத்தை வைக்க வாசவத்தை பூஜை செய்கிறாள். ரதனுவளி மறுபடியும் வந்து மறைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறாள்.]

ரா. [தனக்குள்] அப் பட்சியைத்தான் என் னுயிராத தோழியாகிய சசங்கதையிடம் ஒப்புவித்து வந்தேனே; அதற்கொரு குறையு மில்லை. இங்கே நான் மறைவிலிருந்து ராணி செய்யும் பூஜையைப் பார்க்கிறேன். நம்முடைய தந்தை தேசத்தில் செய்யும் பூசனைகரும் இங்கு நடப்பதற்கும் என்ன பேத மிருக்கிறதோ கவனமாய்ப் பாப்போம்—ராணி என்னை ஏதோ காரணம்பற்றி இங்கிருக்க லாகா தென்று அனுப்பி விட்டாற்போல தோன்றுகிறது. ராணியும் காஞ்சனமாலையும் ஏதோ மறைவாகப் பேசினார்கள்! என்னவோ தெரியவில்லை.—மஹாராஜா இங்கு வரப்போகிறாராம்; இங்கு வந்து நானிதத்தை நாட்களாகியும் என் கண்ணூர ஒரு முறையாவது நான் பாத்ததில்லை எப்படியும் இங்கு இன்று வரப்போகிறீ ரல்லவா? இந்த மறை விடத்திருந்து பாப்போம்—ஆ! என்ன எனது இடது நேத்திரம் துடிக்கிறது! என்னையு மறியாவண்ணம் எனக் கொரு சந்தோஷ முண்டாகிறது! இதென்ன, நான் மஹாராஜாவைக் கண்ணூரக் காணப்போகிறேன் என்னும் எண்ணத்தினாலோ? என்ன பிரயோஜனம்? அந்த ஆசையெல்லாம் அன்றோடு விட்டேனே! ஆபினும் என்ன ஆச்சர்யம்!

மஹாராஜாவை நான் ஒரு முறையும் பார்த்தவ எல்ல, அப்படி யிருந்தும் அவரைப்பற்றி நினைக்கும்பொழு தெல்லாம் அடங்கா இன்ப மெனக் குண்டாவ தேன்? இதுவோ காதல்? காணுமுன் காதல கொள்வார்களோ?—ஹா! நம் தந்தை நினைத்த தென்ன? இப்பொழுது நடந்ததென்ன?—என் விதிபடி யாகிறதெல்லாம்!

[வச்சராஜன் வந்து ராணியின் பின்புறம் உட்கார்ந்து கொள் கிறான். அவன் பின் யெளகந்தராயணனும் வசந்தகனும் வந்து ஒரு புறம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.]

ஹா!—இவ்வாதே!—இவ்வாதே!—இவ்வாதே என் பிராணநாதா!—என் பிராணனைக் கவரும் நாதா! நான் இவ்வாண்பனையி விருந்தும் இதுவரையில் உடமை என் கண் குளிரக கண்டு மகிழாது என் வாழ் நாட்களை வீணு கக கழித்தேனே! என கண்களைக் கவரும் காதலா! உம் மைக்காண நான் இரண்டே கண்களைப் பெற்றேன்! ஹா! நமமை இங்கு யாராவது பாத்துவிடப்போகிறார்கள் இந்த ஸ்திதியில்! ஐயோ! என் தூப்பாக்கியத்தை என் னென்று சொல்வேன? இவ வனங்களை வென்ற ஆட வருக்கே நான் வாழ்க்கைப்படுமபடி தீர்மானிக்கப்பட்டு, என் பிதா என்னை யிங்கனுபயி யிருக்க, இவரை அஞ்சாது நான் நேரிற் காணவும் சகதியறவளாய இந்த ஸ்திதிக்கு வரவேண்டுமா? ஒ! இப்பொழுது தெரிகிறது, மஹாராணி எனனை இங் கிலலாதபடி போக்குச சொல்லி அனுபயி விட்ட காரணம்! எங்கு நான் இங்கிருந்தால இம் மஹா புருஷனைக் கண்டு காதல கொள்கிறேனே என்று அனுபயி யிருக்க வேண்டும. இவரை நான் நேரிற் காணுமுன்னே இவாது காதலகொண்டேனே! அதனைத் தடுக்க இனி யாவரால் முடியும்?—காதலா! உம்பைக காணு முன்னமே காதல கொண்ட இம்மாத நேரிற் கண்ணாசக் கண்ட பின் என செய்வாள், எப்படி உயிர தரிப்பாள, உம்மையடை யாது?—உமமுடைய காதலைப் பெற்று உமது பனைவி யாகாவிட்டால நான் உயிர தரிப்பேனே, இனி இப்புவியில்?

—ஐயோ! நீர் அங்கத்துடன் அருகி லிருந்தும் தேவி வேறு எங்கேயோ பூஜை செய்கின்றனளே! என் மனத்தைக் கவரும் மதனா! உமக்கே நான் பூஜை செய்கிறேன்! ஏற்றுக் கொள்ளும். இதோ நீர் விரும்பிய புஷ்பம்!

[ஒரு புஷ்பத்தை அரசன் பாதத்தில் எறிகிறான். அதை எறிகிறந்து வந்ததென் றறியாதவனாகி அரசன் எடுத்துக் கொள்கிறான்.]

ஹா! என் பூஜாபலம் இன்றே நிறைவேறியது! அதோ அப புஷ்பத்திற்கு முத்த மிடுகிறார்! பிராணநாதா! ஐயோ! அம்மலரா யிருக்கலாகாதா இந்த நிமிஷம நான்!

[அரசனைப் பூசிக்கிறான்.]

ஐயோ! அதோ சசங்கதை என்னைத் தேடுகிறான். என்னைத் தேடி இங்கு வருவாளாயின் நான் இங்கிருப்பது வெளியாகி விடும். நான் என் காதலரை விட்டுப்போக வேண்டும். என் பிராணனை யாளும் நாதா! நான் போய் வருகிறேன்! —கடைசி முறை பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன் கண் குளிர! —இன்னொரு முறை!—கடைசி முறை—நான் வருகிறேன்! வருகிறேன்!—பிராணநாதா, வருகிறேன்! எப்படியும் உம்மைப் பெறுகிறேன்! [மறைவிடமிருந்து போகிறான்.]

வா. [பூஜை முடித்து] மஹாராஜா வந்துவிட்டனரா? [திரும்பி] ஹா! பிராணநாதா! எப்பொழுது வந்தீர்?

வ. கண்ணே, முன்பே வந்தேன். ஆயினும் நீ பூஜையி லிருப்பதைக் கண்டு இப்பொழுது அதனைக் கலைக்க லாகாதெனப் பின்புறமாய் நின்றிருந்தேன்.

வா. [தோழியரை நோக்கி] ஏன் நீங்களாவது முன்னமே யென்னிடம் கூறவில்லை?

வ. கண்ணே, அவர்கள்மீது கோபியாதே வீணில்; நான் தான் கூறவேண்டா மென்று சொன்னேன்.—பூஜை முடிந்ததா?

வா. ஆம், பிராணநாதா, அங்கு பூஜை முடிந்தது. இனி தாம் பூஜை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

வ. கண்ணே, உனக்கேனிந்த கஷ்டம்?

வா. ஒரு கஷ்டமு மில்லை; பிராணநாதா, இப்படி இந்த ஆசனத்தி லுட்காரும்.

[அரசன் ஓர் ஆசனத்தில் உட்காருகிறான். அரசி அவனுக்குச் சந்தனம், புஷ்பம் பழம் முதலியன கொடுக்கிறாள்.]

காஞ்சனா, மந்திரியவாகனாகுப பிரசாதம் அளிப்பாய்.

[காஞ்சனை மந்திரிக்குப் பிரசாதம் கொடுக்கிறாள்.]

யௌ. [பிரசாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு] மஹாராணியின் பாக்யம்.

வா. வசந்தகனுக்கும கொடு.

வச வசந்தகனுக்—கும் கொடு.—காஞ்சனா, நீ கொடுத்தால் நான் வாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன். எங்கே என் சசங்கதை?

கா. சசங்கதை இங்கே இல்லை; ஆனால் சம்மா இரும்.

[சற்று தூரத்தில் தாம்பாளத்தை வைத்து வீடுகிறாள்.]

வச. அப்பா! நீ கொடுக்காவிட்டால் நானாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். [தாம்பாளத்திலுள்ள யாவும் எடுத்துக் கொள்கிறாள்.]

வா. வசந்தகா, என்ன அவ்வளவையும் எடுத்துக்கொண்டனையே இதோ பாப்ரவயன் வருகிறான், அவனுக்கும கொஞ்சம் கொடு.

நான்கு மூலைகளிலும் முடி போட்ட சவுக்கம் ஒன்றுடன் பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

வச. ஆ! வா ஐயா! வா ஐயா! நல்ல சமயத்தில்தான் வந்தாய்!—அம்மணி, இவருக்கு நான் பூசை கொடுப்பதா?

பா. வேண்டாங்கள்!

வச. பாத்தீர்களா, வேண்டாமாம். [தின்ன ஆரம்பிக்கிறாள்.]

வா. வசந்தகா! பூஜையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம், கொஞ்சம் பிரசாதம் கொடு.

வச. அப்படியோ?—வா ஐயா, இப்படி உட்கார். நம் மிருவருக்கும் இதில் சரி பங்கு! இதோ வாழைப்பழ மிருக்கிறதே, அதில தோல் எல்லாம் உன்னுடையது, உள்ளே இருப்ப தெல்லாம் என்னுடையது! இந்த ஜம்பு நாவல் பழ மிருக்

கிறதே, அதில் தோல் எல்லாம் என்னுடையது, உள்ளே இருக்கிறதெல்லாம் உன்னுடையது! தெரிகிறதா?

வா. வசந்தகா, விளையாடாதே, ஏதாவது கொடு, பாபம்.

வச. இதோ கொடுக்கிறேன்,—சாபட்டு, ஐயா.

[வாழைப்பழம் ஒன்றை அவன் முன் வைக்க, அவன் அதன் தோலை நீக்கி விழுங்க ஆரம்பிக்கிறபோது பிடுங்கி கொள்கிறான். இப்படியே இரண்டு மூன்று முறை வசந்தகன் பாப்ரல்பனை யேமாற்றுகிறான்.]

பா. எனக்கு வேண்டாங்கள இனிமேல.

வச. பார்த்தீர்களா, அவருக்கு வேண்டாமாம்.

வா. போதும் நீ கொடுத்தது!—பாபரவயா, நீ வீட்டிற்கு மூட்டை கட்டிக்கொண்டு போ.

வச. பாபம்! போறா போகிறது. அவிழும் குடையை; என்ன ஐயா இதில் முடிசுகள்?

பா. அது சொல்லக்கூடாதுங்கள்.

வச. சொல்லக்கூடாதா? என்ன முடிசுகள்? அவிழ்த்துப் பாப்பதா?

பா. ஐ ஐயோ! வேண்டாம், வேண்டாம்!

வச. பின்னை என்ன சொல்லும்.

பா. நீங்கள் சொல்லக்கூடாது உம மெதிரில் என்றீர்களே?

வச. நான் என்ன சொல்லக்கூடாதென்றேன்? என்ன ஐயா இது? [முடிப்பொன்றை யவிழ்க்க அதில யாதொன்று மில்லா திருக்கிறது.]

பா. ஐயோ! போய்விட்டது! போய்விட்டது!

வச. என்ன போய்விட்டது! என்ன ஐயா இது?

பா. இது ஒருத்தா!

வச. என்ன ஒருத்தர்?

பா. அது இன்னொருத்தர்—அது முணுவது ஒருத்தர்.

வச. யார்?—என்ன பயித்தியமா?

- பா. இல்லேயுங்கள் ! சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது!
- வச. இல்லை, சொல்.
- பா. [முடிப் பொன்றைக் காட்டி] இது லாமர் !—
- வச. ஓகோ ! போதும் ! போதும் ! போதும் ! ஐயோ ! போதும் !
[எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் வைதா
ளிகர் உளளிடுத்து அந்திப்போதை அறிவிக்கின்றனர்.]
- வ [எழுந்திருந்து] பிராணநாயகி, இப்படி வேடிக்கையாய்ப்
பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நமமையும் அறியாதபடி பொழுது
போய்விட்டது பார்த்தனையா ? இருட்டிவிட்டது; அதோ
சந்திரன் இப்பொழுதுதான் உதயமாகினான்; பார்த்தனையா?
- வா. பிராணநாதா, அது ஏன் சந்திரன் இப்பொழுது அவ்வளவு
பிரகாசமாய்த் தோற்ற வில்லை ?
- வ. கண்ணே, உன் வதனத்தைக் கண்டு மதி மழுங்கினான் !
- வா. அல்லது உதயனாகிய உடமைக் கண்டு மதி குறைந்தானோ?
- வ. [நகைத்து] சரிதான் ! வா போவோம். அரண்மனைக்கு—
யெளகந்தராயணரே, வசந்தகா, விடை பெற்றுக் கொள
ளுங்கள் [அரசனையும் அரசினையும் அவ்விருவரும்
வணங்குகிறார்கள்.]
- வச. இந்தப் பப்பரவாயருக்கும் விடையளியும்.
- வா. வசந்தகா, உன்க் கெத்தனை முறை கூறியிருக்கிறேன் இவ
னைப் பாப்ரவயன் என் றழை என்று ?
- வச. அப்படித்தானே அழைக்கிறேன் பாப்ரவயன் என்று.
- வா. மறுபடியும் பாரா !
- வச. என்ன : அம்மணி, சரியாகத்தானே சொன்னேன்—பப்பர
வாயன் !
- வா. பாப்ரவயன் !
- வச. ஆமாம், அம்மணி, பாப்ரவயன் என்று வாயில் வரவில்லையே?
- வா. இப்பொழு தெப்படி வந்தது ?

வச. பாப்ரவயன் என்று சொல்ல வா யெடுக்கிறேனா, அது பப்பரவாயன் என்று முடிகிறது! நீங்கள் வேண்டுமென்றால் பாருங்கள். [பாப்ரவயன் என்ற ரூம்பித்த பப்பரவாயன் என்று முடிக்கிறான்]

வா. சரி! உன்னுடன் பேசுவதில் பிரயோஜனமில்லை.—வாரும் பிராணநாதா.

[ஒரு புறம் அரசனும் அரசியும் போகிறார்கள். மற்றொரு புறம் மற்றவர்கள் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—அரசியின் தோட்டம். காலம்—காலை

ரத்னாவளி வருகிறாள்.

ர. ஆ! பெண் புத்தி பின் புத்தி எனப துண்மைதான்! இல்லா விடின் நான் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்த பிறகு மஹாராஜாவின மீது காதல கொள்வேனோ?—மனமே, நீ என்னை மதிமோசம் போயினை! பெறற் கரிய வச்சராஜன்மீது நீ காதலகொண்டு பெறப்போகிற பயனென்ன? ஒரு முறை கண்டவுடன் உன்னை இக்கோலங் கண்ட அவரை யேன் இவ்வாறு நாடு கிறாய்? உன்னை இத்தனை காலம் போஷித்தவந்த என்னை விட்டு ஒருதரம பார்த்த அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தனையே! ஐயோ உன்னை தூஷிப்பதிற்பயனென்ன? அநங்கள் விடும் வாளிக கஞ்சி அரசனிடம் போய்ச் சேர்ந்தாய் நீ அபய மென்று! அவருனைக் காப்பாற்றப் போகிறாரோ? அவரோ வாசவதத்தையின் வலையிற் சிக்கி யிருக்கிறார். சி! ராணியை வீணில் வெறுப்பானேன் நான்? பிராணநாதா! உம்மைக் கண்ட யார்தான் உமமீது காதல் கொள்ளமாட்டார்கள்? —அவரவர்கள் கொடுத்து வைத்ததுதானே கிடைக்கும்! வாசவதத்தை கொடுத்துவைத்தவள், அனுபவிக்கிறாள்

நான் கொடுத்துவைத்த திவ்வளவுதான்.—ஐயோ! விதியே! விதியே!—ஹும்,—என் பிராணநாதரை நேரிற் காணக் கொடுத்துவைக்காமற் போனாலும் படத்திலாவது எழுதிக் கண்டு கண் குளிக்கிறேன்.—ஐயோ, பிராணநாதா, உம்மை நேரிற் கண்ட கண இதனைக் கண் டெவ்வாறு சகிக்கும்!

[அரசனைப்போல் சித்திர மெழுதுகிறான்.]

பின் புறம் சுசங்கதை வருகிறான்.

சு. இதுதான் நிபுணிகை குறித்த இடம்—ஆ! அதோ இருக் கிறாள் சாகரிகை. நான் வந்ததையும் பாராது ஏதோ மிக்க கவனத்தாடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாள். என்ன எழுது கிறாள் மறைந்து பார்ப்போம் அதை.—ஓ! மஹாராஜாவின் படம்! சரிதான், நாம் நினைத்தபடி ஆயிற்று! அன்னப்பட்டி தாமரைத் தடாகத்தையே நாடும்!

ர. ஐயோ! என் காதலரின் படத்தை நான் கண்டு மகிழாதபடி என கண்ணீர் மறைக்கிறதே.

[கண்களிற சிந்தம நீரைத் துடைத்துப் பிறகு சுசங்கதையைச் சமீபத்திற கண்டு படத்தை மறைத்துக் கொள்ளுகிறான்.]

உட்காரா, என்ன சயாசாரம்?

சு. ஒன்று மில்லை;—சாகரிகா, நீ என்ன செய்துகொண்டிருக் கிறாய் தனியே இங்கு?

ர. ஒன்றுமில்லை.

சு. உம்—அந்தப் பலகையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தது கூட ஒன்று மில்லையோ?

ர. அதை எப்படிப் பாராதனை நீ?

சு. பார்த்தேன்; உனக்கென்ன? யாருடைய படம் அது? பாக்கலாம் காட்டு இப்படி. உனக்கு படம் எழுத நன் றாயத தெரியுமா இல்லையா பார்ப்போம். கொடு இப்படி.

ர. வேட்கைகளுக்கு எழுதினேன். இந்த வசந்த காலத்திற்குரிய மன்மதனை எழுதினேன், வேறொன்று மில்லை. அதை நீ யேன் பார்க்கவேண்டும்? அழித்துவிடுகிறேன் நான்.

- க: அழிக்காதே, கொடு இப்படி.— [வாங்கிப் பார்த்து]
என்ன அழகா யிருக்கிறது! ஆனால் ஒன்றுதான் குறைவா
யிருக்கிறது! அதைப் பூர்த்தி செய்கிறேன்.
[அதில் ரத்னாவளியின் உருவை எழுதுகிறாள்.]
- ர: [கோபித்து] சுசங்கதா! இதென்ன இது? என உருவை
எழுதினையே பக்கத்தில?
- சு: வீணாகக் கோபித்து கொள்ளாதே என்னோல, நீ மன்மதனை
எழுதினால், அந்த மன்மதனாக கேற்ற ரதி தேவியைப் பக்
கத்தில எழுதினேன்! அவ்வளவுதானே! இதற்குக்
கோபமா?—வினையாட்டு அப்புறம் இருக்கட்டும. சாகரிகா,
உண்மையைக் கூறு என்னிடம், உனக்குப் பயமென்ன?
- ர: [தனக்குள்] ஐயோ! நமது தோழி உண்மையை அறிந்து
கொண்டாள்! இனி ஒளிப்பதிற்பயனிலலை!—பிரியசகி,
நான் என்ன சொல்வது? எனக்கு வெட்கமா யிருக்கிறதே!
—நான் சொல்வதை நீ ஒருவரிடமும் கூறுவதில்லையென்று
பிரமாணம் செய்.
- சு: சாகரிகா, நீ வெட்கப்படுவானேன்? உன்னை யொத்த பேரழ
குடையாள் மனம் அரசரை நாடியது ஓர் ஆசசரியமோ?
பெரும் நதி சாகரத்தையே சேரு மன்றோ?—உன மனத்தை
நான் ஒருவருக்கும் வெளியிடேன அஞ்சாதே. எங்கே
ஒருவேளை இந்தப் பட்சி பிதற்றி விடுகிறதோ என்றுதான்
நாம் யோசிக்கவேண்டும்; ஒன்றும் ஒளியாது உன் உள்ளத்
தைச் சொல்.
- ர: பிரிய சகி, நான் என்ன செய்தேன்? இந்தத் தாபம் என்
னால் தாங்க முடியவில்லையே!— [சயனிததுக்கொள்கிறாள்.]
- சு: என்னாயிர்த் தோழி, மனத்தை திடப்படுத்திக்கொள்; ஒன்
றும் அஞ்சவேண்டாம்.—இதோ நான் அருகிலுள்ள
இந்தத் தடாகத்தினின்றும் தாமரை இலைகளைக்கொண்டு
வருகிறேன். [சில தாமரை யிலைகளால் ரத்னாவளியின்
தாபத்தைத் தணிக்கிறாள்]

ர. பிரியசகி, போதும், போதும். இவைகளை எடுத்துவிடு! இவைகளால் என் தாபம் தணியுமோ? நான் பெறுதற்கு அசாந்தியமான புருஷன் மீது காதல் கொண்டு விட்டேன்! இதனால் நான் ஒரு பயனும அடையப்போகிறதில்லை! என் காதலையோ என்னு லடக்க முடியவில்லை!—அவர் என்னைக் கண்ணொடுததும் பார்க்கப்போகிறதில்லை! நான் இறப்பதே நலம். [மூர்ச்சிக்கிறாள். தோழி விசுறுகிறாள்.]

சு. ஐயோ! விரகததால மூர்ச்சையானாள்!
[உள்ளே உரத்த சத்தமாய் “ஆ! பிடியுங்கள், பிடியுங்கள்! குரங்கு அறுததுகொண்டு வருகிறது! பிடியுங்கள், பிடியுங்கள்!” என்று கேட்கிறது.]
சாகரிகா! எழுந்திரு! எழுந்திரு! அந்தக் குரங்கு இவ்விடம் ஓடி வருகிறது!—

ர. [மூர்ச்சை தெளிந்து] ஐயோ! நாம் என்ன செய்வது?

சு. இப்படி வா. இச செடி மறைவில் ஒளிந்து கொள்வோம்.
[சித்திர மெழுதிய பலகையைப் போட்டுவிட்டு இருவரும் ஓடி ஒளிந்துகொள்கிறார்கள். அவகே குரங்கொன்று குதித்து பட்சியின் கூடைத திறந்துவிட்டு ஓடிப்போகிறது. பட்சியும் பறந்தோடிப் போகிறது.]

மறுபடியும் ரத்னவனியும் சுசங்கதையும் வருகிறார்கள்.

ர. அப்பா! போய்விட்டது அந்தக் குரங்கு! சுசங்கதா, அந்த ச சித்திரப் பலகை எங்கே? எங்கே வைத்தாய்? யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்களா.

சு. அதிருக்கட்டும்—இப்பொழுது அந்தப் பாழும் குரங்கு இந்தக் கூண்டைத் திறந்து சாரிகையை வெளியில் விட்டு விட்டதே! ஐயோ! அதைச் சீக்கிரம் ஓடிப்பிடிப்போம். இல்லாவிட்டால் மஹாராணி மிகவும் கோபிப்பார்களா. அன்றியும் நாம் பேசியதை எல்லாம் இது சொல்லிவிடும் யாருக்காகிலும். ஓ போவோம் சீக்கிரம்.

[இருவரும் வேகமாய்ப் போகிறார்கள்.]

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. தம்பி!

டா. அண்ணா!

பா. இப்பொழுது நாம் அரண்மனை அருகில் வந்திருக்கிறோம். நிரம்ப ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.--ஒன்றும் பேசாதே, எது கேட்டாலும் ஆமாம் என்று சொல்லிவிடு. தெரியுமா?

டா. ஆமாம்! [“அதோ குரங்கு! அதோ குரங்கு!” என்று உள்ளே சந்தடி கேட்கிறது.]

பா. [பயந்து] ஆ! குரங்கா?

டா. ஆமாம்! [நலகத்துக்கொண்டே]

பா. ஐயோ! எங்கே? எங்கே? [நடுகுக்கிரான்.]

டா. ஆமாம்!

பா. ஐ ஐயோ! சரியாகச் சொல்லடா தம்பி! சரியாகச் சொல்!

டா. [உரத்து] ஆமாம், அண்ணா!

பா. ஆ! அதோ வருகிறாற்போ விருக்கிறதே!

டா. ஆமாம்! [வேகமாய்ப் பாப்ரவ்யன் ஒளிந்து கொள்ள, டாமரவ்யன் சாவகாசமாய்ப் பின் தொடர்கிறான்.]
வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. என்ன ஆசசரியம்! கந்ததாசன் கூறியது உண்டையே! கால மலலாக் காலத்திலும், இம் மலலிகை அவனாற செய்யப்பட்ட தோகதத்தினால் எப்படி புஷ்டித்திருக்கிறது! நான் மஹாராஜாவிடம் போய் இதைச் சொல்கிறேன். பக்கத்திலிருக்கும் ராணியின் மாதவியைப் பார்த்து நகைப்பதுபோலன்றே இருக்கிறது!—

டா. [உள்ளிருந்தபடியே] ஆமாம்!

வச. அடடா! இது யாரிங்கே ஒளிநதுகொண்டிருக்கிறது? ஆ! இரண்டு பெயர்!—பப்பரவாயரே! எனன் செய்கிறீரிங்கே? இது யார்? [இருவரும் வெளியே வருகின்றனர்]

பா. வாத்தியார், கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது, இவன்—

டா. ஆமாம்!

வச. யார்?

பா. நான் முன்பே சொன்னேனே—

டா. ஆமாம்!

வச. என்ன?

பா. மஹாராஜாவிடம் மந்திரி வேலைக்கு—ராணி அவர்கள்—
ஒருவன் வேண்டு மென்றார்களே—

டா. ஆமாம்!

பா. வாயை மூடிக்கொள்.

வச. மந்திரி வேலைக்கா?—யார் இவன்?

பா. இவன்—என் தம்பி!

டா. [வாயை மூடிக்கொண்டே] ஆமாம்.

வச. [நகைத்து] ஓ! சரிதான்! சரிதான்! சரியான மந்திரி!—ஏன்
ஐயா! நீ என்ன, முழு பைத்தியமோ?

டா. ஆராம!

வச. சரி! சரி! கேட்கவேண்டிய தலை—அதோ மஹாராஜா
வருகிறார். இப்பொழுது திவ கிருககவேண்டாம். இன்னொரு
வேளை பார்த்துக்கொள்வோம். போங்கள்!

பா. தப்பி, குடியைக் கெடுத்தாயடா!

டா. ஆமாம், அண்ணா!

பா. [தலையில் அடித்து] உன்னை எதைக் கேட்டாலும் ஆமாம்
என்ற சொல்லச் சொன்னேனா?

டா. [அழுத வண்ணம்] ஆமாம்! அண்ணா!

பா. தலை விதி! தலை! விதி!

வச. பப்ரவாயரே, இந்த அமிந்திரி பெயரென்ன?

பா. டாமரவ்யன்.

வச. ஓ! சரிதான்; பப்ரவாயன் தம்பி டாமரவாயன்! போங்கள்,
போங்கள், சிக்கிரம்.

[பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் போகிறார்கள்.]

யோசித்த வண்ணம் வந்தீராஜன் வருகிறான்.

- வ. தேவி அதைக் காண்பா ளாயின் கோபிப்பாள் ; மலர்களெங்கணும் விளங்க இது தன் மாதவியினும் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ணுற்றால் பாது மனங் கோணுவாள் ; அவள் கோபத்தை எங்ஙனமாவது நாம் சாந்தப் படுத்தவேண்டும். நேற்றிரவு இம் மலரொன்றை நான் சூடி யிருந்தேனென்று மல ரணையில் ஊடினாள்.
- வச. ஜெயவிஜயீபவ ! அரசே, அதிர்ஷ்டம் நம்முடைய பக்கம் தான்.
- வ. ஆம், தோழா, ஆயின கோபம் வாசவதத்தையின் பக்கமாயிருக்குமே, அதற்கெனன செய்வது என்று யோசிக்கிறேன்! என்ன அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக்கிறது! மூலிகைகளின் செயலே செயல்! கால மல்லாக் காலத்திலும்—
- வச. அரசே, அதென்ன கேட்டீரா ?
- வ. என்ன ?—
- வச. எனக்குப் பயமா யிருக்கிறது! வாரும், வாரும்! ஓடிப் போய்விடுவோம்! [வற்புறத்தி யிருக்கிறான்.]
- வ. என்ன பயித்தியக்காரனா யிருக்கின்றனை? என்ன சமராசாரம்?—ஏன் உடல் நடுங்குகிறது?—
- வச. அதோ—அந்த—மகிழ் மரத்தி லிருந்து ஒரு பிசாசு பேசுகிறது!
- வ. மூடனா யிருக்கிறாய்! இதென்ன பயம்? இப்பொழுதாவது பிசாசு பேசுவதாவது! நில்!
- வச. ஐயோ! நன்றாய்ப் பேசுகிறது!—நம்பாவிட்டால் நீர் போய்க் கேட்டுப்பாரும்.
- வ. [முன் வந்து] ஆம் எனக்கும் ஒரு குரல் கேட்கிறது! மெல்லியதாயும் மனோஹரமாயும் ஸ்திரீயின் குரலைப்போல் இன்பம் தருவதாயு மிருக்கிறது!—சிறு குரலாயிருப்பதால் மைனாவின் குரலாயிருக்கவேண்டும்!—ஆ! அதோ பார்த்தனையா உட்கார்ந்திருக்கிறது?

வச. மைனாவா?

வ. [ரகைத்து] ஆம், ஆம்! அதுபார் மைனா!

வச. ஆனால் அந்த மைனாவைப் பார்த்தா பிசாசென்று இப்படிப் பயந்தீர்கள் சற்று முன்பாக? ஐயோ! இந்த வெட்கத்தை யாருடன் சொல்வது நான்.

வ. ஓகோ! வசந்தகா, நீ பயந்ததை என் மீது சாற்றுகின்றனையா? ஓ!

வச. நானா பயந்தேன்? கொஞ்சம் பொறுங்கள் காட்டுகிறேன். —கர்வம் பிடித்த பட்சியே! நான் பிராம்மணனென்று கொஞ்சமாவது மரியாதை யில்லாமல் பேசுகிறாயா? அப்படியே இரு கொஞ்சம். இந்த வீளை தடையால் விளாம் பழத்தை வீழ்த்துவதுபோல உன்னை வீழ்த்துகிறேன்.

வ. பொறு! பொறு! அது என்ன இனிப்பாய் பேசுகிறது? அதை துரத்தி விடாதே.

வச. என் வீரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறீரா?

வ. ஆம், ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

வச. ஆனால் சரி! என்ன பேசுகிறது கேட்போம்—ஓ!—அது பேசுகிறதைச் சொல்கிறேன் கேளும்.—இந்தப் பிராமணனுக்கு ஏதாவது பட்சணம் கொடுங்கள்.—

வ. இது தவிர வேறு ஒன்று முனக்குத் தெரியாதா? எப்பொழுது பார்க்கினுந் திண்டியே வேலை!—நன்றாய்க் கவனித்துக் கேள் என்ன சொல்கிறதென்று. அக் குரல் என்ன இனிப்பா யிருக்கிறது!—

வச. [கேட்டுச் சொல்கிறான்] “யாருடைய படம் அது?—வீணாகக் கோபித்துக் கொள்ளாதே—நீ மன்மதனை எழுதினால் அந்த மன்மதனுக் கேற்ற ரதிதேவியை எழுதினேன்”—ஐயோ! இதற் காத்த மென்ன?

வ. ஓ! யாரோ ஒரு பெண்மணி தன் காதலன் படத்தை வரைந்து தன் தோழியிடம் அது காமன் படமெனக் காண்பித்திருக்கவேண்டும். அத்தோழி உண்மையறிந்து இவள்

மறைத்ததை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு அவள் உருவி
ணையே ரதிதேவியென எழுதி யிருக்கவேண்டும்.

வச. ஆமாம், அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்.

வ. பேசா திரு, மறுபடியும் பேசுகிறதைக் கேள்.

வச. [உற்று கேட்டுச் சொல்கிறான்.] “நீ வெட்கப்படுவானேன்? உன்னை யொத்த பேரழகுடையாள் மனம் அரசரை நாடியது ஓர் ஆசசரியமோ?”

வ. சரிதான், சரிதான்.

வச. உங்களுக்குத்தான் தெரியுமென் நெண்ணிவிடாதீர்கள். இது பேசி யாகட்டும்; நான் எல்லாம் சொல்லுகிறேன்; பலகையி லெழுதப்பட்டிருக்கும் பெண மிக ரூபவதியாயிருக்கவேண்டும்; சந்தேகமில்லை, அது யாரென் நெனக்குத் தெரியும்!—

வ. சமுத்திரத்தி லகப்படதுபோல கனவு கண்டனையே அப்பெண்ணை?

வச. கனவோ நினைவோ கொஞ்சம் பொறும்.

வ. ஆமாம், இப்பொழுது கேள்.

வச. சரிதான், கேட்டீரோ இப்பொழுது சொன்னதை?— “இவைகளை எடுத்துவிடு, இவைகளால் என நாபம் தணியுமோ?”

வ. தெரிகிறது.

வச. அட்டே! என்ன பேசுகிறது! என்ன பேசுகிறது!—எல்லாம் அப்புறம் விளங்கச் சொல்கிறேன்.

வ. கெட்டிக்காரன்தான்,—இப்பொழுது கேள்.

வச. ஓகோ! அட்டா! பாட்டல்லவோ பாடுகிறது!

வ. என்ன பாடுகிறது? உற்றுக் கேள்.

வச. எனக் கம்மாதிரி பாட வராது நேராகச் சொல்கிறேன். “நான் பெறுதற் கசாத்தியமான புருஷன்மீது காதல் கொண்டிவிட்டேன். இதனால் நான் ஒரு பயனும் அடை

யப் போகிறதில்லை; என் காதலையோ என்னால் அடக் முடியவில்லை; அவா என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப் போகிறதில்லை. நான் இறப்பதே நலம்”—இதற் கென்ன ஆததம்?

வ. பருவம் வாய்ந்த பெண்ணொருத்தி தான் காதல்கொண்ட புருஷன் தன்மீது தவ்வாறு காதல்கொள்வானே எனச் சந்தேகித்து உயிரி துறக்க நிச்சயித்ததுக் கூறியபடியாம்.

வச. [நகைத்து] ஹா! ஹா! ஹா! இம்மாதிரியாக ஒளித்துக் கூறுவானேன்? “அபபெணமணி நான் அவளமீது காதல் கொள்வீவனே எனனவோ என்று கூறுகிறாள்” என்று சொல்வது தானே நீ? உம்மை யன்றி வேறெவர் மன்மத னுக் கிணையாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும்?

[கைகொட்டி நகைக்கிறான்.]

வ. என்ன முடனா யிருக்கிறாய், வசந்தகா! உன் அட்டகாசத் தைக் கேட்டு அந்தப் பட்சி ஓடிப்போய் விட்டதே. அதோ பாரா!

வச. ஆம், ஐயோ! ஓடிப்போய்விட்டது! நான் பின் தொடர் வதில் பிரயோஜன மில்லை.—அரசே, அந்தப் பெண் யாரா யிருக்கலாமென்று நினைக்கிறீர்?

வ. யாராயிருந்தபோதிலும் குருரமான மாரனையும் ஓரகத்திற் கஞ்சி, தையலாள் தன் தோழியுடன் தன் மனத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறாள்; சொன்னது சொல்லு மிப்புள் அதைக் கூறியது நமது செவியின்புற.

வச. அரசே, தேவி யினனும் வரவில்லை, வருமளவும் இப்பொழி வில் இசைகிலையின் மீது சற்றுட்காந் தீளப்பாறுவோம். என்ன குளிர்ச்சியாய் இக் காற்று வீசுகிறது! அப்பா!—

வ. அப்படியே ரெய்வோம். [உட்காருகிறார்கள்.]

வச. அட்டா! அதென்ன அது? ஐயோ! அந்த மைனான் கூடு போலிருக்கிறது!—அந்தக் குரங்கு இதை உடைத்து வெவியே விட்டிருக்கவேண்டும் குருவியை—

வ. அதென்ன பார் அங்கு.

வச. இதைன்ன விது? அடடா! படம்! படம்!—அரசே நம்முடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்!

வ. கொடு, இப்படி, பார்க்கலாம் என்ன எழுதி யிருக்கிற தென்று.

வச. நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா? உம்மையன்றி வேறெவரை மன்மதனாக எழுதி யிருக்கக்கூடும்?—ஹா! அரசே, அப்பொழுதே நினைத்தேன்! ஆ! இப்பொழுதென்ன சொல்கிறீர் பாரப்போம்! நான் சமுத்திரக் கரையிறகண்ட பெண்மணியின் உருவே இங்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது! சந்தேக மில்லை. இப்பொழுது நான் உம்மை ஏளனம் செய்யவேண்டுமா இல்லையா?

வ. கொடு இப்படி பார்ப்போம்.

வச. கொஞ்சம் பொறும்.—இதைச் சம்மா கொடுத்து விடலாமா?—முதலில் 'நான் முன்பு உன்னை ஏளனம் செய்ததெல்லாம் தவறு' என்று ஒப்புக்கொள்ளும்—இல்லாவிட்டால் இதைக் கொடேன்.

வ. அப்படியே ஆகட்டும், கொடு.

வச. உம்!—இக் கட்டழகியை உமக்குச் சம்மா கொடுத்து விடலாமா? எனக் கென்ன தருகிறீர்?

வ. இதை. [ஹாரம் ஒன்றைக் கொடுத்து, சித்திரப் பலகையைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறான்.]

ஆ!—நண்பா—

வச. என்ன?—நண்பாவுடன் நின்றுவிட்டது!—ஓகோ! கண்ணை எடுக்கமாட்டீர் போலும்! நான் போவதா ஆலா?—

வ. தோழா, என் மனமாம் தாமரைத் தாடகத்தைக் கண்டவுடன் கலக்க வல்ல, படைத்தோனையும் பதைப்புறச் செய்யும், மதியை வெல்லும் வதனமுடைய மாதா இவளாரோ?—

சுசங்கதையுடன் ரத்னாவளி ஒருபுறம் வருகிறாள்.

- சு. இனி அப் பட்சியைப் பிடிக்க முயலுவதில் பயனில்லை. நாம் போய் படத்தையாவது எடுத்துக்கொள்வோம்.
- ர. ஆம், ஆம்! அது தேவியின் கையிற் படப்போகிறது!
- வச. [அரசனை கோக்கி] இப பெண்மணி அரண்மனையில் தானிருக்கவேண்டும். ஆயினும் யாரென்று நான் அறிகிலேன்.
- சு. ஹா! வசந்தகன் குரல!—நில—மஹாராஜாவும் அங்கிருக்கிறா—நாம் இசசெடி மறைவிலிருந்து அவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் கேட்டறிவோம்
- வ. தோழா, இப பதுமையனையானைப் படைத்தபொழுது மறையவனும மனம் குலைநதிருக்கவேண்டும், இயம்பொண இவளெழிலைக் கண்டு! தன வலமையைக் குறித்தத தானே வியப்பற்றிருக்கவேண்டும். இவள் முகமதைக் கண்டு மதியென மயங்கினனோ? ஆம் மயக்கம் தீருட்பொருட்டு வேலையை இவ விழிகளையும், பவழமெனும் இவ விதழையும் படைத்தனனோ?—
- சு. சாகரிகா, கேட்டனையா? உன் தவம் நிறைவேறியது! உன் காதலர் உன்னைப் புகழ்க்கிறா, கேள்.
- ர. சுசங்கதா, என்னை ஏளனம் பண்ணுகிறாயோ?
- சு. ஆமாம், இனி உன்னை நான் ஏளனம் பண்ணலாமா? மஹாராஜாவின் பத்தினியாய் விட்டனையே! கண்ணைப்பா!—உம்!
- ர. பேசா திரு, அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்போம்.
- வச. ஏன் அவள் தலை குனிந திருக்கிறாள்?
- வ. அப் பறவை கூறியதை மறந்தனையோ?
- சு. பாராதனையா? நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா? அந்த மைனா நாம் பேசியதை யெல்லாம் கூறிவிட்டது.
- வச. சரி! நானன்றைத்தினம் வாணித்தபொழுது அப்படிப்பட்ட பெண் இவவுலகி விருக்கமாட்டாள என்று கூறினீரே, இப்பொழுதெவ்வ சொல்கிறீர்? உமக் கிசைந்த பெண்தானா?

- ர. [தனக்குள்] ஆ! என் காதலர் என்ன விடை அளிக்கிறாரோ, என்னுயிர் அவர் வாயில் இருக்கிறது!
- வ. தோழா, எனக்கிசைந்த பெண்ணை என்று கேட்டனை? நானிப்பொழுது யோசிப்பதெல்லாம் இவ வணங்கிற்கு நான் ஏற்றவனா என்று யோசிக்கிறேன்.
- சு. கேட்டனையா உன் காதலர் உன்னை புகழ்வதை?
- ர. நீதான் கேள்! படத்தை எழுதிய திறத்தைப் புகழ்கிறார்.
- வச. அரசே, இன்றைத்தினமெனன உமது புத்தி மழுங்கி இருக்கிறது! இன்னும் படவில்லையா உமது புத்தியில் பாவையின் புககல்ல எழுதப்பட அவள் காதலன் உருவம் உம்முடையதே என்பது?
- வ. ஆம், என்னையே எழுதியிருக்கிறாள். ஆயினும் என்மீதுள்ள காதலால என் நெழிலை அதிகப்படுத்தி எழுதியிருக்கிறாள்.— என்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதற் கையமில்லை. இதோ பார், இதை எழுதும் பொழுதும் அவள் கண்ணீர் இப் பலகையினமீது வீழ்ந்திருக்கிறது.
- ர. [தனக்குள்] மனமே, அதைரியப்படாதே! உன்நாதா உன் மீது தானும் காதலகொண்டிருக்கிறார்.
- சு. மஹாராணி, மாஹாராஜாவிடம் போகிறதுதானே இனி! இனிமே லென்னதடை?
- ர. சசங்கதா, நீ பேசாம விருக்கமாட்டாய் நீ!
- சு. வாசவதத்தையின் கோபத்தை இப்பொழுதே கறறுக் கொள்ளுகிறாயா?
- வச. இதென்ன இங்கு தாமரை இலைக ளெல்லாம் இருக்கின்றன?
- வ. தன் தாபம் தணிபும் பொருட்டு இத்தாமரை இலைகளைத் தன் தனத்திடைச் சோத்திருக்கவேண்டும்.

இழையெனும் பிரிவுடை யிருத னத்திடைசு
குழைப்ட வகைத்தன கோதில் ம்புபுத்

தழைதரு விடமெலாந் தவறு வெளியதா
மழலினிற் பட்டதோ வரிவை மீதரோ
வென வியப்புறு தென் மனம்.

- வச. இதோ பாரும், இவை கட்டிய தாமரை நாளம்.
- வ. [தாமரை நாளத்தை வாங்கித் தன் மார்பிற் சேர்த்து] நாளமே! என்னிதயததையும் குளிர்ச்சி பெறச் செய்யாயோ? ஐயோ! ஓரிழையும் பிரிககொண விரு பயோதரத்திடை பாரிககப் படடினையென வாடினையோ? வாடினையோ? வாடினையோ?
- சு. இனி நாம் சம்மா யிருக்கலாகாது. மஹாராஜா மிகவும் வருநதுகிருா விரக தாபததால்.—சாகிரிசா, நீ நாடி வந்த பொருள் அதோ இருக்கிறது, கைக்கொள்.
- ர. நான் என்ன நாடி வந்தேன்?
- சு. என்ன கோபம்?—அநுதப படம்—வேறென்ன இருக்கப் போகிறது;—அதோ எடுத்துக்கொள்.
- ர. நீ சொல்ல தொன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நான் போகிறேன். [போக முயல்கிறான்.]
- சு. என்ன கோப மடி யம்மா! சற்று பொறு—பேகாதே! நான் போய கொண்டு வருகிறேன்.
- ர. நீதான போய்க் கொண்டுவா!
[சசங்கதை அரசன் முன் வருகிறான்.]
- வச. அரசே, படத்தை ஒளித்து வைத்துக்கொள்ளும். தேவியின் தோழி வருகிறாள்.
- சு. ஜெயவிஜயீபவ!
- வ. வாராய், சசங்கதா, என்ன விசேஷம்? நானிங்கிருப்பது உனக்கெப்படித் தெரிந்தது?
- சு. அதுவும் அறிவேன், தாங்கள் ஆடையில் ஒளித்திருக்கும் படத்தையும் அறிவேன். நான் போய்த் தேவியிடம் கூறுகிறேன்—

- வச. ஐ ஐயோ! குடி கெட்டது!—இவள் கூறிவிடுவாள்! எதாவது கொடுத்து சாந்தப்படுத்தும்.
- வ. சுசங்கதா, சற்றுபொறு-இதோ இந்த ஆபரணத்தைப் பெற்றுக்கொள் [சுசங்கதை வாங்கிக்கொள்கிறாள்] இதிலொன்று மிலலை, ஒரு வேடிக்கை! தேவியிடம் கூறாதே இதை.
- சு. மஹாராஜா, மண்ணிக்கவேண்டு மென்றே; எலணைக் குறித்து கவலைப்படவேண்டாம்; நான் விளையாடினேன்; எனக்கு இவ்வாபரணம் வேண்டாம். தேவி கொடுத்தது அதிகமாயுள்ளது. உண்டையைக் கூறுமிடத்து என்னுயிர்த்தோழியாகிய சாகரிகை, நான் அவள படத்தை எழுதியதற்காக என்மீது மிகவும் கோபிதது நிற்கிறாள், அதோ; தாம் நேரிலவளிடம் போய் அவள் கோபத்தைத் தணிப்பிராயின் நலமாம்.
- வ. [திடீரென் றெழுந்து] எங்கே? எங்கே உன் தோழி?
- வச. அரசே, உம்முடைய சநதோஷத்தில இப்படத்தை எங்கே யாவது போடப்போகிறீர், கொடும் அதை இப்படி.
[அதை வாங்கிக் கொள்கிறாள்.]
- சு. அதோ நிற்கிறாள்.
- வ. [ரதனாஸனியைப் பார்த்து]
விண்ணாருங் கோமகனும் வியப்புறுமீவ வெழின்மிக்காள் மண்ணாரு மெமமன்னன மகிழ்ந்தளித்த மகளேயோ, புண்ணாரு மென்னிதயம் பொலிவெய்த வந்தென்முன், கண்ணாருங் காதலியாய்க் கண்பட்டாள்; கண்பட்டாளே!
[சமீபமாய்ச் செல்கிறாள்.]
- ர. சுசங்கதா! [போய்க்கொண்டே]
இதுதானே நீ படம் கொண்டு வரப்போனது?
- வச. கண்ணினிய என் காதலியே!—உன் தோழியின்மீது கடுகித்து ஏன் பாக்கிறாய்?—கடுகடுக்க முயன்றாலும் கனிவெய்து முன் கரு விழிகள்! கண்ணே! ஏன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறாய்? கடுத்தாயினும் என்னைப்பார்! நீ போவையாயின் உன் பிரிவை நான் ஆற்றுவதே?

- சு. மஹாராஜா, அவள் மிகவும் கோபித்திருக்கிறாள். அவள் கையை பிடித்துச் சமாதானம் செய்யும்.
- ர. உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா ?
- வ. இதோ! அப்படியே செய்கிறேன்.
[ரத்னாவளியின் கரத்தை பிடித்து கொள்கிறாள்.]
- ர. சுசங்கதா, மஹாராஜாவை யேன் தொந்தரவு செய்கிறாய் நீ? அந்தப்புரம் போக விரும்பும் அவரை யேன் இங்கிருக்கச் செய்கிறாய்?
- வ. ஓ! என் கண்ணின் கருரணியே! உன்னைக் கண்டபின் வேறொரு பெண்ணின் மீது போமோ என் மனம்? இப்படித் திரும்பிப் பாராயோ என்னை ஒரு முறை?
- சு. என்ன சாகிரிகா! மஹாராஜாவே உன்னைக் கைபிடித்து இப்படி வேண்டுமென்பொழுது நீ மன மிளகாதிருக்கிறாயே! சற்று முன்பாக நீ வருந்திய தென்ன? இப்பொழுது—
- ர. நீ பேசா திருக்கமாட்டாய்?
- வ. கண்ணே, என்மீது நீ கோபிக்கலாமோ? நான் என்ன தவறு செய்தேன்?
- வசீ. ஐயோ! அம்மா! என்ன கோபம்! என்ன கோபம்! எல்லாம் மேலுக்குத்தானே!—சுசங்கதா, நாம் இங்கிருப்பது தடையா யிருக்கிறதபோலும், வா, நாம் போவோம். நீயும் கோபித்துக் கொள்வாயாம், நானுன்னை வேண்டு வேணும்.
- ர. உம்!
- வசீ. உம்!—ஐயோ! வாசவதத்தை வந்தாள் போலிருக்கிறதே!
[அரசன் தான் பிடித்திருந்த ரத்னாவளியின் கரத்தைத் திடீரென்று விட்டுவிடுகிறான். ரத்னாவளியும் சுசங்கதையும் கொடி வீட்டில் மறைத்து கொள்கிறார்கள்.]
- வ. தோழா, எங்கே வாசவதத்தை?
- வசீ. வாசவதத்தை ஏது? கோபத்தில வாசவதத்தையே சாகரிகை என்று கூறினேன்!

வ. மூடா! கைக் கெட்டிய கனியை கைவிடச் செய்தனையே!

வச. சுசங்கதா, வாருங்கள் வெளியே; வாசவதத்தை யிங்கில்லை!

ரத்னாவளியும் சுசங்கதையும் கொடிவீட்டினின்றும் வருகிறார்கள்.

சு. ஒருவேளை ராணி வந்தாலும் வருவார்கள. நாம் போய்ப் பார்க்கலாம். [வசந்தகனுக்கு சசைகை செய்கிறாள்.]

வச. ஆமாம், வா. [வசந்தகனும், சுசங்கதையும் போகிறார்கள்.]

ர. சுசங்கதா, என்னைத் தனியாக விட்டுப் போகிறாயே!

சு. [சுற்று நின்று] ஐயோ பாபம்! உல காளும் மன்னன் உன்பக்கத்தி லிருக்க உனக்குப் பயமென்ன?

[இருவரும் போய்விடுகிறார்கள்]

ர. ஐயோ! போகவே போயினளே!

வ. என்னுயிரினுகுரியிரான அமுதே! இனியேனும் நாணம் விடுத் தென்னை ஒரு முறை நோக்காயோ? உன் மீதுள்ள காதலால் கொதிப் பெய்திய என்லிதயம தண்ணியதாக உன் கனிவாய் திறந்து ஒரு வாததை கழறாயா?—

ர. அக காதல்—என்றும் இருக்கு மென்பது—என்ன நிச்சயம்?

வ. அலை கடல நிலை தவறினாலும், அநகனா அறம் பிறழ்ந்தாலும், தினகரன் தெற்குதிததாலும், திககுுகள மாறினாலும், காலமது நினைபிட்டாலும், கலையது குனறிட்டாலும், விலையிலா என்னுயிரே வியந்திட்டாலும், நான் குன்றுவனே உன்மேல காதல்?

ர. ஆரசே! வாசவதத்தை வரப்போகிறார்கள்.—

வ. வந்தாலும் பெரிதல்ல! நீ என்னை மணம் புரிவதாக ஒரு வார்த்தை கூறு, போதும்

ர. ஐயோ!—பிராணநாதா!—ராணி வருகிறார்கள் விடுமென்னை—

வ. என்னை மணம் புரிவதாகக் கூறு, விடுகிறேன்.

ர. அதேதா வருகிறார்கள்!—ஆகட்டும்.

[அரசன் கரத்தினின்றும் விடுவீத்துக்கொண்டு ஒரு புறம் சென்று மறைந்து கொள்ளுகிறாள்.]

வாசவதத்தை வருகிறாள்.

- வா. பிராணபாதா! நீ என்ன செய்கிறீர் நிக்ரு?
- வ. உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்; இத்தனை நேரமா நீ வர?
- வா. கேட்பானேன்! அதிருக்கட்டும்—இங்கே என் தோழியின் சூல கேட்டது—வேறு யாராவது வந்தார்களா இங்கே?
- வ. யாரும வர வில்லையே—உட்காரிப்படி, என் நிற்கிறாய்?
- வா. கையில் தாமரை இலை என்ன?
- வ. நீ வராததால் எனதாபம்திகரிகக, அதுதணியும் பொருட்டு இவ விலையைக் கண்ணில ஒற்றிககொண்டிருந்தேன்.
- வா. ஐயோ பாபம்! எனன விரதை! தாபம் தணியத் தாமரை இலையைக் கண்ணிலதான் ஒற்றிககொள்வார்களோ? யாரிடம் கூறுகிறீர்?
- வ. ஐயோ! சொன்னால் எனனை நம்பமாட்டாய் நீ, இதோ பாப காண்பிக்கிறேன். [இலைகளால் அவள் கண்ணை மூடுகிறாள்.]
- வா. போதும், போதும், எடுத்தது விடும்.
- வ. கொஞ்சம் பொறு, எனன குளிரசசியா யிருக்கிறது பார்—உன கோபம் கொஞ்சம் தணியட்டும்!
- [இசமயம் ரதனுவளி வெளி வந்து விரைந்து போய் விடுகிறாள்.]
- வா. யார் இப்படிப் போனது? யாரோ போன சப்தம் கேட்டதே!
- வ. உனக் கெனன பயித்தியமா? ஒருவரு மில்லை, உட்கார்.
- வா. நான போய்ப் பார்த்து வருகிறேன்; எனக் கென்னவோ சந்தேகமா யிருக்கிறது.
- வ. வாசவதத்தை, இது நியாயமா உனக்கு? உனக்காக நான் இதனை நேரம் உன் வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி இருப்பது, நீ இதனை காலம் பொறுத்து வந்தது மல்லாமல் உடனே திரும்பிப் போய்விடுவதா? என் கண்ணல்ல உட்காரிப்படி.

காஞ்சனை வருகிறாள் ; சற்று பின்பாக வசந்தகன் வருகிறான்.

- வா. காஞ்சனா, நீயா சற்று முன்பாக இப்படி போனது ?
- கா. இல்லை, அம்மணி
- வ. ஐயோ! என்ன சந்தேகப் பிராணி !
- வச. ஓ! தேவியவர்கள் நானும் சசங்கதையும் இப்படிப் போனோமே அதைச் சொல்கிறார்கள்போலிருக்கிறது.
- வ. அதையும் நான் கவனிக்கவில்லை நா னிருந்த ஞாபகத்தில்.
- வா. ஏது மஹாராஜாவுக்கு என்மீது அவ்வளவு பிரீதி வந்தது ?
- வ. நீதான் சந்தேகப்படுகிறாய் என்மீது வீணில—
- வா. இல்லை பிராணநாதா, வாரும நாம் போய் உமது மல்லிகைச் செடியைப் பார்ப்போம்.
- வ. [ஒரு புறமாக வசந்தகனிடம்] படத்தை மறைத்துவை!
- வா. பிராணநாதா மலலிகை மலர்ந்ததா ?
- வ. மலர்ந்திருக்கவேண்டும் ; நாமிருவரும் ஒன்றாய்ப் போய் அதை பார்த்து மகிழ வேண்டுமென்று உன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன், போவோம் வா.
- வா. வேண்டாம் இங்கேயே உட்காருவோம். உமது முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதே அது மலர்ந்ததென்று தெரிகிறது. அதைப் பார்ப்பானேன்? உம்மைப் பார்த்ததே போதும் எனக்கு! நான் தோற்கப்பட்டதாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன் ; போதுமா ?
- வ. போதும்.
- வச. ஆ! சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! ஜெயித்தீர் மஹாராஜா! ஜெயித்தீர்! [சந்தோஷத்தால் குதிக்கிறான். அவன் மறைத்து வைத்திருந்த படம் கீழே விழுந்தது. அதை உடனே காஞ்சனை எடுத்துக் கொள்கிறாள்]
- கா. தேவி! இதைப் பார்த்தீரா யாருடைய படமென்று? என்னை நம்பமாட்டே நென்றீரே! இப்பொழு தென்ன சொல்லுகிறீர் ?

வா சரிதான்!—மஹாராஜா!—

வ. தேவி,—

வா. தேவி!—வாய் கூசாமல தேவி என் றென்னை அழைக்கி றீரே!—இதென்ன இது?

வ. [ஒருபுறம வசந்தகனிடம்] நான் என்ன சொல்வது?

வச. அம்மணி! நீங்கள் கோபிததுகுகொள்ளக்கூடாது!—சமா சாரம் என்னவென்றால்—சற்று முன்பாக நாங்களிருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது மஹாராஜாவைப்போல சித திர மெழுதுவது கடினமெனக் கூறினேன். அப்பொழுது மஹாராஜா தன் படத்தைத் தானே எழுதினா—

வ. வசந்தகன கூறுவ துணமையே.

வா. சரிதான்!—இந்தப் பெண்?—வசந்தகனுடைய புத்தி சாதூயமோ?

வ. கண்ணே, கோபிததுகுகொள்ளாதே! இது மனத்தால் நிர் மாணஞ் செய்யப்பட்ட மாகு, இப்படிப்பட்டவள் ஒருத் தியு மிலலை.

வச. ஆமாம், என் பூணு நூலமே லாணை!

கா. அதை நம்பாதீர், அம்மணி!

வா இவ வாணையையா நம்புவேன்? மஹாராஜாவையே நான் நம்பவில்லையே!—மஹாராஜா, எனனை மனனியும்! இதைப் பார்த்தது முதல எனக்குத் தலை நோயுண்டாயிருக்கிறது! நான் வருகிறேன்—நீர் யாருக்காக காததுகுகொண்டிருந றீரே அவருக்காக இன்னும் காததுக் கொண்டிருந்.

வ. கண்ணே, உனக் கினனும் நான் எனன் சொல்லப்போகி றேன்? நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்தவனல்ல! அப்படி யிருக்க உன்னை நான் எதற்கென்று மவனிப்பு கேட்பது? சும்மா இருந்தாலும் நீ கோபம் தணியப் போகிறதில்லை. நான் என்ன செய்வது?

வா. அந்தப் படத்தைப் பார்த்துகொண்டிருப்பது!—நான் வருகிறேன். என் தலை நோகிறது! என் மனமும் நோகிறது!
[காஞ்சனையுடன் போகிறான்.]

வச இப்பொழுது தென்ன செய்வது நான்?

வ. எப்படியும் போய் ராணியின் கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும் நான். எல்லாம் உன் மூடத்தனத்தால் வந்தது!
[போகிறான்.]

வச. இதென்ன தொந்தரவாய் முடிந்தது! இப்பொழுது யாரிடம் போவது நான் என துயர தணிய?

பாப்ரவ்யனும, டாமரவ்யனும வருகிறார்கள்.

பா. என் தம்பி யிருக்கிறானே—

வச உன்னை யாரையா வரச்சொன்ன திங்கே?

பா. என் தம்பி இல்லைங்கோ? அவன் எல்லாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு நாலு பெயரும் நன்றாகத் தெரியும்.—சொல்லடா தம்பி.

டா. உம்—உம—உம—மாமா!

பா. இல்லையடா தம்பி—லாமா.

வச இப்படி வாருகையா இரண்டு பெயரும்!

[இருவரையும் காலைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அந்தப்புரம். காலம்—சாயங்காலம்.

வாசுவதத்தை சித்திரப் பலகையுடன் வருகிறான்

வா. இதில சந்தேகமில்லை! எதோ சூது நடந்திருக்கவேண்டும்! கைப்புண்ணுகளுக்கு கண்ணாடி வேண்டுமா? இதோ பிரத்தியட்சமாய் இதுவே எடுக்கிறது! வேறென்ன அத்தாட்சி வேண்டும்? சீ! எம் யுவயாயு ஜாக்கிரதையா யிருந்தும்

ஏமாந்து போனேமே! ஆயினும் கொஞ்சம் சந்தேக மிருக்கிறது. — சாகரிகையும் மஹாராஜாவும் நேரில் சந்தித்திருக்கக்கூடுமா? அல்லது வசந்தகன் எழுதியதோ இது? வசந்தகனுக்கு இவ்வளவு யுக்தியும் கைப பழக்கமும் எங்கிருந்து வந்தது? இது நுண்மையை அவர்க ளிருவரையும் ஒவ்வொருவராய் வரவழைத்து விசாரித் தறிய வேண்டும்! இஃதா வருகிறான சாகரிகை,—

ரத்னுவளி வருகிறாள்.

ர. தேவி, நாகரம் ; எனனை அழைத்தீர்களாமே விரைவில் வருமாபடி?

வா. ஆமாம், உட்கார, உன்னுடன் சற்று சாவகாசமாய்ப் பேச வேண்டும்.— இதுவரையில் எங்கிருந்தாய் நீ? என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?

ர. நான் பற்றாதுபோன அந்தச் சாரிகையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்.

வா. அகப்பட்டதா அது?

ர. அகப்பட்டது

வா. சாகரிகா, உனக்குச் சீக்கிரம் விவாகம் செய்துவைக்கலாமென்றெண்ணி யிருக்கிறேன், என்ன சொல்கிறாய் தற்கு?

ர. அம்மா, இப்பொழுது தெனக்கு விவாக மென்னத்திற்கு?

வா. இல்லை, உனக்கோ தக்க பருவம்! வந்து விட்டது. இனி நீ தனியா யிருப்பது நியாய மல்ல.

ர. அம்மா என்னை மனனிக்கவேண்டும். நான் ஒரு வீரதம் பூண்டிருக்கிறேன். அவ் வீரதம் முடிவு பெறும் வரையில் நான் மணம் புரிய லாகாது—

வா. இருந்தாலு மென்ன? இப்பொழுதே தக்க கணவனைச் சம்பாதித்து வைத்தால், வீரதம் முடிந்தவுடன் விவாகம் செய்து கொள்ளலாம்.— சாகரிகா, உனக்கு கெப்படிப்பட்ட வராய் இருக்க வேண்டும் புருஷன்?

அம்மா எனக் கொன்றும் தெரியாது, அம்மணி.

- வா. ஆம், உனக் கொண்டும் தெரியாது.—இருந்த போதிலும் இப் படத்தை பார் ; இதிலிருக்கும் புருஷன் உன் மனத்துக் கேற்றவரா யிருக்கிறாரா ?
- ர. அம்மா, எனக்கு விவாகமே வேண்டா மென்றேனே இப் பொழுது !
- வா இல்லை, இப் புருஷனைப் பாரா ? எப்படியிருக்கிறாரா ?
- ர. தேவி, எனக்கு நாணமா யிருக்கிறது பார்ப்ப தெனறால் !
- வா. இவ் கொருவரு மில்லை, பாரா அழகா யிருக்கிறாரா ?
- ர. அம்மா, இவ்வளவு வடிவழகமுள்ள ஆடவன் இவ்வளவில் இருக்கிறாரா ?
- வா. ஐயோ பாபம் ! ஏனடி, இது யார் என்று தெரியாது உனக்கு ?
- ர. தெரியாது அம்மா !
- வா. உன கண்ணால் நீ பார்த்ததே யில்லையே ?
- ர. இல்லையே, அம்மாணி !
- வா. ஒரு மூது மறியாதவன், என் னென்ன கற்றுக்கொண்டாய் ! போனா போகிறது — இந்த உருவம் யாருடையது ?
- ர. எனக்குத் தெரிய வில்லை, அம்மாணி.
- வா. ஆஹா ! என்ன சூது !—நன்றாய்ப் பாரா !
- ர. உங்களுடையது போலிருக்கிறது, அம்மாணி.—
- வா. ஆ ! ஆ ! சாகரிகா, புளுகினாலும் இப்படி யல்லவோ புளுக வேண்டும ! உன் திருட்டுத்தனத்தை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டேன். உண்மையைக் கூறுகிறாயா என்ன இப் பொழுது ? இது யாரா எழுதினது ? மஹாராஜாவை நீ நேரிற் கண்டு பேசியது உண்டா, இல்லையா ?
- ர. நான் ஒரு பாபமு மறியேனே, அம்மாணி ! ஐ ஐயோ ! இது என்ன அபராதம் !
- வா. இந்தப் பலகையில் உன் உருவம் எப்படி வந்தது ? இது யார் எழுதியது ? சொல்லமாட்டாய் நீ ?

ந. தேவி, எனக் கொன்றும் தெரியாதே, நான் என்ன சொல்வது?

வா. ஆனால் வா இப்படி. நீ உண்மையை வெளியிடும் வரையில் உன்னை இவ்வாறைய விட்டு வெளியில் விடப்போகிறதில்லை [ஒரு புறமுள்ள அறைக்கு அழைத்துச் சென்று] என்ன? சொல்கிறாயா என்ன?

ந. நான் என்ன சொல்வது?

வா. சரி, ஆனால் உண்மையை நான் அறியும் வரையில் நீ இங்கே நான் இருக்கவேண்டும். [அறையுள் அவளைப் பூட்டி] எனக்கே வழிவாதையா நீ! இருக்கட்டும்—எல்லாம் இந்த வசந்தகன் வேலை; வரட்டும் அவன்! அவனானறி ஓன்றாம் நோந்திராது—

பரிபரவ்யனும், டரிமரவ்யனும் வசந்தகனைப் பலவந்தமாய்த்
துக்கி வருகின்றனா.

வச. தேவி! தேவி! இதென்ன சமாசாரம்?

வா. எல்லாம் உன் சமாசாரந்தான்.—வசந்தகா, இப்பொழுதாவது உண்மையைக் கூறு, உன்மீது நான் கோபங்கொள்ளவில்லை.

வச. அம்மா, இதென்ன அசசரியம்! நான் பொய் பேசுவானேன்? நீங்கள் கோபம் கொள்வானேன்? இதென்ன கஷ்டம்?

வா. இதெல்லாம் தெரியுமெனக்கு, உன்னைக் கடைசி முறை கேட்கிறேன். இந்தச் சாகரிகையை மஹாராஜா நேரிட்கண்டது உண்டா இல்லையா?

வச. தேவி, இம்முறை நான் உண்மையைக் கூறிவிடுகிறேன். என மீது கோபம் கொள்ளவேண்டாம்.

வா. ஆம், நீ நல்லவனாயிற்றே, சொல்.

வச. முதலிலே கொஞ்சம் சந்தேகம் தெளிவித்துக்கொண்டு அப்பறம் உண்மையைச் சொல்கிறேன் அம்மணி.

வா. அப்படியே ஆகட்டும்.

வச. முதலில் இது யார்? சாகரிகையா?

- வா. பார்த்தாயா!—ஆரம்பித்தாயே மறுபடியும்?
- வச. இல்லை அம்மணி; கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். இந்தச் சாகரிகை அன்று கடலில்கப்பபட்ட பெண்ணே?
- வா. ஆம்.
- வச. ஆனால் உங்களுக்குச் சந்தேகமே வேண்டாம், அம்மணி.
- வா. என்ன?
- வச. மஹாராஜா பாசுகுவேயிலலை.
- வா. உண்மைதானே?
- வச. கேட்பானே? எப்படிப் பார்த்திருப்பாரா? நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள்? அது சாத்தியமா?
- வா. ஏன்?
- வச. அந்தப் பெண்ணே இல்லையே! கடலில் கண்டதெல்லாம் நீங்கள் முன்பு ரொன்வடியே கனவுதானே! உலையையில் அகப்பட்டவா இந்தப் பப்பரவாயா!—இந்தப் பெண்ணை, எப்படிப் பார்த்திருப்பாரா மஹாராஜா, என்று நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன்?
- வா. இவ்வளவு நேரம் நான் கூறியும் பழையபடி ஆரம்பித்தாயல்லவா நீ! இருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வருவிகும வித்ததில் வரவழைக்கிறேன்.—பப்பரவாயா, அப்படியே வசந்தகரை இந்த அழைக்குள் அடைத்து பூட்டிவிடு.
- வச. தேவி! உம திஷ்டம்! ஆனால் இன்னொரு விஷயம் மாதிரி நான் சொல்ல மறந்து விட்டேன்.
- வா. என்ன? இப்பொழுதாவது சொல் மன்னிக்கிறேன்.
- வச. நான் அந்தப் படம் என்னவாக எழுதினேன் என்று யோசனை செய்து பார்த்தேனா,—இப்பொழுது தான் தெரிந்தது!
- வா. என்ன? என்ன?
- வச. நான் அந்தப் பெண்ணைக் கனவில் பார்த்தபொழுது அப்படியே என் மனதில் அவ்வருவம் படிந்திருக்க வேண்

மெ. அதன்படியே நான் எழுதியிருக்கவேண்டும். தெரியு
துங்களா ?

வா. பாபாவயா ! அது கதவை மூடு !

[எதிர்ப்புறமுள்ள வேறொரு அறையில் அவனைத் தள்ளி
மூடுகின்றனர்.]

இங்கு ஜாக்கிரதையாகக் காத்திருங்கள்—மஹாராஜையே
இனி நேரிடு கேட்டுப்பாடக்கூடுவெண்ணியது தான்.—பத்திரம்;
கதவுகளைத் திறந்துவிடப் போகிறீர்கள், பத்திரம்

பா. இல்லை, அமாணி, என் தம்பியுங்கூட இருக்கிறேன்,— அவ
றுக்கு மாந்திரி வேலை—

வா. எல்லாம் அப்பறம் பார்த்துக்கொள்வோம் ஜாக்கிரதை !
[போகிறான்.]

டா. அண்ணா ! நான் மாந்திரி அல்லா ?

பா. ஆராமம் ; சீக்கிர பாவாய் இப்பொழுது பேசாதிரு.

டா. அல்ல—உடுப்பு—தரசி—குடு.

பா. என்ன உடுப்பு ?

டா. மாந்திரி—உடுப்பு—இது—ஒதவுரா ?

பா. இது உதவாது அப்பறம் பார்த்துக்கொள்வோம்.

டா. இப்பவே தரசிக் குடு.

பா. இப்பொழுது எங்கே போவது பொன்னுக்கு ?

டா. இல்லியோ ? கொஞ்சநதானே புடிகுட—இருவது லச்சந்
தானே—புடிகுட.

பா. ஓகோ ! இருபது லட்சம் வேண்டுமோ ? அதெல்லாம் உத
வாது அது நிராடப அதிகம்

டா. இல்லாப்போனா நீ என்ன கொடுப்பீ ?

பா. நான் ஒன்றுங் கொடுக்கமாட்டேன். ஆனாலும் பத்து
லட்சம் போதாதோ உன் உடுபிரக்கு ?

டா. அது என்னயா போதும் அண்ணா ?—அங்கிக்கு மாத்தரம்
ஒரு பத்து லட்சம் வேணுமே !

- பா. பத்து லட்சம் ஏன்? மூன்று லட்சம் போதும்—
- டா. உம்!—அபபுறம்—ஜலலதத்துக்கு ஒரு மூணு லட்சம் வோணுமா?
- பா. எல்லாம் இரண்டு லட்சம் போதும்.
- டா. தலெ குட்டெக்கி ஒரு ரெண்டு லட்சம் வோணுமா?
- பா. எல்லாம் இரண்டு லட்சம் போதும்.
- டா. உம்—! திககெல்லாம் ஒரு லட்சம் வோணுமா?—எல்லாம் சேக்தா எனன ஆசசி? அஞ்சி லட்சம் ஆவலே? லட்சம் தாம் புடிக்கு இணணியே!
- பா. போடா! உனக கொன்றும் கணக்குத தெரியாது எல்லாம் மொத்தம் பத்து லட்சத்துக்கு மேலேயாகிறது!
- டா. எதோ கணக்கு போட்டு பாருங்கோ.
[அங்கு ராணி வைததச சென்ற சித்திரப் பலகையை எடுத்தது அதில எழுதி யிருந்த படங்களை அழித்ததுவிட்டு பலகையை பாப்ரவ்யனிடம் கொடுக்கிறன்.]
- பா. அட்டே தம்பி! இதை எனடா கலைத்து விட்டாய்? ராணி பாததால் கோபித்துக்கொளவார்களே!
- டா. நான் அதுககான நண்ணு எழுதி வைசுருட்ரேன், பயப படாதிங்கோ.
- பா. முன்னே எழுது, ராணி வந்து விடப்போகிறார்கள்.
- டா. [குருபமாக இரண்டு படங்களை அதில் வரைந்து] அண்ணு, இது நண்ணு இல்லே?
- பா. நன்றா யிருக்கிறதடா தம்பி! உனககே மந்திரி வேலை தரும்!
- டா. அண்ணு, நானு மந்திரி யானாககா ஒனக்கு சேவலன வேலை கொடுப்பேன் அல்லா?
- பா. எனடா! நீ மந்திரி, நான் சேவலனே? அது உதவாது நான் அலாணன், நீ தம்பி யல்லா? அபபடி முடியுமா?
- டா. அபபடி முடியாப்டோகாககா—நான் தம்பி யல்லா, பேர—நான் அண்ணன்.

- பா. சீ! நான் தான் அண்ணன்—நீதான் தம்பி.
- டா. உம—நான் அண்ணன், நீ தம்பி?
- வச. [அறை உள்ளிருந்து] என்ன சண்டை அங்கே?
- பா. வாததியாரிடம் போய் கேட்டுப் பார்ப்போம்.
- டா. உம்—உம!
- பா. ஐயா! நீங்கள் சொல்லுங்கள். எங்கள் இரண்டு பெயரில் யார அண்ணன், யார தம்பி?
- வச. நான் இங்கிருந்தெப்படிச் சொல்வது? வெளியே வந்து பாராததல்லவோ சொல்லவேண்டும்.
- பா. வெளியே விட்டால் ஓடிப்போகமாட்டீர்களே?
- வச. உம—உம!— [அவர்கள் கதவைத் திறக்க, வெளிவந்து] அப்பா!—சமாசாரம் என்ன?
- பா. எங்களிருவரில் யார அண்ணன், யார தம்பி? நான்தானே அண்ணன்?
- வச. இதைத் தீர்மானிக்கிறதற்கு ஒரு யுகதி சொல்லுகிறேன்.— யார இந்த அந்தப்புரத்தைச் சுற்றி ஒரு தரம் சீக்கிரம் ஓடி வருகிறீர்களோ அவன் தான் அண்ணன்!
- இருவரும். உம்!—உம்!—
- வச. நீ இப்படி ஓடு!—நீ இப்படி ஓடு!
[எதிர்ப்புறமாய் இருவர்களும் ஓடுகிறார்கள்.]
வத்சராஜன், விரைந்து வருகிறான்.
- வ. வசந்தகா! நீயா இங்கிருக்கிறாய்?—தேவி சாகரிகையை ஒரு அறையில் அடைத்திருக்கிறாளாமே, எந்த அறையில் தெரியுமா?
- வச. ஓ! என்னை இத்தனை நேரம் இந்த அறையில் அடைத்து வைத்திருந்தாகவா! இப்பொழுதுதான் தப்பி வந்தேன்! ஒரு வேளை எதிர் அறையில் சாகரிகை இருக்கலாம்.— பூட்டப்பட்டிருக்கிறதே! திறவுகோ லேது?

வ. இதோ மெல்ல சசங்கதையைக் கொண்டு வாசவதத்தை யறியாதபடி எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்—திறந்து பார்ப்போம் சிக்கிரம். வாசவதத்தை வரப்போகிறாள்.

[சதவைத் திறக்க ரத்னாவளி வெளியே வருகிறாள்.]

ர. பிராணநாதா!

வ. என் கண்ணே, எத்தனை நாழி அடைபட்டிருந்தாய்?

ர. ஐயோ! அப்புறம் சொல்கிறேன். ராணி வரப்போகிறார்கள. நமமிருவரையும் ஒன்றாய்ப் பாபத்தால தொந்தரவு.

வ. ஆமாம், உண்மையே! வா வெளியிற போவோம்.

வச. நீங்கள் போங்களை நான் அப்புறம் வருகிறேன்.

[வத்சராஜனும் ரத்னாவளியும் விரைந்து போகின்றனர்.]

டாமரவ்யன் ஓடி வருகிறான்.

டா. நான்தான் அண்ணன்!

வச. ஐயோ! கொஞ்சம் முன்பு வராமற் போனாயே!

டா. என்ன?

வச. அதோ உனக்கு முன்பே உன் அண்ணன் வந்துவிட்டானே!

டா. எதோ?

வச. அதோ அந்த அறையில்! போய்ப் பார்.

டா. அப்படியா?

[அறைக்குள் போகிறான்.]

வச. [அறையைத் தாளிட்டு] ஒன்றும் பேசாதே, பத்திரம்!

பாப்ரவ்யன் ஓடி வருகிறான்.

பா. நான்தான் அண்ணன்!

வச. நீதான் தம்பி.—அதோ உன் அண்ணன் உனக்கு முன்னமே வந்து உள்ளே தூங்குகிறான், போய்ப் பார்!

பா. ஏ! பார்க்கலாம்! [எதிர்ப்புறமுள்ள அறைக்குட் செல்ல]

வச. [அந்த அறையையும் தாளிட்டு] ஜாக்கிரதை! வாயைத் திறக்காதே!—பத்திரம்!

பா [உள்ளிருந்து] தம்பி!

டா. [உள்ளிருந்து] அண்ணா!

பா. என் கதவைத் திறந்துவிடமாட்டாயா?

டா. நீ என் கதவைத் தெறந்துடமாட்டியா?

வச. பத்திரம்! கூச்சலிட்டால ராணி கோபித்துக் கொள்வார்கள்; அதோ வருகிறார்கள், பத்திரம்! [விரைந்து போகிறான்.]

மறுபடியும் வாசவதத்தை வருகிறான்.

வா. எங்கே தேடினும் மஹாராஜாவைக் காணோமே. எங்கே போயிருப்பார்? எப்படியும் சுசங்கதை தேடி அழைத்து வருவாள்.—எங்கே, இவர்க ளிருவரையும் காணோம்? எங்காவது போயிருப்பார்கள்.—நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லியும் என்ன பிரயோசனம்?—ஆயினும் அறைகள் மூடப்பட்டுதான் இருக்கின்றன. இனி எப்படி இந்தச் சாகரிகை நமது கையை விட்டுத் தப்புகிறாளோ பார்ப்போம்! சுசங்கதையை ஆபரண முதலியவைகளைக் கொடுத்து நமது வசமாக்கிவிட்டோம்—அதோ வருகிறார் மஹாராஜா.—நான் கோபம் கொண்டவளபோலிருக்கவேண்டும்.

வத்சராஜன் மெல்ல வருகிறான்.

வா. வாசவதத்தை, என்னை அழைத்தனையாமே?

வா. நான் அழைக்கவில்லை; நானேன் அழைக்கிறேன்?

வா. சுசங்கதை கூறினாளே?

வா. ஆனால் அவளிடம் போய்க் கேளும.

வா. உத்தரவுபடி.

[போக முயல்கிறான்.]

வா. போகிறீரோ?—வாரும் இப்படி! என்ன வரவர இப்படியானீர்?

வா. வாசவதத்தை, நீ என்ன இப்படி கூறுகிறாய்? நான் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறேன். நீ தான் ஒரு காரணமு மினறி கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பது.

வா. இப்பொழுதும் சொல்லமாட்டீரா நடந்த செய்தி?

- வ. நான் என்ன சொல்வது? ஒன்றும் நடக்க வில்லையே!
- வா. அந்தச் சித்திரப் பலகையில் எழுதப்பட்ட பெண்ணை நீர் நேரில் பார்க்கவே யில்லை?
- வ. ஐயோ! அப்படிப்பட்ட பெண் நெருத்தி இப் பூமண்டலத்தில் இருக்கிறாளோ?
- வா. ஒன்றுந் தெரியாது பாபம்! நேரிற் காண்பித்தால் இட்சணம்?
- வ. எதோ, காட்டு பார்ப்போம்.
- வா. அக் கதவைத் திறந்து பாரும.
- வ. இதையா? [ஒருபுறம் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்த்து] வாசவதத்தை! உனக்கு இதுவும் ஒரு விளையாட்டோ? அன்றைத்தினம் கடற் கரையில் ஏமாற்றியதுபோல இன்றும் செய்கிறாயோ?
- வா. என்ன?
- வ. உள்ளே யாரிருக்கிறது பார், நீதான்.
- வா. [உள்ளே பார்த்து] ஆ! எங்கே சாகரிகை? பாபரவ்யா!—இதென்ன? எங்கே சாகரிகை?—நீ எப்படி இதனுள் அகப்பட்டாய்?
- பாபரவ்யன் வெளியே வருகிறான்.
- பா. தம்பி—மந்திரியை—கேட்டால்—தெரியும்.
- வா. எங்கே அந்த மடயன்?
- பா. அந்த அறையில் இருக்கிறான்.
- வா. ஓகோ! வசந்தகனும் தபினைபோ விருக்கிறதே!
[மற்றொரு கதவைத் திறக்கிறான்.]
- டாமரவ்யன் வெளியே வருகிறான்.
- டா. நான் தான் அண்ணன்!
- வ. வாசவதத்தை! இதென்ன விளையாட்டு?
- வா. எனன் மதிமோசம் போனேன்!—அந்தச் சித்திரப் பலகையையுங் காணோம்!

- பா. மந்திரி இடம் இருக்கிறது.
- வா. எந்த மந்திரி யிடம்?
- பா. இதோ.
- வா. இந்தப் பயித்தியத் திடமா? எங்கே அந்தப் பலகை?—
[வச்சராஜன் நகைப்பது கண்டு]
ஆம், பிராணநாதா, இதற்குள்ளாக உகைக்கவேண்டாம்
இந்தச் சித்திரப் பலகையி லிருப்பதற் கென்ன சொல்லு
கிறீர்?
- வ. வாசவதத்தை! உனக் கென்ன பயித்தியம் பிடித்திருக்
கிறதோ!—இதென்னை இது?
- வா. ஆ! பாபரவயா! இது யா வேலை? இது லிருந்த உருவங்
கள் எங்கே?
- பா. அமமணி, அது நன்றா யில்லை யென்று மந்திரி கலைத்து
விட்டு எழுதினான்.
- டா. ஆமாம்.
- வா. நீயும் உன் மந்திரியும்! மடையன்களே! போங்கள் வெளி
யே இட்சணம்!
- பா. மஹாராணி, மறந்துபோகக்கூடாது சொன்னதை.
[இருவரும் போகிறார்கள்.]
- வ. வாசவதத்தை, இனியாவது இச சந்தேகம் விடாயா?
- வா. உம்! உம்! சொல்லமாட்டீர் இனிமேல், எல்லாம் செய்து
விட்டு!
- வ. ஐயோ! நான் ஒன்றும் செய்ய வில்லையே! நீதான் எனனை
இவ்விதம் ஏளனம் செய்கிறாய்; இது உனக்கு நியாயமா?
- வா. அப்பா! உமது நியாயத்தை நானறி வேன்?
- வ. என்ன அறிந்தது? இந்தப் பாபரவயனைப் பெண்ணென்று
நினைத்ததா?
- வா. உம்! போனது போகட்டும்—அதை யெல்லாம் மறந்து
விடும்.

வ. உன் னிஷ்டப்படி.

வா. ஆனால், பிராணநாதா, என் னுத்தர வின்றி இனி நீர் ஒரு பெண்ணையும் மணம்புரிவ தில்லை யென்று பிரமாணம் செய்து கொடும்.

வ. அப்படியே, இனி மணம் புரிவதில்லை, சந்தோஷந்தானா ?

வா. சந்தோஷந்தான், பூரணமாக.

மறபடியும் வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. அதில் எனக்கும் பாதி !

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—நந்தவனத்தில் ஓர் அடர்ந்த இடம். காலம்—இரவு.

வாசவதந்தையும் காலஞ்சனமாலையும் வருகிறார்கள்.

வா. காஞ்சனா, நீ கூறியது உண்மைதானா ?

கா. அம்மணி, சற்று பொறும். உண்மை வெளியாகிறது!

வா. இந்த மாதவிப பொழி லருகில்தானே சந்திப்பதற்கு ஏற் பாடு செய்திருக்கிறாள் ? தக்க இடம் கோரினாள் ! இம்மலர்ப் பொழிலின் வாசனை மனத்தைக் கவர்கிறதே ! குளிர்ந்த காற்று வீசுவதற்கும் இருண்டிருப்பதற்கும் சரியான இடத் தான் இவர்களுக்கு ; ஆயினும் என் உடையில் மஹாராஜா வைக் காணும்படியான அவ்வளவு தைரியம் வந்துவிட்ட தல்லவா 'இச் சிறுமிக்கு' ஆகட்டும், அதை நான் பார்க்கி றேன்!—எல்லாம் நாம் சற்று ஏமாந்து நம்முடைய உடைய சசங்கதைக்கு அளித்ததினால் நேர்ந்தது ! அவனையும் சாகரிகை எப்படியோ கைவசப்படுத்திவிட்டானே.

கா. அம்மா, மஹாராஜா வரும் சமய மாய்விட்டது.—நாம்— [திரும்பிப் பார்த்தது] ஓ ! அதோ வருகிறார்போ லிருக்கி றது ! நாம் சற்று மறைந்திருப்போம். வசந்தகனும் கூட வருகிறான். இவர்கள் பேசுவதைச் சற்று கேட்டறிவோம்,

வா. ஆம், ஆம்! இங்கு மறைந்து கொள்வோம்.

[ஒரு புறமாக மறைந்து கொள்கின்றனர்.]

வச்சராஜனும், வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வ. வசந்தகா, வாசவதத்தைக்கு இவ் விஷயம் ஒன்றை தெரியாதே?

வச. ஒன்றும் தெரியாது! நான் அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக எல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன் சசங்கதையுடன். ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம்.

வ. இதுதானே குறித்த இடம்? என்ன இருண்டிருக்கிறது!

வச. ஆம், இதுதான். சற்றுட்காருவோம் நாம இப்பளிங்குக் கல்லின்மீது

வ. தோழா, நீ விரையில் போய் சாகரிகையை அழைத்து வா.

வச. ஐயோ! ஆக்கப் பொறுத்தது ஆறப் பொறுக்க வேண்டாமா? சாகரிகையை வாசவதத்தையைப்போல உடுத்தி வருவதென்றால் இலேசான விஷயமா?

வ. தோழா, நீ எதற்கும் போய் துரிதப்படுத்து; நான் இக்கொடி வீட்டி விருக்கிறேன்; சீக்கிரம்.

வச. இரும்; நான் போய் அழைத்தது வருகிறேன் விரைவில்.
[வச்சராஜன் கொடி வீட்டிற்கு செல்ல, வசந்தகன் போகப் புறப்படுகிறான். இச்சமயம் வாசவதத்தையும் காஞ்சனையும் வெளிவர, அவர்களை சந்திக்கிறான்.]

வச. [காஞ்சனையைப் பார்த்து] ஆ! சசங்கதா, உன் புத்தியை மெச்சினேன்! நான் பார்த்தவுடன் அந்த நீலி காஞ்சனமலை தானே என்று திடுக்கிட்டேன்! நன்றாக வேஷம் பூண்டாய்! சாகரிகை எங்கே?

கா. அதோ.

வச. ஆஹா! வாசவதத்தையே! சரிதான்.—சாகரிகா, நீயும் ராணிதானே; அதனால் வாசவதத்தையைப்போல விளங்குவது தவறல்ல!—வா சீக்கிரம். மஹாராஜா உன் வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி யிருக்கிறார் வாருங்கள்.

- வ. [வெளி வந்து] வசந்தகா! வந்தாளா சாகரிகை?
- வச. உம்முடைய அகிரீஷ்டமே அகிரீஷ்டம். இதோ—
- வ. கண்ணே, சாகரிகா! இத்தனை காலம் பிடித்ததா உனக்கிங்கு வர? என் அன்னமே! அநங்கன் விடு மாசுகத்தால ஆருயி ரழியு பென்னை, அன்பிலே டணைந்து, உன் அதர மிகு அமிர்தமதால் உயி ரெய்த அருளாயோ?—
- வச. சாகரிகா, என்ன சும்மா இருக்கிறாய்?—இன்னும் பிணங்கி நிற்கிறாயே! நாண மென்ன இனி? வாசவததையின் கடு கடுத்த சொல்லைக் கேட்டு வெறுப் பெய்தி யிருக்கிற மஹா ராஜாவின் செவியை உன் இனிய மொழியினால் இன்புறச் செய்!—சசங்கதா, நாம் போவோம வா. இனி இன்னும் இங்கிருப்பது நியாய மன்று—அரசே, உமக்கனுகூலமாக சந்திரனும் உதய மாகிருன், அதோ!
- வ. கண்ணே! இதோ பார்த்தனையா! வெட்க மினறி இச சந் திரன் உன் திற மறியா துதித்தான்! கஞ்ச மலரெலாம் இவன் வரு முன்னே உன் மதியினைக கண்டு அஞ்சிக குவிந் தன! இமந் தரு வெண் மதியொளி இன்பந்தரு உன் விழி யொளிக கொப்பாமோ? பஞ்ச பாணனுககு உன் அஞ்ச னக் கண்ணிலும், பஞ்சையாம் இப பசுபதி சடையன், விஞ்சிய உதவி யாவானோ? அம்புலி யுடை அமிர்தினும் உன் நதரத்திடை அமிர்தம் மேலான தன்றோ? அணங்கே, இதைவிட்டு நான் அதைப் பருகுவனோ?
- வா. [திடீரென்று தன் முகத்தை மூடியிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்த விட வச்சராஜன் பயந்து நிற்பது கண்டு] ஏன் பயந்து நிற்கிறீர்? பருகு மிப்பொழுது!
- வ. வாசவதத்தை!
- வா. மஹாராஜா! ஏன் சும்மா நிற்கிறீர்? சாகரிகை அதரத் திடை அமிர்தம் வாசவதத்தை வாயிடை விஷமாயிற்றோ?—பிராணநாதா, முகத்தை சற்றெடுத்துப் பாரும், இனி மேல் என்ன போக்கு சொல்லப் போகிறீர்?

வ. கண்ணே, என்னை—

வா. கண்ணே!—என்னை ஏன் கண்ணே என்றழைக்கிறீர்? உமது கண்மணி சாகரிகை இருக்கிறாள், அவளை யழையும்! நானும் சற்று முன்பாக ஏதோ ஞாபக மறதியாக பிராண நாதா என்றழைத்தேன். எனக்கென்ன சுதந்தரம் உம்மை அவ்வாறழைக்க இனி? அது அவளுடையதாயிற்றே!—ஏன் சும்மா இருக்கிறீர்?—நீ என்ன சொல்லக்கூடும்? உமக் கென்ன தெரியும்? கனவிலும் இந்தச் சாகரிகையை நீர் கண்டதில்லையே! சித்திரப் பலகையி லெழுதிய தெல லாம் சித்தத்தின் செயல்! உமக்கேதாவது தெரியுமா? அவளை நேரிற் கண்டு பேசியதுண்டா? சே! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? ஏன் நினறுகொண்டு உமது காதுக் குக் கடுகடுபபைக் கொடுக்கும் என் மொழியைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்? போம சாகரிகை யிருக்கு மிடம், அவள் கனியினு மினியமொழியைக் கேட்டு குளிர! சீ! உம்மை வெறுப்பதில் பயனென்ன? வெட்கமின்றி எல்லா மறிநதும் உம்முடன் பேசுகிறேனே நான் இன்னும்!—உம்முடைய குலத்தின் சுபாவத்தைக் காண்பிதீரே!

வச. தேவி! மஹாராஜாவின் ஒரு பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டிம.—உண்மை என்னவென்றால்—

வா. வசந்தகரே! அதென்ன அபபடி கூறுகிறீர்? மஹாராஜா அல்லவோ என பிழையைப் பொறுக்கவேண்டும். மஹாராஜா இன்ப சாகரத்தில் ஸுழ்குவதை நானன்றோ இடையில் வந்து கெடுத்தேன்? ஐயோ பாவம்! வாடி நிற்கிறார், வருகியிடம் அழைத்துச் செல்லும்; இல்லாவிட்டால்—நான் அழைத்து வருவதா, அரசே?

வ. வாசவதத்தை! உன்னை நான் ஒன்று வேண்டுகிறேன்; எனனை மனனிககமாட்டாயா? உன் மேல காதல்—

வா. பிராணநாதா, எழுந்திரும். இதென்ன? தனமீதிலேயே தணியாக் காதல்கொண்டு தரணியில் வேறொரு தஞ்சியையும் நோக்காத தன் காதலனை காலில் வீழ்ந்து வேண்டிம

பொழுது மன மிளகா மனைவியு முண்டோ? நீர் சுகமாயிரும்—நான் போகிறேன்.—என் விதி! காஞ்சனா, வா போவோம். [காஞ்சனையுடன் போகிறாள்.]

வ. வசந்தகா! வசந்தகா! நான் தேவியின் முகத்தை மறுபடியும் எப்படிப் பார்ப்பது? ஐயோ! நானிப்பொழுதென்ன செய்வது? ஒரு புறம் வாசவத்தையின் கோபத்தை எவ்வாறு போக்கப்போகிறோமென்னும் சஞ்சலமும், மற்றொரு புறம் சாகரிகையின் கதி என்ன வாயதோ எனும் சஞ்சலமும் என் மனத்தைப் பற்றி யிழுக்கின்றனவே!

வச. அரசே, நான்தான் சரி! நான் போய் ராணியின் கோபத்தை எப்படியாவது தணித்து வருகிறேன்—

வ. அப்படியே என் காதலியாம் சாகரிகையின் கதி என்ன வாயதென்று மெல்ல அறிந்துவா.

வச. நீ இங்குதானிரும், நான் விரைவில் வருகிறேன்.

[போகிறாள்.]

வ. ஐயோ! மோபபக் குழையு மனிசசத்தினும் மேன்மையாம் குணமுடை மொய குழலாள் கதமுடன் மதன்விடும் வாளி தனக் கஞ்சவாளோ? தணிவிலாக் கோபமுடைத் தையல் வெகுளியை விஞ்சவாளோ? எனைக் காணாது ஏக்க முற்று தன்னை வெறுத்து மிஞ்சவாளோ? காதல நெனப் பெயர் பூண்டும் கனி வெய்தக் கணமேனும் காணாத இக் காதகனைக் கருதியே துஞ்சவாளோ! துஞ்சவாளோ!

[மூர்ச்சையாகிறாள்.]

அமுதவண்ணம் ரத்னாவளி மெல்ல வருகிறாள்.

ர. ஐயோ! நானிப்பொழுது என் செய்வது? நடுக் கடலில் மரக்கல முடைந்த மாலுமி யானேனே! வாசவத்தையோ உண்மையை அறிந்துவிட்டாளா? இனிமேல் என் காதலரை கண்ணாரக் காணவும் விடப்போகிறாளோ என்முன்? ஐயோ! நான் எதற கென றஞ்சவேன் இப்பொழுது? தான் மணந்த மலரை நான் நுகர்ந்தேன் என்று என்மீது கோபாவேசம் கொண்டிருக்கும் தேவியின் வெஞ் சினத்திற் கஞ்சவனோ?

அல்லது இவ்வுண்மை வெளியாயதே என்று எனை வாட்டும் இந்நாணத்திற் கஞ்சுவனோ? இதுதான் சமயமென்று பேதை என்றும் பாராது பாதகனம்மன்மதன என்மீது பஞ்சபாணங்களையும் அஞ்சாது விடுவதற் கஞ்சுவனோ? என் மனத்தை எந்தச் சங்கடத்திலும் இதுவரையில் தேற்றிக் கொண்டிருந்த என்னுயிராததோழி இப்பொழுது ராணியின் கையிற்பட்டு என்ன துயருறுகிறாளோ என்றஞ்சுவேனோ? அல்லது என்மீது காதல கொண்டும், நான் இககதிக்கு வந்தே னென வறிந்தும், ராஜ தாமதத்திற்குடன் பட்டவராய், எனக் குதவச சகதி யற்றவரா யிருக்கும் என் பிராணநாதா என் பொருட்டு அந்த வாசவதத்தையினுல என்ன கஷ்டம் அனுபவிககிறாரோ என்று அஞ்சுவனோ?—ஈ! என்னைப்போன்ற தூபபாககியசாலிகள் இவ்வுலகில ஒருவரு மிரா! நான் ஏனோ இப்புவியில பிறந்தேன் பெண்ணை? இதுதயரம அனுபவிப்பதைவிட என்னுயிரை மாயத்துக்கொளவதே நலம்! இனி யோசிப்பதிற பயனில்லை. இருந்தென்ன பயன? என் பிராணநாதரை நான் மறுபடியும் காண்டலும் கடினம். அவரைக்காணாது நான் வாழ்வானேன்? அவருடன் நான் கூடியிருப்பது அசாதகிய மாணல் நான் உயிருடன் கூடியிருப்பானேன்?—இதுதான் நமக்கிசைந்த இடம்—இதோ இககொடியைச் சுருக்கிட்டு மடிவோம்—ஆ! இந்நிசியில நிசசபதமாய, இந்த நந்தவன மெங்கும் சந்திரனொளி பரவி நிறக, மந்தமாய்த தென்றல வீச, மலாகளெங்கணும் மணங் கமழ, என்ன ரமணீயமாய் இருக்கிறது! இசசமதகில என் காதலரை நாடி இன்ப நலம் துகராது நான இறக்கவேண்டி வந்ததே! யாா விதி யாரை விட்டது? பிராணநாதா! பிராணநாதா! இன்னொரு ஜன்மந்தன்னி லாயினும் உமமை நான் பிரியா தடைகிறேன்!

[கழுததில் கொடி யொன்றால் சுருக்கி விடுகிறாள்.]

வசந்தகன் விரைந்து வருகிறான்.

வச. ஐயோ! மஹாராஜா! மஹாராஜா! தேவி இறக்கிறார்கள்! வாரும்! வாரு மிப்படி!

- வ. [திடுக்கிட் டெழுந்து] ஆ! ஆ! எங்கே! எங்கே?—ஆ வாசவதத்தை! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? இதைனன மதி ஹீனம்? விடு இக் கொடியை! சாகரிகையைக் கண்ணெடுத்தும் பாப்பதிலை இனி நான்!
- ர. ஆலை பிராணநாதா!—மஹாராஜா!—நான் இறப்பதை ஏன் தடுக்கிறீர்?—என் பொருட்டு உமக்கேன இவ்வளவு துயரம்? நீ சுகமாய் ஒரு மனஸ்தாபயின்றி தேவியுடன் வாழும். நானிறந்து உமமை சுகப்படுத்துகிறேன்.
- வ. கண்ணே! சாகரிகா!
- ர. என்னை ஏன் கண்ணே யென றழைக்கிறீர்? சற்று முன்பாகத்தான் என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பாப்பதிலை யென்று சத்தியம் செய்தீரே, ஜாக்கிரதை, தேவியாகள கேட்டுவிடப் போகிறார்களே நீ என்னை கண்ணே யென் றழைப்பதை! பிறகு பாததில வீழ்ந்து வேண்டுமடி நேரும.
- வ. என் கண்மணி! சாகரிகா! நீயே இப்படிப் பேசுதலழகோ? சற்று முன்பாக உன்னை வாசவதத்தை யென்றெண்ணி, எப்படி யிருந்தபோதிலும் என் மனைவி யாயிறற்ற என நினைத்து அவளுயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அம் மாதிரி கூறினேன். அதனை உணமை யென நீ நயப்பலாமா?
- வச. ஆமாம், சாகரிகா! ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு எத்தனைப் பொய் வேண்டுமென்றாலும் பேசலாமென்று தர்ம சாஸ்திரங்களே கூறுகின்றனவே! அதற்காகத்தான் நான் தினம தேவியிடம் எத்தனைப் பொய் பேசுவருகிறேன் என்னுயிரைக் காப்பாற்ற! இனி மஹாராஜாவின் மீது கோபியாதே.—மஹாராஜா, எனக்கு விடையளியும். அதோ சுகங்கதை என வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். நான் விரைவில் போகாவிட்டால இந்த அம்மாளிடம் நீர் படும் பாடு நான் அங்கு படவேண்டும்! நம்முடைய தலைவிதி இது! [போகிறான்.]

- வ. என் மனங் கவர் மானே! உன் கர மென்னுங் கொடியான்
என் கந்தரத்தைச் சுற்றுவதை விட்டு, இன்னும் ஏன் இவ்
வற்பக் கொடியினைக் கரத்திற கொண்டனை? நீயே விரும்
பின் என் இரு கரமெனும் பாச மிருக்கிறது. அவற்று
லுன்னைக் கட்டி யணைக்கவோ?
- ர. ஆமாம், என்னெதிரிலிபபடிப பேசினிடும்; தேவி வந்தால்
சாகரிகையைக் கண்ணெடுத்தும் பாபபதிலை யென்று
பிரமாணம் செய்து விட்ட!
- வ. கண்ணே, நானவ்வாறு செய்வேனென நம்புகிறாயா நீ?
- ர. பிறகு ஏன் தேவியிடம் நேற்றைத்தினம், என் கண்மணியே,
உன் உத்தரவின்றி நான் ஒரு பெண்ணையும் மணம் புரிவி
தில்லை என்று கூறினீராமே?
- வ. அது யார உனக்குச் சொன்னது?
- ர. யார் சொன்னாலு மென்ன? உண்மையா அல்லவா?
- வ. சாகரிகா, இப் பளிங்குக கலலின்மீது உட்காருவோம்;
விளங்கச் சொல்கிறேன எல்லாம்—முதலில் “கண்மணியே;
உன உத்தரவின்றி” எனறு சொன்னேன் நான்?
- ர. எல்லாம் சொல்லி யிருப்பீர்!
- வ. உனக்கு ஜோஸயம் தெரிந்ததோ? அதிருக்கட்டும்—நான்
சொன்ன தென்னவென்றால் இனிமேல நான் அவ்ருத்தர
வின்றி ஒரு பெண்ணையும் மணம் புரிவதில்லையெனக்
கூறினேன்!
- ர. பிராணநாதா!—என் கதி என்ன வாவது?—உம்மை நான்
நேரிற் காணவும் தேவி விடை யளிப்பார்களோ?
- வ. கண்ணே! ஏன் பயப்படுகிறாய்? வா உட்கார்!
- ர. உமது பக்கத்தில உட்கார எனக் கென்ன சுதந்தரம்? நீர்
தான் கூறிவிட்டீரே—
- வ. என் கண்ணே, உன்னைத் தான் நான் முன்பே மணம்செய்து
கொண்டேனே, இனி ராணியின் உத்தர வென்னத்திற்கு

ஈ. எப்பொழுது மணந்தீர்?

வ. நாமிருவரும் காந்தர்வ மணம் புரியவில்லையா? கூத்திரியர் காளாகிய நமக்கு அது விதிக்கப்பட்ட தென்பதை மறந்தனையோ?—இப்பொழுது தென்ன சொல்கிறாய்? ஏன் தலை குனிந்துகொண்டாய்? உம்—உனக் கேதாவது சந்தேகமிருக்கிறதோ?

ஈ. அதிருக்கட்டும்—இப்பும்பொழிலில் அம்புலி என்ன அழகாய் விளங்குகிறது கண்டீரா? இப்பொழுது உம்முடைய வாசவதத்தை உமது பக்கத்தி விருந்தால் உமக்கெவ்வளவு சந்தோஷமா யிருக்கும்—

வ. நீதான் இருக்கிறாயே.

ஈ. உம்!—இதெல்லாம் மேலுக்கு?

வ. இல்லை! இல்லை!—

வாசவதத்தை காஞ்சனையுடன் திடீரென்று வருகிறாள்.
வந்திராஜமும் ரத்னாவளியும் பயந்து எழுந்திருக்கிறார்கள்.

வா. மஹாராஜா! எழுந்திருக்கவேண்டாம்! எழுந்திருக்க வேண்டாம்!—தேவிபாரே! உட்காருங்கள்!—உட்காருங்கள்!—

[அவர்கள் கரகளைப்பற்றி]

அடி சாகரிகா! இனிமேல் என்ன பொய் பேசப் போகிறாய்? 'இப்படிப்பட்ட புருஷனும் இவ் வுலகி விருக்கிறாரோ' அம்மணி! நான் மஹாராஜாவை நேரில் பார்த்ததேயிலையே! படத்தில் யாருடைய ரூபமோ தெரியாதே? இப்பொழுது தெரிந்ததா? படத்தி லெழுதிய முகமும் இந்த முகமும் சரியா யிருக்கிறதா வென்று அவ்வளவு அருகில் முகத்துடன் முகம் வைத்தும் பார்த்தாயோ? என்ன நாணம்! என்ன வெட்கம்! ஒன்று மறியாளாம் கன்னி, அவளை ஒடிப் பிடித்ததாம் ஒன்பது மாதத்து ஜன்னி!—உன்னைக் கேட்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? இதோ சந்திரகுல வள்ளல், கௌசாம்பி மன்னன், உலகாள னிருக்கிறார், அவரைக் கேட்போம்.—ஏன் மஹாராஜா? இப்பொழுது தென்ன சொல்கிறீர்? இதுவும் வினாயாட்டோ?

வசந்தகன் வருகிறான்.

ஆ! நீயும் வந்தாயா? உன் கனவு என்னவா யிருக்கிறது கேட்போம்.—மஹாராஜா கைப்பிடியா யகப்பட்ட பிறகு இன்ன உத்தரவு கூறுவதென்றறியாது விழிக்கிறார்! ஏதா வது போக்கு சொல்ல நீ அவருக்காக!—உம்—

வச. தேவி, நீங்கள் என்னை நம்பினாலும் சரி! நம்பா விட்டாலும் சரி!—உண்மை என்னவென்றால்—

கா. “நான் பேசுவது பொய்!”

வச. அம்மா, நீ ஒருத்தி வந்தாயே, அம்மா!—

வா. காஞ்சனா, வசந்தகன் புளுகட்டும், நீ யேன் தடுக்கிறாய்?

வச. உண்மை என்ன வென்றால்—உம்—சாகரிகை இந்த உடையிலே சற்று முன்பாக இங்கு வந்து இந்தக் கொடியால் சுருக்கிட்டு மடியப் பார்த்தாள். நான் நீங்கள் தானென எண்ணி கூசசலிட்டேன், உடனே மஹாராஜா வந்தார்; அவரும் நீங்களென ஏமாந்து, இக் கொடியை வாங்கிவிட்டுக் காப்பாற்றினார்!—

வ. வாசவதத்தை, இதிலனுவளவேனும் பொய் யில்லை!

வா. பிறகு நான் என்று நினைத்தே சாகரிகையைக் கட்டியனைத்தீர்!—என்னிடம் இதை கூற வருகிறீரே!—காஞ்சனா, முழுப்பூசனிக்காயை சேற்றுடன் மறைக்கும் இப் பார்ப்பாளை இக் கொடியால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போ.

கா. வாருமையா வசந்தகரே, நீலி யல்ல நான்! வாரும்!!

[கொடியால் வசந்தகனைக் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

வா. சாகரிகா, நீ வா இப்படி, உன்னையும் தண்டிக்கும் விதத்தில் தண்டிக்கவேண்டும்—அந்த சசங்கதை எங்கே?—

[சாகரிகையை அழைத்தக்கொண்டு போகிறான். வச்ச ராஜன் திகைத்து நிற்கிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது

முன்றும் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை. காலம்—இரவு.

கையில் ஒரு நிருபத்துடன் ரத்னாவளி துக்கித்தவண்ணம் நிற்கிறாள்.

ர. பிராணநாதா! பிராணநாதா! இந்தப் பாக்கியத்தையாவது பெற்றேனே!—இதெப்படி இங்கே வந்தது? முதலில் என்ன எழுதி யிருக்கிறாரென நன்றாய்ப் படித்துப்பார்ப்போம். [படிக்கிறாள்.]

“கண்ணினிய காதலியே! கடிதினி லுனைக் காண்பேன் நான், அஞ்சன விழி அன்னமே, அஞ்சாதிருப்பாய் நீ”! இது என் பிராணநாதரிடமிருந்து வந்த தென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. இதோ அவருடைய மோதிர முத்திரை யிருக்கிறது!—ஐயோ! என் காதலரை நான் கடிதிற் காணப்போகிறேனோ? எதற்கும் சச னிருக்கிறார்.—ஆயினும் இத்தனைக் காவலுள்ள சிறையிலவர எப்படி இங்கு வரப்போகிறார்? தேவியோ இங்கு ஒரு ஆடவரும் வரலா கா தென உறுதியாய் நிபந்தனை செய்து கரேமான காவலமைத்திருக்கிறார்கள்; இவர்கள் கண்ணிலெல்லாம் படாது ஒருவரு மறியாதபடி என் பிராணநாதர் என்னை எப்படி வந்து காணக்கூடும்?—ஆயினும் ஒன்று, இந்த நிருபும் எப்படி யிங்கு வந்தது இவர்க ளறியாதபடி? அப்படியே என் பிராணநாதரும் வரலாகாதா?—சசனிருக்கிறார்!—ஐயோ! பிராணநாதா! நீர் என்னைப்பார்க்க வருவதாயின் சீக்கிரம் வாரும். தாமதிப்பிராயின் இறந்தபின் தான் என்னைக் காண்போ! உம்மைப் பிரிந்த ஆயாசத்தால் என் உடல் நாளாவர்த்தியில மெலி வடைந்து வருகிறது! இதோ என் கை வளை நழுவுகிறதே!—ஐயோ! தேவியவர்கள் நான் படுந் துயரம் இன்னதென் அறியாது தினம் ஒரு வழித்திய சாஸ்திரத்தில் வல்ல ஸ்திரீயைக் கொண்டு வந்து

காண்பிக்கிறார்கள்!—இந்த வயித்தியத்தி லெல்லாம் ஆறு மோ என துபரம? தீருமோ என்னோம்? எனைப் பிடிக்கும் வியாதி, என பிராணநாதா, உம்மா லனறி வேறெவரற் போடும்? பிராணநாதா!—ஆ!—அதோ தேவி வருகிறாள் போ விருக்கிறது தின்ப்படி நம்மை விசாரிக்க!—இந் நிரு பத்தை மறைத்து வைக்கவேண்டும்—

வாசவநீதை பெண்ணுருவம் பூண்ட வந்திராஜனுடன் வருகிறாள்.

வா. ஆ! சாகரிகா! என்ன திடுக்கிடலாம்?—ஒன்றும் பயப் படாதே! இந்த அம்மான கோசலநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் வயித்திய சாஸ்திரம் நன்றாய்க் கற்றறிந்தவர்கள் எப்படியாவது உனக் கிருக்கும் தேக அரொளக்கியத்தைத் தீர்த்துவிடுவதாகச் சொல்கிறார்கள்; எனக்கும் மிகவும் நம்பிக்கை யிருக்கிறது. உன் கையைச் சற்றை—

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. தேவி, ஒரு மனு

வா. உன்னை யா வரச்சொன்ன திங்கே காவலை விட்டு?

பா. மன்னிக்கவேண்டும். டாமரவயன பெரியவனா, நான் பெரியவனா?

வா. நீதான் பெரியவன் போ சீக்கிரம்!

[பாப்ரவ்யன் போகிறான்.]

என்ன சொன்னாய், சாகரிகா?

ர. அமாணி, நான் உமக்கு எத்தனை முறை கூறியிருக்கிறேன்; இந்த வயித்தியத்தி லெல்லாம் பிரயோஜன மில்லை அம்மணி! நானிவ்வண்ணம் சாகவேண்டுமென்று அசன எனக்கு விதித்திருந்தால் நான் இறக்கவேண்டியது தானே! அதைத் தடுக்க முயலுவதில் பிரயோஜன மென்ன?

டாமரவ்யன் வருகிறான்.

டா. அம்மாணி, நீங்கள் சொல்லுவதை—

வா. சொல்வது என்ன நான்? டாமரவ்யா! உன்னை யார் அழைத்த திங்கு?

டா. நானுத்தான் வந்தேன் அம்மணி.—இந்த பப்பரவாயனுக்
கானு நானு ஓயர மல்லா ?

வா. ஆமாம், போ ! பயித்தியம் !

டா. சந்தோஷம். [போகிறான்.]

வா. சாகரிகா, இம்மாதிரி பேசாதே ஸ்வாமி உனகொன்றும்
அப்படி கெடுதியாக விதித்திருக்கமாட்டார், என சொல்லைக்
கேள் உன தேக அசௌக்கியத்தை ஒன்றும் ஒளியாது
இந்த அம்மாளிடம் கூறு, எப்படியும் தக்க சிகிச்சை
செய்து சுவஸ்தப்படுத்துவார்கள். கிட்டாத பொருளைப்பற்றி
நினைத்து ஒன்றும் வருத்தப்படாதே, தெரியுமா ?—

மறுபடியும் பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. தேவி ! நான்தானே அழகு ?

வா. இதென்ன தொந்தரவா யிருக்கிறது !—பாபரவயா ! இன்
னொரு முறை இங்கு வராதே !

பா. கேட்ட கேள்விககுப் பதில ?

வா. ஆமாம், போ ! [பாப்ரவ்யன் பேகிறான்.]

வ. சங்கோசப்படுகிறாள் போலிருக்கிறது.—உங்க ளெதிரில
கூற—சற்று நீங்கள்—அப்புறம் போயிருந்தால்—நான்தீர
விசாரித்து—பிறகு இன்னதென் றறிந்தது—தக்க ஒளஷதம்
கொடுக்க—முயலலாம்.

மறுபடியும் டாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

டா. என்னு அம்மணி, நான்தானே அழவு ?

வா. இதென்ன கஷ்ட காலமா யிருக்கிறது ! டாமரவயா ! இன்
னொரு முறை நீ இங்கு வந்தால் உன்னைத் தண்டிப்பேன
நான், போ வெளியே !

டா. உம் !—நான்தானே ?—

வா. ஆமாம், நீதான் ; டோ வெளியே !

டா. ஆ ! சரி ! சரி ! [போகிறான்.]

வா. ஆம், அப்படித்தானிருக்கவேண்டும் சகஜம்தான் நான் அடுத்த அறையில் இருக்கிறேன் ; வேண்டியபொழுது எனனை அழையுங்கள் வருகிறேன். சாகரிகா, ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம், ஒன்றும் ஒளிபாது உன் தேக ஸ்திதியைக் கூறு—

பாபீரவ்யனும், டாமரவ்யனும், மறுபடியும் சண்டையிட்கொண்டு வருகிறார்கள்.

பா. அம்மணி ! எங்க விரண்டு பெயரில் யா கலியாணம் பண்ணிகொள்ள வேண்டும் ?

வா. இதைன்ன ! பயித்தியங்களாய் வந்து சேர்ந்தன !

பா. சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்மணி, யா கலியாணம் பண்ணிக் கொள்வது ?

வா. யாரை ?

பா. வெளியில் இந்த அம்மாளோடு வந்திருக்கும் பெண்ணை.

வா. அம்மா, இவர்கள் கூறியதைக் குறித்து யோசிக்கவேண்டாம், இரண்டும் இரண்டு பரித்தியங்கள் ! உமமுடைய வேலையைப் பாடும் — நீங்கள் வாருங்கள் இப்படி, உங்களை இங்கு காவலிருக்கச் சொன்னேனா, சண்டை போடச் சொன்னேனா ? [இருவரையும் அழைத்துச் செல்கிறாள்.]

வ சாகரிகா, உன கையைக் கொடு இப்படி.

ர. அம்மா, நீ ஏன் வீணில் கஷ்டமெடுத்துக்கொள்ளுகிறீர் ? உம்மால் என் வியாதியைத் தீர்க்க முடியாது. நான் சொல்வதைக் கேளும.

வ. நான் சொல்வதைக் கேள்.—உன் வியாதியை நான் எப்படியும் தீர்க்கிறேன்.

ர. இப்படி இதுவரையிற் சொல்லினவர் அனேகா.—

வ. ஆம், அவர்களுக்கெல்லாம் உன் வியாதி இன்னதென்று தெரியாது, அதனால் தவறினார்கள். எனக்கு உன் வியாதி இன்ன தென்று தெரியும்—

ர. என்ன சொல்லும் ?

- வ. சொன்னால் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா ?
- ர. உம்—
- வ. மஹாராஜாவினமீது கொண்ட காதல!—உண்மைதானா ?
—என்ன பதில் கூறாதிருக்கிறாயா ?
- ர. இதை எப்படியாவது அறிந்திருக்கலாம் ;—அதிருக்கட்டும்,
அதைத் தீர்ப்பதாகச் சொன்னீரே செய்யும். எப்படித்
தீர்க்கப்போகிறீர் என மனினு வியாதியை ?
- வ. அவ வியாதியை உண்டாக்கினவரை மறந்துவிட்டு, வியாதி
போய்விட்டும்.
- ர. என்ன சொன்னீர் ? என பிராணநாதரையா மறந்து விட்டும்
படி கூறினீர் ? அதைவிட என்னை இறககுமபடி கூறும் !
நான் இறந்தாலு மிறப்பேனே யொழிய என காதலரை
மறவேன் அரை ஷ்ணமேனும்—
- வ. சாகரிகா, நான் சொல்வதை கேள், நீ அவாமீது இவ்வாறு
காதல கொண்டு பயனென்ன ?
- ர. ஏன் ?
- வ. அவர் உன்னை இனி கண்ணெடுகதும் பாரா
- ர. இவ்வாராதையை முடிவாக்கித் தரும் வந்து கூறினபோதி
லும் நம்பமாட்டேனா, நீர் கூறினால் நம்பிவிடுவேனோ ?
இதோ பாடும், அவர் என்னை எப்படியும் மணப்பதாகக்
கூறி என விசுவலி லிட்ட மோதிரம்.—
- வ. ஆனால் இதைப் பாரா !
- ர. ஆ!—இது உமக் கெப்படி கிடைத்தது ? என் பிராணநாத
ருடைய தாயிறறே!—நான் கொடுத்த தாயிறறே !
- வ. ஆம், உன் பிராணநாதருடையதுதான் முன்பு—இப்பொ
ழுது அவருடைய பிராணநாயகியடைய தாயிறறு !
- ர. என்ன !
- வ. சாகரிகா, நான் சொல்வதைக் கேள். மஹாராஜா என்
மீது காதலகொண்டு இப்பொழுது என்னையே மணம் புரி

வனாகச சத்தியம் செய்து இமமோதிரத்தை என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார். இப்படி யிருக்கும்பொழுது நீ அவர் மீதிலில கா தல கொண்டு பயனெனை ' ஆடவர் மனந்தான சபலமானதென்று உனக்கு,த தெரியுமே? இனி இந்த ஆசையை விட்டுவிடு—

- ர. இதெல்லாம் ஏதோ சூது! நான ஒன்றும் நம்பமாட்டேன் என் காதலா எனனை ஒரு காலு மறவாரா! எனனை விட்டு உம்மை யவா மணப்பதாவது? கூடிய சீக்கிரத்தில் எனனை இவ்விடம் விட்டு—
- வ. இன்று வெளியே அழைத்துப் போவதாக எழுதினாரோ உனக்கு? எல்லாந தெரியு மெனக்கு அந நிருபம் நான் தான எழுதச சொன்னேன, எங்கு நீ ஒருவேளை அதற்குள் உயிர விடுகிறாயோ வென்று பிறகு அவரிடம், உன்மீது மனமிரங்கி, நான நேரில் போய உணமையைக கூறி உன் மனத்தைத் திருப்பிவருகிறேன் என்று கூறி வந்தேன்.— இனி என பிராணநாதாமீது கா,தல்கொண்டு பயனெனை?—
- ர. போதும் நிறுத்தது! இனி ஒரு வாராதையும் பேசவேண்டாம என்னிடம்! நீ யாரோ மோசககாரி! எனனை இவ விதம் மோசம் செய்ய வந்திருக்கிறாய்! என பிராணநாத ராவது எனனை பறப்பதாவது? அவலட்சணம் பிடித்த உனனை மணப்பதாவது?—ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! இப்படியும் எனனை ஹிமசித்தது என மனத்தைக கலக்கு வீரா! என் கண்முன் வந்து எனனை இத துயர்க்கடலி னினறும் ஈடேற்றமாட்டாரா?
- வ. கண்ணே, சாகரிகா,—
- ர. ஆ! நீ யாரடி எனனைக கண்ணே யென்றழைப்பதற்கு? என் அருகில வராதே!
- வ. சாகரிகா, அவசரப்படாதே, என்னருகில வா. உன துயர் தீர என்னிடம் ஒளஷத மிருக்கிறது.

- ர. ஐயோ! என்னைத் தீண்டாதே, பாவி!—உன்னைத் தீண்டலும் பாபம்! உன ஓளஷ்தம் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்!—ஈசனே! இதுவோ என் விதி!
- வ. என் கண்மணியே! இன்னும் அறிய விலையா நானின்னொனென்று?
- ர. ஆ! பிராணநாதா!
- வ. மெலலப பேசு! தேவி இருக்கிறாள் பக்கத் தறையில்.
- ர. பிராணநாதா! பிராணநாதா!—உமமைக கண்டேனே! கண்ணூரக் கண்டேனே இன்று நான!—பிராணநாதா! இங் கெபபடி வந்தீர்?—இதென்ன கோலம்?—
- வ. உன்னைககாண இக்கோலம்! நீ தேக அசௌககியமாயிருப்பதை யறிந்தது இச சூது செய்யாவிட்டால் உன்னைக் காண்ப தெபபடி?
- ர. ஆமாம், இப்பொழு தெல்லாந தெரிகிறது! நீர் சொஸ்தப படுத்த வந்தீரோ? சொஸ்தபபடுத்ததும—
- வ. நீதான் கூறிவிட்டாயே எனனைத் தீண்டலும் பாவமென்று!
- ர. ஆமாம்! உம்மை இப்படித்தான பரீக்ஷிக்கச் சொனறாக னோ என்னை?
- வ. இப்பொழுது இந்த ஓளஷ்தம் கொடுத்தால் உன அசௌககியம் தீராதோ? [முத்தமிட்டு]
- ர. தீரந்தது.

மறுபடியும் வாசவதந்தை வருகிறாள்.

- வா. என்ன இத்தனை நேரம்?—ஆ! சாகரிகா! என்ன இதற்குள் உன தேகம் சௌகய மாய்விட்டாறபோ விருக்கிறதே!
- ர. இலலை அம்மணி, கொஞ்சம் சௌககியமாகத்தான் இருக்கிறது, இந்த—அம்மாள் கொடுத்த மருந்தினால்—
- வா. மிகவும் சநதோஷம்! எப்படியாவது நீ சுகபபட்டாற் போதும். அம்மா, வியாதி முழுதும் நீங்கி சாகரிகை சுகபபட்டால் நீர் என்ன வேண்டியபோதிலும் அதைதருகிறேன்.

வ. என் பாக்கியம்.

வா. சாகரிகா, என்ன முக மலாசசி யுடையவளா யிருக்கிறாய்! அந்த ஓளவுதம் நானும் சாப்பிடலாமபோ விருக்கிறதே. கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளாக இவ்வளவு ஆசசரியகரமான உறசாகததைக கொடுத்தது சிறந்ததாகவேயிருக்கவேண்டும்.

பாப்பரவ்யனும், பாமரவ்யனும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இதென்ன? இதென்ன இது?—நிலலுங்கள்! என்ன சண்டை?—

டா. என்னைப் பாத்துதான் சிரிச்சா அந்தப் பொண்ணு, நான் தான் கண்ணுலம் பண்ணிககப் போறேன்!

பா. இல்லை, அம்மணி! என்னைப் பார்த்துதான் சிரித்தாள், நான் தான் கலியாணம் பண்ணிககொள்ளவேண்டும்.

வா. உங்களுக்குத் தகக சிட்சை செய்கிறேன், பொறுங்கள்!— சாகரிகா, நானேத்தினம் இந்த அம்மனை அழைத்து வருகிறேன். நேர மாயது, விடைகொடுத்த தனுப்பு.

வ. [ஒரு புறமாக] கண்ணே! பயப்படாதே. எப்படியும் நானேத்தினம் தப்புவிக்கிறேன்!

ர. [ஒரு புறமாக] சரிதான், நான் கூறியதும் ஞாபக மிருக்கட்டும். தேவிககு அந்த மருந்து கொடுக்கப் போகிறீர்!

வ. [ஒரு புறமாக] இல்லை! இல்லை!

[ரத்னாவளி தவிர மற்றெல்லோரும் போகிறார்கள்]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை வெளிப்புறம் காலம்—காலை.

பாமரவ்யனும், பெண்ணுடை தரித்த வசந்தகமை வருகிறார்கள்.

வச. இப்படி வாரும். அங்கு யாராவது நாம் பேசுகிறதைக்கேட்டு விடப் போகிறார்களா.

- டா. இதோ உத்தரவுபடி—அம்மா, உன்னோடே சரியா பேசாத் துக்குக் கத்துக்கினு வந்தூட்டனே அண்ணாதெகிட்ட
- வச இதுதானே?
- டா. இல்லே! இல்லே! வேறே இாக்குது!—இதோ!—
- வச சரி இதிருக்கட்டும—நான் இச சிறைசசாலை திறவு கோல கொண்டு வரச் சொன்னேனே, எங்கே?
- டா. உம்! உம்! அதெல்லாம் கொண்டுவந்தீர்க்கறே!—அததெ கொடுத்தாக்கா—உம்—
- வச என்ன?
- டா. உம்—என்னெ—உம்—
- வச என்ன? சீக்கிரம் சொல்லும், நாழி யாகிறது—
- டா. அவசரப்படக்கூடாது—உம்—இந்த—உம்—
- வச என்ன இந்த?
- டா. இந்த—உம்—என்னமோ சொல்லறாங்களே—உம்—
- வச என்ன சொல்கிறார்கள்?—சீக்கிரம்—கொடும்—சாவிடைய—
- டா. என்னை—உம்—க—க—க—கல்—கல்லு—
- வச கல்லா?
- டா. அல்லா! அல்லா! கல்—கல்லா—கல்லாணம்! பண்ணிக் கிறையா? [தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறான்.]
- வச முன்பு சாவிடையக் கொடு மிப்படி.
- டா. இதோ—[திறவுகோலைக் கொடுக்கிறான்.] அம்மா,—உம்—
- வச அம்மா, கலியாணம் ஒன்றுதான் குறைவு—முதலில் போய் எனனை எப்படி அழைப்பதெனக் கற்றுக்கொண்டு வாரும்; பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்.
- டா. ஏ!—யாருகிட்ட கத்துக்கினு வாரது?
- வச உங்க எண்ணாதையிடம் போய் கற்று வாரும்.
- டா. இதோ கத்துக்கினு வாரேன்! ஒரு வேளை அண்ணாதெ தெ சொல்லாப்போன?

வச. வேறு யாரிடமாவது கற்று வாரும்.

டா. உம்! உம்!

[போகிறான்.]

துணி மூட்டை யொன்றை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்திரீ
உடை தரித்த வத்சராஜன் வருகிறான்.

வ. கொடுத்தானு திறவுகோலை?

வச. இஃதா.

[அதை அரசனிடம் கொடுத்து]

நீர் சீக்கிரம் உள்ளே போய் சாகரிகையை ஆண வேடம்
பூண்ச செய்து அழைத்து வாரும். நான் வெளியிலிருந்து
ஒருவரும் வராதபடி ஜாக்கிரதையாகப் பாதகுகொண
டிருக்கிறேன். போம், போம்! அதோ பரவாயன் வருகி
றான். போம், போம்!—

[வத்சராஜன் போகிறான்.]

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. போயவிட்டானு தம்பி?

வச. அப்பொழுதே போயவிட்டாரே.

பா. உம்—என்ன கேட்டான் உம்மை?

வச. தன்னை மணம் புரியும்படி கேட்டான்.

பா. ஆ—பாததீரகனா அத திருட்டுப் பயலை! நான் எனக்காக
பேசும்படி கேட்டால், தனக்காகப் பேசினான்! உம்—
அதற்கு ஒப்புக்கொண்டாரா?

வச. உம்மை விட்டு அவனையா கண்ணெடுத்தபாராபது நான்?
அவன் எனனை அம்மாவென் றழைக்கிறானே!

பா. பாபம்! ஒன்றும் அறியாதவன்! மூடன்—அம்மணி என்று
அழை என்று நான் சொல்லி அனுப்பி யிருக்க, அம்மா
என் றழைக்கிறானே! ஐயோ சாமி!

வச. ஓ! சரிதான்! நீர் சொல்லி யனுப்பியதுதான்? புத்திசாலி
தான்!

வாசுவதந்தையும், அழகவண்ணம் டர்மரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

டா. இந்த அம்மா கிட்டதான் சாவி கொடுத்தேன்!

[இவர்களைக் கண்ட வசந்தன் ஓடிப் போகிறான்.]

வா. ஓகோ! சந்தேகமில்லை! வசந்தகனதான்! எப்படி ஓடுகிறான்!
—பாப்ரவயா! டாமரவயா! நீங்களிருவரும் எப்படியாவது
ஓடிப்போய்ப் பிடித்து வாருங்கள் ஆவணை.

[பாப்ரவ்யனும டாமரவ்யனும பின் தொடர்ந்து ஓடுகிறார்கள்.]
ஏதோ சூது நடக்கிறதென்று அப்பொழுதே நினைத்தேன்.
இப்படியா இருந்தது! மஹாராஜா சிறைச்சாலையில்தானி
ருக்கிறா! அதோ பேச்சரவம் கேட்கிறது! இருவரும்
வரட்டும வெளியே, மறைந்திருந்து என்ன பேசிக்கொள
கிறார்கள் கேட்போம்! [உள்ளே பார்த்து]
ஓகோ! சாகரிகை ஆண வேட ததுடன் வருகிறான்!

[ஒளிந்து கொள்கிறான்.]

ஆடவனுடை தரித்த ரத்னாவளியும், ஸ்திரீ யுடை தரித்த
வச்சராஜனும வருகிறார்கள்.

வா. வா, சீக்கிரம

ர. பிராணநாதா, இந்த உடையில் வெளியில் வருவதென்றால்
—வெடகமா யிருக்கிறது.

வா. இதையெல்லாம் பார்த்தால் இப்பொழுது உடவுபா? வா,
சீக்கிரம.

ர. வெடகமாயிருக்கிறதே, பிராணநாதா!---

வா. ஆனால் இந்தச் சிறையிலேயே அடைபட்டிருக்கிறாயா?

ர. ஏனோ?

வா. ஆனால் வா

ர. யாராவது பார்த்தால் என்ன செய்வது?

வா. பார்த்தாலும் பெரிதல்ல, ஒருவரும் நடமை இன்றொன்று
கண்டுபிடிக்கமாட்டார்கள்.

ர. யாராவது என்னை யாரென்று கேட்டால் நான் என்ன
சொல்வது?

வா. என் கணவன் நீ யென்று சொல்லிவிடு.

ர. ஓ! நான் உம்முடைய கணவனோ? நீர் என்னுடைய மனைவி
யோ? ஆனால் நான் சொல்கிறபடி யெல்லாம் நீர் கேட்க
வேண்டுமல்லவா?

வ இப்பொழுதென்ன கேளாதது? கால தாமதம் செய்யாதே, வா சீக்கிரம். தேவி வரப் போகிறாள் ஒரு வேளை யேதாவது அறிந்தது.

ர ஆம், ஆம்; சீக்கிரம் இதைவிட்டுப் போய்விடுவோம். ஐஐயோ! தேவி இதை அறிந்தவுடன் மிகவும் நம்மீது கோபங் கொள்வார்களா. இவ்வளவு சூது செய்தோமே என்று பற்றிகொண்டு எரியும். பிறகு அவர்கள் முகத்தை நான் எப்படிப் பாப்பது?

வ. வா, வா; சீக்கிரம். நேரமாகிறது.—எங்கே வசந்தகன்? இங்கு காவலிருக்கச் சொன்னேனே?—பிறகு நம்மிடம் வந்து சேரவான்.—வா போவோம். சாகரிகா, என்ன நகைக்கிறாய்!

ர. தேவியின் கண்ணில மண்ணைப் போட்டோமே என்று!

வ ஆம், ஆம்! நன்றாய் போட்டோம்.

வாசுவதந்தை மறைவீடமிருந்து வெளி வருகிறாள்.

வா போடுவீர்கள்! போடுவீர்கள் ஏமாந்தால்! அப்படியா சமாசாரம்? இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டார்களா? பிராண நாதா! முகத்தைத் திருப்பிப் பாரும! என்ன மதியற்றவள் நான்! இந்த வேஷத்தை இத்தனை காலம் கண்டு பிடியா திருந்தேனே!—ஏனடி யமமா! வயித்திய சிகாமணி! நீ அங்கு சேசத்திலிருந்து வந்தவளல்ல?—விவாகமே வேண்டாமென்று கன்னிகையா யிருந்துவிட்டவளல்ல?—இந்த அம்மாளுக்காக கண்டிருக்கும் வியாதியை எப்படியும் தீர்ப்பாயல்லவா? ஆம், உண்டா, தான், உம்மையன்றி சாகரிகைவினை வியாதியை மாற்ற வல்லார யா?—என்ன மதி போரம் போனேன்! வெட்கமிலலை?—வாயைத் திறவாதீர் இனி!—

[சாகரிகையிடம் திருமப இசாமயம் வத்சராஜன் மெல்லப் போய்விடுகிறான்.]

இந்த அம்மாள் என்ன சொல்கிறார்கள் கேட்போம்; இந்த அம்மாள் என்கிறேன்! இந்த ஐயா! ஏனையா, தாங்களை

எந்த ஊர்? என்ன விசேஷம்? ஏ திப்படி வந்தது? இந்த அம்மாள் உம்முடைய மனைவியோ? விவாகமாய் எத்தனை கால மாயது?—அடி சாகரிகா! இவ்வளவு சூது உனக்குத் தெரியுமென்று எனக்கு அப்பொழுதே தெரியாமற போயிறறே! என் கண்ணில மண்ணைப் போடப் பார்த்தாயல்லவா? எல்லாம் இந்த— [திரும்பிப் பார்த்து]

ஆ! எங்கே மஹாராஜா? ஓகோ! ஏமாந்தோமே! போய் விட்டார் எங்கேயோ! பிறகு கேட்டால் ஒன்று மில்லை யென்று சொல்லிவிடுவா, கைப்பிடியா யகப்பட்டவரை விட்டோமே!—சாகரிகா, பிறகு உன்னை விசாரிக்கும் விதத்தில் விசாரிக்கிறேன்! போ சிறைச்சாலைக்குள்! என் கண்ணில மண்ணைப் போடுகிறதை நானேத்தினம் பாக்கிறேன்!

[சாகரிகையைச் சிறையி லடைததுப் பூட்டிவிடுகிறார்.]

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்

பா. அந்த அம்மா அகப்படவில்லை.

வா. அம்மாளாவது! இன்னும் பயித்தியம் விடவில்லையா? ஓடினவன் வசந்தகனையிறறே! அதிருக்கட்டும் மஹாராஜாவை எதிரில் கண்டரா?

டா. இல்லெ.

பா. மஹாராஜாவைப் பாக்கவில்லை; அந்த வையித்திய அம்மா மாத்திரம் இப்படி அரண்மனைக்குள்ளாக விரைந்து போனார்கள்.

வா. வேறு எங்கே போகப்போகிறார், நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் மஹாராஜாவை. நீங்கள் பேரய எப்படியாவது அந்த வசந்தகனைப் பிடித்துவரவேண்டும், தெரியுமா?

டா. பிடிச்சி வந்தா அந்த அம்மாளை எனக்குக் கண்ணூலம் பண்ணிததாறைங்களா?

பா. எனக்கு, எனக்கு அம்மணி!

வா. நல்ல மூடாகள்! அம்மாளல்ல அது—வசந்தகன்!

- டா. பரவா இல்லெ அம்மணி! நான் கண்ணாலம் பண்ணிக்
றேன்!
- வா. உனக் கென்ன பயித்தியமா?
- டா. இல்லாப்போனா எனக்கு மந்திரிவேலெ வாணம் அம்மணி!
- வா. ஆமாம், அது ஒன்றுதான் குறைவு! ஒதுங்குங்கள்!
[போகிறான்.]
- பா. தம்பி! எல்லாம் உன்னாலே கெட்டுவிட்டுதடா!
- டா. அல்லாம் உன்னாலேதான் நான் கெட்டேன்!
- பா. போனால போகிறது, இப்பொழுது என்ன செய்வது நாம்?
- டா. அண்ணா, எனக்கு ஒரு நல்ல உதவி தோணுது, ரெண்டுபே
ரும் காதெப பிடிச்சிக்கினு உன்னாலே நாங்கெட்டேன் என்
னாலே நீ கெட்டே யிண்ணு அழலாமா?
- பா. அதாவது செய்யலாம்!
[இருவரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்—இரவு.

வந்திராஜனும் வாசுவதந்தையும் வருகிறார்கள்.

- வ. வாசுவதந்தை, நான் சொல்வதைக்கேள்.
- வா. என்ன கேட்பது? இனிமேலும் கேட்கவேண்டுமோ?
கேட்டு கேட்டு எமாந்தது போதாதோ?
- வ. ஐயோ! நீ என்னவோ மதிமோசம்போ யிருக்கிறாய். நானா
வது பெண் வேடம் பூண்பதாவது? நான் இன்றைத்தினம்
காலையே அங்குதேசத்திலிருந்து வந்தேன்.
- வா. ஆமாம், போதும் நிறுத்தடா. இதைவிட அத்தாட்சி இன்
னும் என்ன வேண்டும? உமமுடய முக மேன் இடபடி
இருக்கிறது?

வ. அதுவா? அதைக் கண்டா இவ்வாறு கூறுகிறாய்? நான் அங்கத்தேசத்தில்தான் தாயாதிசுக்குகாமக கிரியை செய்ய வேண்டி வந்ததை மறந்தீரையோ?

வா. ஆமாம்! அந்தப் போககொன்றைப் பார்த்துப் போலும், நிறுத்தும். இதோ கண்ணில்தான், குங்குமப்பொட்டு, செவ்வதாரம், புருவச் சாந்து, இவைகளுக்கென்ன சொல்கிறீர்? யாரை மயக்க வந்தீர் இவகு? உம்முடைய முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பாரும், தெரியவரும் வெட்டவெளிச்சாராய்

வ. இதோ! கண்ணை, உன் கண்ணும் கண்ணாடியிற் பாரக் கிறேன்!

வா. உம், உம்! இம்மாதிரி கொஞ்சிப் பேசி வஞ்சியரை மயக்க எங்குதான் கற்றீரோ? இவ்வஞ்சகத்தினால்தான் நாங்க ளெல்லாம் ஏமாறுகிறோம். போனது போகட்டும், பிராணநாதா, இனியாவது ஜாக்கிரதையாயிரும். என் உத்தரவின்றி யாரையாவது மணந்தீரோ அடச்சணம் என்னுயிரி விடுவேன் நான். பிராணநாதா, எனனை மணந்தபொழுது எனக்கு நீர் வாக்களித்ததை யெல்லாம் மறவாதீர்!

வ. வாசவத்ததை, அப்படிச் செய்வேனோ நான்? அதிருக்கட்டும், இத்தனை நாட்களாக ராஜ காரியங்களெல்லாம் சரியாய் நடந்து வருகின்றனவா?

வா. எனக்கென்ன தெரியும்? யௌகந்தராயணரை அழைத்துக் கேளும்.

வ. யார அங்கே?

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. மஹாராஜா.

வ. மந்திரியை இங்கழைத்துவா. [பாப்ரவ்யன் போகிறான்.] இப்படிப்பட்ட மந்திரி யொருவ னிருப்பதால்லலவே நான் மன்னனாயிருந்தும் மனக் கவலை யற்ற ராஜ்யவாழ்ந் திருக்கிறேன்

பாப்ரவ்யனை அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

வ. எங்கே மந்திரி? பாப்ரவ்யா, எங்கே மந்திரி?

பா. இதோ.

வா. இவனை யார் அழைத்து வரச சொன்னது ?

பா. மஹாராஜா மந்திரியை அழைத்து வரச சொன்னாரே.

வ. இந்த மஹாலுபாவா எப்பொழுது மந்திரி ஆனார் ?

பா. தேவியவாகள இவனை மந்திரி யாக்கி மூன்று நாட்களாயின.

வ. ஓஹோ! வாசவதத்தை, சரியான மந்திரியை ஏற்படுத்தினாய்!

வச நீதகன் நகைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.

வசந்தகா, என்ன இந்நேரம் ? என்ன நகைத்துக்கொண்டு வருகிறாய் ?

வச. இல்லை, தாங்கள் நகைத்தீரே என்று நானும் நகைத்தேன்.— தேவி, நமஸ்காரம் சேஷமந்தானே ?

வா. ஐயோ பாவம் ! வசந்தகா, நீயும் உடனபட்டா யல்லவா இச சூதுக்கு ? தெரியு மெல்லா மெனக்கு.

வச. அமமணி ! என்ன சமாசாரம் ! நாங்கள் வெளியில் போ யிருந்த பொழுது எதாவது விசேஷ முண்டோ ?

வா. ஸ்நான தெரியாது, பாவம் !

வ. இதோ ஸ்நா விசேஷ மிருக்கிறது, வசந்தகா, டாமரவயனை மந்திரியாக ஏற்படுத்தி யிருக்கிறான தேவி !

பா. ஆமாம்.

வா. என்ன பிராணநாதா ! என்னை என்னம் செய்கிறீர் ! இந்த மூடனை உமது வேடிககையின்பொருட்டு அரண்மனைக்கு வரச்செய்தேன்.

வச. ஏன் ? அமமணி, டமாரவாயன என்ன மூடனா ? மிகுந்த புத்திசாலி யாயிற்றே !

யொகந்தராயணன் வருகிறான்.

யொள. ஜெயவிஜயீ பவ !

வ. மந்திரி, உம்மை நான் வரவழைத்தேன் சற்று முன். விசேஷ மேதாவது உண்டோ ?

யௌ. மஹாராஜா ! ஜெய சமாசாரமே ! ஹிஜய சமாசாரமே !

வ. என்ன ? என்ன ?

யௌ. அரசே, கோசலநாட்டை நோக்கிச் சென்ற ஹிஜயவர்மன் வெற்றி பெற்று மீண்டான்.

வ. மந்திரி, சந்தோஷம், வெற்றி பெற்று வரும் ஹிஜயவர்மனுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்வாய் நம்முடைய பட்டணமெங்கும் வெற்றி விழா கொண்டாடும்படி பறையறைவிப்பாய்.—பாப்ரவயா நீ போய்—

பா. இதோ அப்படியே ! [வெளியே ஓடுகிறான்.]

வ. எங்கே ஓடுகிறான் நான் கட்டளை யிடுமுன் ?

பாப்ரவ்யன் திரும்பி வருகிறான்.

பா. மஹாராஜா, எனக்குப் பயமா யிருக்கிறது ! வாயிலில் யாரோ ஒருவன் ! பயமா யிருக்கிறது !

டா. நானு போயி பாத்து வாரேன் மஹாராஜா !—

[ஓடிப்போய் திரும்பி வந்து.]

ஆமாம் !—ஆமாம் !—

வ. யாரது ?

[ஓர் சேவகன் வந்து மந்திரியிடம் ஏதோ சொல்கிறான்.]

வச. அமமணி, நமது டமாரவாயர் மந்திரியா யிருப்பதுடன் சேனாதிபதியாயு யிருந்தால் நலமா யிருக்கும். இவருடைய வீரத்திற்கு—

யௌ. அரசே, உஜ்ஜயினி லிருந்து யாரோ ஒரு இந்திரஜாலிகன் வந்திருக்கிறான், ராஜ சமூகத்தில் தன் திறத்தைக்காட்டக் காத்து நிற்கிறான்.

வா. உஜ்ஜயினி லிருந்தா ? ஆனால் பார்ப்போம் ; வரச்சொல்லும், பிராணநாதா.

வ. அப்படியே,—வரச்சொல்லும்.

[மந்திரி ஒரு சேவகனை அனுப்புகிறான்.]

சுமரசித்தி வருகிறான்.

ச. ராஜாதிராஜனை!—ராஜமகிஷி! நமஸ்காரம். நான் ஒரு இந்திரஜாலிகன், வானத்திலவரையையும், வையகத்திலவானததையும், நெருப்பில் நீரையும், நீரில் நெருப்பையும், அலலில் பகலையும், பகலில் இரவையும், காட்ட வல்லேன்! இவையன்றி, உமக்கு யாராயிரைப்பாக்க விருப்பமோ அவர்களை யெல்லாம் வரவழைத்துக் காட்டுவேன்.

வ. எதோ பாப்போம், உன் திறத்தைக் காண்பி.

ச. [கரத்திலுள்ள பீலையைச் சுழற்றி] இதோ பாருங்கள்! வானத்தில மும்மூர்த்திகளும் தோன்றுகின்றனா! இந்திரன்தோன்றுகிறான்! சந்திரன் தோன்றுகிறான்! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் தோன்றுகிறார்கள்! பாருங்கள்! பாருங்கள்!

எல்லோரும். என்ன ஆச்சரியம்!

[வெளியில் ஜெய பேரிகை முழங்குகிறது.]

யௌ. அரசே, விஜயவர்மன் வருகிறானபோலிருக்கிறது தம்மைக் காண!

வ. ஆனால் உடனே தக்க மரியாதையுடன் அழைத்துவா.—
[மத்திரி போகிறான்.]

போதும் நிறுத்து, இந்திரஜாலிகா, உன் திறத்தை மெச்சினோம்! பிறகு இன்னொரு சமயம் மற்றவைகளை யெல்லாம் பார்த்து மகிழ்கிறோம், இப்பொழுது விடை பெற்றுக்கொள்.

ச. உத்தரவுபடி; மஹாராஜா. இன்னும் சற்று நேரத்தில இதனிலும் மஹத்தான அறபுகம் காண்பீர்.

[விடைபெற்றுச் செல்கிறான்.]

யொகந்தராயணன் படைவீர புடைசூழ விஜயவர்மனை

அழைத்து வருகிறான் வசுபூதியும் வருகிறான்.

வ. விஜயவர்மா! மெச்சினேன் உன் திறம்!

வசு ஆ! யொகந்தராயணரே! வாசவத்ததா தேவி உயிரோடிருக்கிறார்களே! இறந்ததாகச் சொல்லி யனுப்பினீரே!—

- யௌ. அப்புறம் எல்லாம் விளங்கச் சொல்கிறேன். இப்பொழுது மஹாராஜாவையும் தேவியையும் போய்க் காணும்.—அரசே, தம்மைப் பார்க்க சிங்களத் தீபத்து மந்திரி வந்திருக்கிறார்
- வ. ஆ! வாரீர், வசபூதி, உட்காரும். சிங்களத்தில எல்லாம் சேஷமந்தானே?
- வசு. ஆம், மஹாராஜா—முதலில், நான் கூறுமுன், தங்கள் சமூகத்திலிருக்கும் இந்த ரத்னஹாரம் ஏது என்று அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும்
- வ. வசபூதி! இதை யேன் கேட்கிறீர்?
- வசு. மன்னிக்கவும்!—எந்தோ விசேஷம் நடந்திருக்கிறது! இன்ன தென் றறிகிலேன்! சொல்லவோ என் நா எழ விலை.
- வ. ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம், சொல்லும்.
- வசு. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னா இங்கிருந்து வந்த ராயபாரி எம் மரசரிடம் வாசவத்ததா தேவி தீயிற பட்டு மாய்ந்ததாகக் கூறி, எம் தரசருடைய புதல்வியாகிய ரத்னாவளியை உமக்கு மணம் புரியக் கேட்க, அதற் கவர் உடன்பட்டவராய் இதே மாதிரியான ஒரு சிறந்த ரத்னஹாரத்தைத் தன் புதலவிக்குக் கொடுத்து, தக்க பரிஜனங்களுடன் என்னை யும் துணையாகச் சேர்த்து கடலின்மீது மரக்கல மொன்றில் அனுப்ப, கரையோரம் சேருங்கால அது பெருங் காற்று மழையி லகப்பட்டுடைய, நான்மாத்திரம் மரத்துண் டொன் றைப்பற்றிக் கரையேறி, ராஜகுமாரியின் கதி என்ன வாய தோ என்று விசாரித்துக்கொண்டே இவ்விடம் வந்தேன்.
- வா. ஒஹோ! பிராணநாதா,—
- வ. என்ன? வாசவத்தை?—ஆ! அத்தென்ன கூச்சல்? [உள்ளிருந்து கூக்குரல் “அரணமனை யெகும் தீப்பற்றி யெரிகிறது! காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள்! காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்றுண்டாகிறது]
- வா. ஆ! பிராணநாதா!
- வ. கண்ணே! பயப்படாதே! நானிருக்கிறேன்.

வா. ஆ! பிராணநாதா! எனக்காக நான் பயப்படவில்லை! அந்தப் பேதை சாகரிகை சிறையி லடைப்பட்டிருக்கிறாள்! காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்! சாகரிகைதான் என் தங்கையாகிய ரத்னாவளி! சந்தேகமில்லை! சந்தேகமில்லை!

[சிறையின் சாவியை அரசனிடம் கொடுத்து] விரைந்து போம்!

வக. ஆ! [ஒன்றுந் தோன்றாது திகைத்து நிற்கிறான்.]

[வத்சராஜன விரைந்தோடுகிறான்.]

எல்லோரும். அரசே! ஜாககிரதை! ஜாககிரதை!

காட்சி முடிகிறது

நான்காம் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை. காலம்—இரவு.

ரத்னாவளி கட்டப்பட்டு விழுந்து கிடக்கிறான்.

ர. ஐயோ! இவ்விதி யனுபவித்ததற்கோ இரண்டு முறை இறக்க விருந்தும உயிா பிழைத்தேன்' உடுககடலில் மரககல முடைநதபொழுதே நான யடிந்திருக்க லாகாதா? அல்லது அன்றைத்தினமாவது சுருக்கிட்டு இறந்திருக்க லாகாதா? [உள்ளிருந்து கூக்குரல "அரண்மனை யெங்கும் தீப்பற்றி யெரிகிறது! காப்பாற்றிக்கொள்ளுவகன்! காப்பாற்றிக்கொள்ளுவகன்" என றுண்டாகிறது.]

ஆ! என்ன சபதம்? என்ன ஒலி? அரண்மனை தீப்பற்றி யதோ? ஐயோ! நான் என் செய்வேன! பிராணநாதா! பிராணநாதா! நான் இப்படியும் இறககவேண்டுமோ? பிராணநாதா! பிராணநாதா! எங்கிருக்கிறீர்! எங்கிருக்கிறீர்! காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்!

வத்சராஜன் விரைந்து வருகிறான்.

வ. இதோ வந்தேன்! இதோ வந்தேன்! கண்ணே!

ர. ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[ரத்னாவளிகை கட்டினின்றும் விடுவிக்கிறான்.]

வ. ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! ஒன்றையும் காணாமே!

- ர. ஆ! பிராணநாதா! எங்கே மறைந்தது? சற்று முன்பாக தீ நான்கு புறம சூழ்ந்து நின்றதே! என்ன விந்தை!
- வ. ஓ! இது இந்திர ஜாலக்காரன் விந்தையாயிருக்கவேண்டும்.
- ர. எனை ஆசசரியம்! பிராணநாதா, சற்று முன்பாக நான் இறக்கப் போகிறேன என்று எண்ணி உபமைக காணுகிறார்களேமே என்று வருந்தினேன்!—அம்மட்டும் சமயத்தில வந்திரே! இந்திரஜால மாயினுமாயுக, ஏதாயினுமாயுக, என்னை வந்து காணும்படி உம்மைச செய்ததே! நீர் கொஞ்ச காலம கழித்து வந்திருப்பிராயின் நான் இறந்தே யிருப்பேன்! தேவியவர்கள் நேறறு போகுமபோழுது என்னைக கபிறறால் கட்டி விட்டுப் போனாகள்? தெரியுமா?
- வ. இதற்கே இவ்வளவு வருததப்பட்டால், நீ என்றும் நீக்கக் கூடாத பாசத்தால் உனனைக கட்டப்போகிறேனே சீக்கிரம, அதற்கெனன செய்யப் போகிறாய்?
- ர. ஏன், பிராணநாதா? நான் என்ன தப்பு செய்தேன்?
- வ. ரொலகிறேன் கேள்! ஒரு அறப்ப பிரஜையை வருத்தினால் இவ்வாறு பெரும் தண்டனை விதிக்கவேண்டும். மஹாராஜாவாகிய என்னையே நீ இவ்வாறு வருத்தியற்கு உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்க வேண்டாமா?
- ர. போம், பிராணநாதா! [நகைக்கிறார்]
- வ. ஆஹா! இதற்குள் நகைத்துவிடாதே! உனக்குச் சகக ளத்தி அரண்மனையில் ஒருத்தி வந்திருக்கிறார். அவளைப் பார்த்த பிறகு நகைக்கலாம்.—வா போவோம்.
- ர. அது யார், பிராணநாதா?
- வ. நேரில வந்து பாரீயே.
- ர. நான் மாட்டேன்! யார் சொல்லும் முன்பு.
- வ. சொன்னால் அவள் என்னை மணம்புரிய உத்திரவு கொடுக்கிறாள்?
- ர. உம! ஏனே? பாக்கலாம்!

- வ. சரி, இதற்குள் அவ்வளவு பொருமை யநுல நான் சொல்ல வில்லை.
- ர. இதென்ன பிராணநாதா! அதெல்லாம் உதவாதது, சொல்லும். இல்லாவிடின் இந்த சிறைச்சாலையிலேயே என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறேன்! என்னை யேன் காப்பாற்றினீர்?—
- வ. சொல்கிறேன் கோபியாதே!—
- ர. அதெல்லாம் உதவாதது. முதலில் அந்தப் பெண்ணை மணமடபிரிவதில்லை யென்று பிரமாணம் செய்யும்.
- வ. வேண்டாம், வேண்டாம்! பிறகு நீயே வருததப்படுவாய்! நீயே அப்பெண்ணை மணமடபிரியும்படி கொஞ்சப் போகிறாய்! இப்பொழுதே சொன்னேன்!
- ர. ஒருகாலுமில்லை! என்னுயிர்போனாலும் உடன் பட்டேன்!
- வ. வாஸ்தவம் தானே?
- ர. வாஸ்தவம் தான்.
- வ. அந்தப் பெண் சிங்கள தேசத்தது மனை விககிரமபாஹுவின் குமாரத்தி, ரதனாவளி—
- ர. பிராணநாதா! எல்லாம் அறிந்ததுவிட்டமீரோ?
- வ. அறிந்தும் பயனென்ன! நீதான் சொல்லிவிட்டாயே நான் அப்பெண்ணை மணக்கலாகாதென்று!
- ர. உம்! இல்லை! இல்லை! மணமடபிரியும்! மணம்பிரியும்!
- வ. உம்! அப்பொழுதே சொன்னேனே கேட்டனையா?
- ர. இதிருக்கட்டும், தேவிகும தெரியுமோ?
- வ. தேவிதான் இங்கென்னை அனுப்பினாள் உன்னைக் காப்பாற்ற, வா போனோம் சீக்கிரம். [போகிறார்கள்.]

ஐந்தாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனை அந்தப் புறம். காலம்—இரவு.

வாசவத்தையை ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க யோகந்தராயணன், வசுபுதி,
வசந்தகன், பாப்ரவ்யன், டாமரவ்யன், விஜயவரீமன்,
முசலானோர் நின்றகொண்டிருக்கின்றனர்.

வா. மந்திரி, சாகரிகைதான் ரத்னாவளி யென்பதற்குச் சந்தேக
மில்லை! எனக்கு முன்பே சந்தேகமாயிருந்தது! ஆயினும்
இத்தனை காலம் உண்மை யறியாது என் சொந்த தங்கை
யைக் கஷ்டத்திற படுத்தினேனெயென்று வருத்தமா
யிருக்கிறது.

யௌ. தேவி, நடந்துவிட்ட காரியத்தைக் குறித்துத் தாம் கவலைப்
பட வேண்டியதில்லை. எல்லாம் தெய்வ கடாட்சம்.

ரத்னாவளியை அழைத்துக்கொண்டு வந்தராஜன் வருகிறான்.

வ. வாசவத்தையை, இதோ கொண்டு வந்தேன் சாகரிகையை
உன உத்திரவின்படி. என்ன ஆசசரியம்! அந்த இந்திர
ஜாலகாரன் சாஹசமே இவ வரண்மனை யெங்கும் தீப்பற
றியதுபோல தோன்றியது!

வா. ஆமாம், அது உமக்கனுசூலமாகத்தான் வாய்ததார்போலி
ருக்கிறது!

வசு. சந்தேக மில்லை, அம்மா, ரத்னாவளி! தெய்வகடாட்சத்
தால தம்மை உயிருடன் காணப்பெற்றேனே!

வா. சாகரிகா—ரத்னாவளி—வா, ஏன் அஞ்சி நிற்கிறாய்? வா
என்னிடம்! இத்தனை நாளாக உன்னை என் சொந்த தங்கை
யென் றறியாமறபோனேன்! எனனை மன்னிப்பாய்.—
கண்ணை, ஏன் உண்மையை என்னிடம் அப்பொழுதே
சொல்லவில்லை?

ர. அம்மா, எனக்கு ஏதோ—பயமா யிருந்தது.

வா. பயமென்ன? போனது போகட்டும் அவைகளை யெல்லாம்
மறந்துவிடு.

ர. அப்படியே, அம்மா.

வா ரத்னாவளி, இனி என்னை அம்மா என்றேன் அழைக்கிறாய், அக்காள் என்றழை

வச. உம் ' சம்மாவாக அக்ா நென்றழைத்துவிடுவ தெப்படி? அதற்கு நடக்கவேண்டியது நடந்தாற்றானே கடபிடலாம்!

வா அதற்காகத்தானே இத்தனை நாளாகக் கஷ்டப்பட்டாய் நீ?

வச. கஷ்ட மொன்று மில்லை அம்மணி. கனவுகாண்கிறது ஒரு கஷ்டமா?

வா. அக் கனவை கைவிடாதே நீ.

வச. கனவு நினைவாகிறவறையில் விடுவேனா நான்?

வா. சாகரிகா, மஹாராஜாவை மணம் புரிகிறாயா? ஓ! அப்படி கேட்க லாகாது!—ஐயா! இந்த வபிததிப் பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கொள்கிறாயா?

[ரதனாவளியை அரசனிடம் ஒப்புவித்தது] மஹாராஜா, என் தலை குனிந்துகொள்கிறீர்? மனப்பூராவ மாக தானமாகக் கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்ள எனன தடை? பெற்றுக்கொள்ளும்.—ஆயிரே, அன்னை பிதாவை விட்டுப் பிரிந்து வந்திருக்கும் இவ வறியாப்பேதை மன வருத்தமொன்றும் உணராதபடி ஆதரியும்!

வ. உன் உத்தரவுபடி.

வச. கனவு நினைவாயது!—மஹாராஜா, எனக் கொன்று மில்லையா?

வா. எங்கே உன் சுசங்கதை?

வச. அவனைத்தான் தேடுகிறேன்; சுசங்கதையைக் காணோமே.

பா. நான் இருக்கிறேனே.

வச. புத்திசாலி!

வா. பிராணநாதா, எனனையும் மறவாதீர்?

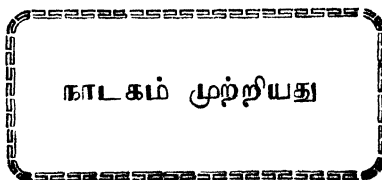
வ. வாசவதத்தை! என்ன அபபடி கூறகிறாய்? உன்னை மறப்பே லே?

வச. மஹாராஜாவுக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டாயது!—எனையா பப்ர வாயிரே! நான என்ன செய்வது?

- பா. என் தம்பி டாரரவ்யன் இருக்கிறான்.
- வச உம்!—அவன் தம்பி இன்னும் பாரு மிலையா?
- பா. இருக்கிறானே, நாலு பெயர்—
- வச. அதுயா அது?
- பா. லாமர்— [எல்லோரும் கைக்கிரூர்கள்.]
- டா. எல்லாஞ் சிரிக்கரான்களே! சரியா சொல்லு அண்ணாதே! மாயர்!— [எல்லோரும் கைக்கிரூர்கள்.]
- வ. போதும் நிறுத்துங்கள்!
- யௌ. மஹாராஜா, இன்றே என் கோரிக்கை முற்றியது! இத்தனை காலமாக தாம் அறியாது எப்படியாவது இலங்கை மன்னன் புதலவியைத் தாம் மணக்க வேண்டுமென்று முயன்றுவந்த தற்காக மன்னிக்க வேண்டும!
- வச. என் நெண்ணமும் நிறைவேறியது!
- வச. என் கனவும் நிறைவேறியது!
- வா. ரத்னாவளி எண்ணமும் நிறைவேறியது!
- பா. எனக்கு நாலு பெயரும் வந்து விட்டது!
- டா. எனக்குங்கூட!
- ர. [ஒரு புறம் வத்சராஜனிடம்] பிராணநாதா, என்னெண்ணமும் நிறைவேறியது!
- வ. [ஒரு புறம் ரத்னாவளியிடம்] என தெண்ணமும் கைகூடியது.

காட்சி முடிகிறது.

—o—o—o—

நாடகம் முற்றியது

